

பல்லவர் சரித்திரம்.

№ 371

தென்னிந்தியா வரலாற்றின் இடைப்பகுதி

பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார்

இயற்றியது

முதற்பாகம்.

(திருப்பி எழுதப்பெற்றது.)

மூன்றாம் பதிப்பு

விலை அணா 8]

[காபிரைட்.

முன் னுரை

உலகத்தோன்றின் நாள் தொடங்கி கடலுக்கு இரை
பாசமாகக் கன்றுவிடும் விளங்குவது நமதமிழ்நாடு புறநாட்
நிப படைகளுக்குப் புறங்கொடுத்தது ஒழிபாடல்ல இன்றும்
நன்று விளங்குவது நமதமிழ்நாடு மக்கள் தோன்றிப்
பாசத்தொட்டி இரகாடடிவ அவர்கள் வாடித்து வருகின்ற
நா முறகாலத்தில் மக்கள், உடுக்க உடைபுடும், உறங்கக்
குடிசையுமின்றி அலைத்து சிரித்தனர். நென இறைச
சுபைபுணடுப தோலைப் போர்த்துபுடும் அவர்கள் சிலகாலம்
அலைத்தனர் அதன் பின்னர் படிப படியாய உயாந்து,
உலகப் பொருள்களின் உணமைச் சுகதிபைச் சிறிது சிறி
தாக உணர்ந்து, நிலத்தில் விரைந்து ஓடும் நீராவி வண்டி
படியும். கடலிற் கடிதிற செல்லு வகலங்களையுட, விண்ணிற
பாசக்கு விரிமானங்களையு அடைத்தது. அவைகளின் வாயி
ராக இன்பம் உகாத்து வருகின்றனர் இவைபோன்ற
மக்கள் வாழ்க்கையின் பல படிக்களையு கண்டறிந்தது நம
தமிழ் உலகம். இவ்வாறு காலங்கண்ட தமிழர் சரித்திர
த்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1 அவற்றுள் முதற் பகுதி, படைப்புக் காலத்தொட்டு
பலவா தென்னாடு புகுந்ததுவரையில் உள்ள காலமாகும்.
இரகாத்தின் தொடக்கத்தில் மக்கள் வழவழப்பில்லாத
கறகருவிகளை வழங்கி வந்தார்கள் இரங்கிலையில் லட்சக்
கணக்கான ஆண்டுகளைக் கழித்தனர். பின்பு அக் கருவிகளை
வழவழப்பாபத தேவத்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரையில்
வாழ்க்கி வந்தார்கள். பின்னர் மக்கள் கலலை ஒழித்துவிட்டு

உலோகத்தைக் கொண்டு உபயோகத்திற் கேற்ற கருவிகளைச் செய்தனா அவ்வுலோகந்தான் இருப்பாகும் இருப்புக் கருவிகளைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்திய காலத்தை இருப்புக் கருவிக் காலம் எனபா. இக் கருவிகள் பன்னூறு வருஷ காலமளவு வடக்கிலிருந்தன காலங்கழியக் கழிப்ப மக்கள் மேலும் மேலும் உயரிலேயுற்றனர் சேர. சோழ, பாண்டியா எனலும் முடிமுடி மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டை ஆளத்தொடங்கி ஆண்டுவந்தனர் இம் மன்னரின் ஆட்சிக் காலம் மிகச் சிறந்தது ஆகும் இக்காலத்தில் ஊரெங்கும் உழவுத்தொழில் பரவியிருந்தது. வீடுகளெங்கும் நன் செய் தானியங்களும் பசுசெய் தானியங்களும் குவிந்து கிடந்தன. பருத்தியாலும் பட்டாலும் ஆசிய கண்ணிய ஆடையால், மக்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டனர் பொன்னாலும் மணியாலும் அணிகள் அமைத்து அணிந்து அழகுற விளங்கினார்கள். நில வாணிபத்தோடு நீர் வாணிபத்தையும் நடத்திப் பொருள் சேகரித்தார்கள் கடலில் பண்டங் கொண்டு செல்லும் மரக் கலங்களையும், போகொண்டு செல்லும் மரக் கலங்களையும் போககினார்கள் மிடியுற்ற புற நாட்டாருக்குப் பொருள் தந்து, அவர்களை நம் நாட்டு எவலாடகளாகக் கொண்டனர். இதற்கைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த நமது தமிழகம் துலங்கிய காலத்தில், தண்டமிழ் அரசியை ஒளளியசங்கப்பலகையிலே றுவைத்தனா பாண்டி மன்னர் தமிழ்மொழி வல்ல அறிஞர்களை ஒன்று சேர்த்து, தமிழ்ச் சங்கம் சிறுவி் தமிழை ஆராய்ந்து வரச்செய்தனர். அவ்வாறு தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்த அறிந்துவந்த அறிஞர்கள் பலரையும் உயிரினும் உயர்பொருளாய்க் கருதி உபசரித்து வந்தனர் பாண்டிய மன்னர் அவைகளைப் பற்றி நோந்துழி விவரிப்போம் இவ்வுண்மைகளை உய்த்து

உணருவதற்குத் துணையா யிருப்பன அக்காலத்துக் கருவிகள், பிணங்களை அடக்கஞ் செயத குழிகள், தனித் தமிழ் மொழிகள் முதலியனவாற்

2. இற்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பலலவர் தமிழகம் புகுந்து, கச்சிமா நகரைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆளத்தொடங்கினா இக்காலத்தில மதுரையில் மூன்றாஞ் சங்கம் இருந்தது போலும் பலலவா கச்சியிற் புகுந்த காலத்திலும். சோ. சோழ. பாண்டிய நாடுகளில் மன்னர்கள் இல்லாமலிருக்க வில்லை என்னெனில் அக்காலத்திற் மன்னர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் பல படிக்கப் படுகின்றன இந்நாளில் தமிழ்மொழியில் காணப்படுஞ் செய்யுள் களெல்லாம் கடைச சங்கச் செய்யுள்களை முன்னைய சங்கங்களின செய்யுள்களெல்லாம் இருந்த சுவடு அறிவதற்கு இடமின்றி அழிந்துவிட்டன பலலவ அரசா தமிழ் நாட்டிற்குச் செபத நன்மைகள் பல செப்புத் தகடுகளில் சாசனங்களை வெட்டுதலும், பாறைகளில் சாசனங்களை வெட்டுதலும் அவர்கள் காலத்தில் தொடக்க முற்றன. பலலவர்காலத்துச் சரித்திரங்களை ஒழுங்காய் எழுதுவதற்கு மிகத் துணையாயிருப்பன மேற் கூறிய இருவகைச் சாசனங்களும், இலக்கியங்களும் இவர்கள் காலத்தில் நாடுக்கும் சைவமும், வைஷ்ணவமும் பரவிற்று தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளும், நாலாயிரம் முதலிய திவ்விய பிரபந்தங்களும் தோன்றின பலலவ மன்னர்கள் இன்றேல் கற் கோயில்களெங்கே? குகைக் கோயில்களெங்கே? கல வெட்டுகளெங்கே? இவர்களால் அன்றோ இவைகளெல்லாம் நம் நாட்டில் நாட்டப் பெற்றன

3. இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னா தஞ்சாவூரில், சோழர் ஆட்சி மீண்டும் உயராதோங்க ஆரம்பித்

தது இஃ சோழமன்னர்களைத் தஞ்சைச் சோழரெலாபு
இவர்கள் ஆட்சி இருநூறு ஆண்டளவு நீடித்திருந்து பின்பு
குறுகிவிட்டது. இக் காலத்தில் சேர நாடு கோளநாடாயிற்று.
அவ்விடத்திய மொழியும் மலையாள மொழியாக மாறிற்று
பாண்டியர் ஆட்சி ஓங்கிற்று. அவ்வாட்சியும் இருநூறு
ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் குன்றத் தலைப்பட்டது பின்பு
பதினான்காம் நூற்றாண்டில் துங்கபத்திரை நதிச் கரையில்
உள்ள ஆணை குந்தியென்ற ஊரில் விஜயநகரராஜஜியம் தோன்றி
ற்று. வடநாட்டிலிருந்து வந்த முகமதிய வெள்ளம் தென்
னாடு புகாமல் அது தேக்கிற்று அவ்விஜயநகர ஆட்சி தமிழ்
நாட்டெல்லாம் பரவ ஆரம்பித்தது இரண்டு நூற்றாண்டள
வில் அவ்விஜயநகரத்தை செலவாகும் நகராக மாற்றி
பின்னர் முகமதியர் அரசாட்சி இந்நாட்டில் பரவலாயிற்று
அவர்களுக்குப் பின் ஆங்கிலர் நூறு ஆண்டுகளாய் ஆண்டு
வருகிறார்கள் சோழ, பாண்டியர், பல்லவர், விஜய நகர நாடுகள்
களில் கட்டப் பட்ட கோவில்கள் எண்ணிறந்தன அம்
காலத்திற் றோன்றிய வரலாற்று நூல்கள் பல. இவைகளின்
துணையைக் கொண்டு தமிழகச் சரித்திரத்தின் மூன்றாம்
பகுதியை யெழுதலாம்.

இந் நூலில், தமிழக வரலாற்றின் இரண்டாம் பகுதி
யைப் பற்றி மூன்று பாகங்களிலும் சொல்லி யிருக்கிறேன்
மற்றைய பகுதிகளும் முறையே எழுதப்பெறும்.

அந்தோ! இக் காலத்திய நிலையை என்னென்று கூறு
வது கலவியைப் பரப்ப எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிக்கோ
அளவில்லை. செலவாகும் பணத்திற்கோ எல்லையிலை நம்
நாட்டுச் சரிதையைக் கற்பிப்பாரும் இல்லை; கற்பாரும் இல்லை
நம் நாட்டு நிலையை அறியாது, பிறநாடுகளின் நிலையை அறி

மப புகுவது, தன் தாய் தந்தையரை அறியாது பிறர் தாய் தந்தையரை அறியப் புகுவதை யொக்கும். பெருவள நல்லூர் பெரும போரை யறியாத சம்பாணவாகளுக்கு அஜின கூர் போரைப் பற்றிய அறிவு அதிகம் திருமங்கை மன்னன் திருவாரூரிலாதருளிப் மங்களராசனத்தைப் பெற்ற திருமல்லையைத் தெடித் தெரியாத தம்புகள் உரோமா புரியி லுள்ள கோயிலின் கதையை உணர் மொகங் கொண்டு தெடித்திவா சொல்லுங் கச்சாக்ய அப்பா பிறந்த திருவா முரைத் தெடி அறியா; தென்னொடுக்காவில் உள்ள ரியோடிஜெனை ரோவைப் பற்றி அறிய ஆவல் கொள்வா. உள ளுந் தோற்று இனிக் கும வளளுவா வாய்மொழியை உணரா, கள்ளுங் கார முங்கொண்டு மபங்கும் பிறா சொல்லப் பேணு வா கற்புவா காதலிக்கும் கம்பரைத் காட்டா மபற்றா போற்றும் வெறுரைகளை விருமசி டிபா' அந் தோ இது டிப நமது தூதர் டீயார்'

ஆசிர்பாகளை' விழிமின்கள் விழிமின்கள். நம் நாட் டிச சரிதையை மாணவர்களுக்குப் புத்தகமின்கள் அவா கள நல்புடி செய்யுங்கள்

மாணவர்களை' மயக்கத் தெளிமின்' மயக்கத் தெளி மின்' தன் விடு காவாது அன்னிய விடு காதது ஆவது என? உங்களை யறியுங்கள்' உங்கள் முன்னோ பெறுமையைப் 'பேணுங்கள்' உங்கள் நாட்டின் முன்னைய நிலையையும் இப் போதைய நிலைபாட்டை ஒதியுணர்து உபமின்கள்.

பி. தி. ஸ்ரீ

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்

கி. பி. 200 முதல் 600 வரையில்	...	1
பல்லவா கச்சிக்கு வந்தவாறு		2
மகராஜா பப்பசுவாமி	...	3
சிவகந்த மகாராஜா திராஜை		5
கதம்பா		11
கரிகாலசோழன்		12
சமயநிலை		14
கோயில்கள்		17
மக்கள்கலை		19
நாட்டுநிலை		22
இலக்கியநிலை		24
கி. பி. 400 முதல் 600 வரையில்	. .	29
தெலுங்கு நாடு ஆண்ட பல்லவா	..	29
அக்காலத்தில் ஆண்ட மஹைய ராணைகள்		33
சமயநிலை மாறுபாடுகள்		37
இலக்கியநிலை		48
அநுபந்தம்		53

காலவரி

கி. பி. 0 பல்லவா தேனாதி வந்தது

50

100 சாஸி வாகனசகார ப்ப

150 பப்பக வாரி
சிவசக்தமகாராஜா

200

250

300

350 நயூரசாமா
கடிகாலன

400

450 வலிம்ஹவாரா
கோசசெங்கனா
நெடுஞ்செழியன்

500 செங்குட்டுவன்

550

600 நரவலிமஹவாரா
மகேசதிரன்

மூன்றாம் சங்கம்

பல்லவர் சரித்திரம்.

முதல் பாகம்.

கி. பி. 200 முதல் கி. பி. 600 வரையில்.

நீலவளமும நிலவனப்பும் மீதுநதோங்கியது நமமுடைய தமிழ் நாடு அதிலுள்ள சராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சேரர், சோழர், பாண்டியர் எனனுமூழுவேந்தா செங்கோல செலுத்திவந்ததாகள். சோழநாடு திருச்சிராப்பள்ளியின் ஓர் பகுதியான உறையூரைத் தலை நகராபக்கொண்டு கீழ்ச் சமுத்திரக்கரை வரையில் உள்ளது. பாண்டிய நாட்டுக்கு முதல் நகரம் மதுரை, அந்நாடு தென் சமுத்திரத்தை அண்டியுள்ளது. சேரநாட்டோ கரூர் முதல் மேற்குக் கடல் வரையில் பரளியிருந்தது. இம்மூழுவேந்தா முன்னிலையில் தமிழ்ப் பயின்று பாட்டுக்கள் பாடும பாவலர் பலர் அவ்வப்போது ஆதரிக்கப் பெற்று வந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டுக்கு வட எல்லை ஏழுமலையான குழிகொண்டிருக்கும் வெங்கடம். இம்மலைக்குத் தெற்கும் சோழநாட்டுக்கு வடக்கும் உள்ளது தொண்டை மண்டலம். இதற்குத் தலை நகர காவஞ்சீபுரம். புண்ணிய கேதத் திரங்களில் முதலானது என்று பெயர் பெற்றபட்டணம் இது. சிவன் கோயில் என்ன, விஷ்ணு ஆலயம் என்ன, உலக மாதாவை வழிபடும வீடு என்ன, இவைகளால் உயர்ந்த பெற்ற ஊர். இவ்வூரில் 1800 வருஷங்களுக்கு முன், தமிழ்

மன்னர் அல்லாதாரா ஆள ஆரம்பித்து, பலகாலம் வாழ்ந்து, நாட்டுக்குப் பல நன்மைகள் செய்தாராகள். அவர் பலலவ குலத்தவர்; இப் பலலவர் எங்கிருந்து வந்தவர், எவ்வாறு வாழ்ந்தோங்கி, பின்பு அழிந்தாரா என்ற அருங்கதை தமிழர் அவசியமாய் அறியவேண்டியது.

பல்லவா கச்சிக்கு வந்தவாறு.

இந்திய நாட்டுக்கு வட மேற்கில் இருக்கும் நிலம் பகுதிக்கு நமமுன்னோ சகதநீரம் என்று பெயரிட்டார். அநாட்டவர்களுக்கு சகர் என்றும் பலலவா என்றும் பெயர். தொன்று தொட்டு, சக பலலவர்கள் நம் நாட்டுக்கு நாட்டு வழியாயும், கடல் வழியாயும் வருவது, போவது உண்டு என்று புராணங்களிலி ருந்து அறியலாம்.

கி. மு. 500 வ. பஹுகளுக்கு முன்பே இச்சகாலம் லவர்கள் ஆபகானிஸ்தானத்து மேற்கு பாகத்தில் குடியேறி னார்கள். அதனால் அநாட்டுக்குச் சகஸ்தானம் என்று பெயர் பிறந்தது. சகஸ்தானத்திலிருக்கும்போது சகால லவர்கள் சைவ, வைஷ்ணவ, பௌத்த சமண முதலிய முறைகளைத் தழுவினார்கள். அதனால் நமமுடைய நாட்ட வருடன் கலந்து ஒன்றாயினர். நாடு முழுவதும் பரவினர். அங்கங்கே சக பலலவ அரசர்களும் தோன்றினர். பழ்ப காலத்தில் உயாங்கிலை அடைந்திருந்த ஊர்களான தக்கசிலை, வடமதுரை, உஜ்ஜயினி முதலிய பட்டணங்கள் இவ்வரசா களுக்குத் தலை நகரங்களாயி ருந்தன. கிரமமாய்ப் பலல வர்கள் வடக்கிலிருந்து தென்னாடு வந்து சோந்தார்கள். அவ்வாறு வந்து காஞ்சிபுரத்தில் தங்கள் அரசாட்சியை ஏற் படுத்தினார்கள்.

மகாராஜா பப்பசுவாமி.

பல்லவஇராஜ்ஜியத்தைக் கச்சியில் ஏற்படுத்தின அரசன் பெயர் இது என்று தெரியவில்லை. நமக்குத் தெரிந்தவருள் முதல்வன் பெயர் மகாராஜா பப்பசுவாமி. இவன் ஆண்டது இப்போதைக்கு ஏறக்குறைய 1,700 வருஷங்களுடைய முன். இவன் இராஜ்ஜியம் தொண்டை மண்டலத்தில் மாதிரி மல்ல, தெலுங்கு நாடு முழுவதும் பரவி இருந்தது. பெஜ வாடாவுக்கு அடுத்த தானிபகடகம் என்று முற்காலத்தில் சிறந்தோங்குகின் பட்டணமுட பப்பசுவாமிக்கு மற்றோர்தலை நகரமாக இருந்தது.

இந்தப் பப்பசுவாமி வடகாடிக் கிருந்து ஆத்தி ரேய, ஹாரித, பரத்துவாஜ, நெளசிக, கச்சிப, வத்ஸ என்ற ஆறு கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த பிராமணர்களால் குடும்பத்தாரை வரவழைத்துத் தொண்டை மண்டலத்தில் குடியேற்றுவதற்கான பரமன் தாலத்துக்கு முன் பிராமணர்களால் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாகப் பரவி இருந்ததாக அடையாளம் ஒன்றுக் காணோம் கொஞ்சமாய்த் தான் இருந்திருக்க வேண்டும் பப்பசுவாமி தன் குலத்தார் புண்ணியமும், வாழ்நாளும், உடல் வலிபும், புகழும் வளமாகத் தோங்கும் பொருட்கள் பலகொடிப் பொருக்காய், நூலுமிரம் வாகளும், பிராமணர்களுக்கு நிலங்களும் தானம் செய்ததாகத் தெரியவருகிறது அவர்கள் அந்தப் பூமியிலிருந்து உண்டாகும் பொருள்களைக் கொண்டு, கஷ்டபாடாமல் பிழைத்து வந்து, வாழ்நாள்களை வைதிக கரியம், தெய்வ பூஜை, படிப்பு முதலிய பலவழிகளில் செலவழித்து வந்தார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் கடிகை பென்னும் வடமொழிக் கலவி கற்கும் கல்லூரியும் உண்டாய்ப்பெறும் போபெற்று விளங்கிற்று

பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் அரசாட்சி செய்
யத் தொடங்கு முன், ஆரிய மொழியும் ஆரிய முறைகளும்
தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவவில்லை. பொருத்த, சமண
பிராமணத் துறவிகள் மாத்திரம் காடுகளிலும், மலைகளுக்க
ளிலும் இருந்து தவம் புரிந்து வந்தார்கள். தமிழ் நாட்டி
லுள்ள பல மலைக்குகைகளில் இமமுனிவர்கள் கல்லில்
வெட்டின எழுத்துக்கள் சில காணலாம். தமிழா சிலா சமண
முறை, பொருத்த முறைகளைக் கையாற்றினார்கள். தமிழர்கள்
இத்துறவிகளை ஆதரித்தார்கள். ஆனால் தமிழ் நா
ட்டில் வடமொழி கலக்காத முழுதும் தமிழ்ச்சொல்லில் மக்கள்
பேசினார்கள். அப்போது ஆரியத் தெய்வங்களைத் தமிழா
தொழுத அடைபாடுகள் ஒன்றும் அகப்படவில்லை வைதிக
யாக்கங்கள் தமிழ் மன்னர் நடத்தி வைக்கவில்லை. அரசிய
லும் வடமொழியில் இருக்கும் சாஸ்திர விதிபிரகாரம் நடக்கா
மல பழய தமிழ் முறையிலே நிகழ்ந்தது.

காஞ்சிபுரப் பல்லவரோ இவ்வாறல்ல. சத்தத்திய
முலத்தவா. அவா போரோ பிராகிருத மொழி. இராஜஜிய
பரிபாலனத்தை ஆரிய சாஸ்திரங்களை அனுசரித்துத் தான்
நடத்தினார்கள். அவா கீழிருந்த இராஜாங்க உத்தியோகஸ
்தர்களுக்கு வட மொழிப்பெயர்களே உண்டு. அரசா பிரஜை
களிடமிருந்து பெற்ற வரிகள் ஆரிய தரும சாஸ்திரங்களில்
சொல்லிய நுட்பவையே. வடநாடு வழக்கங்களை யொட்டி
பிராமணர்களுக்குமே கோயில்களுக்கும் தானங்கள் கொடுத்த
போது, தாமரப் பட்டயங்களில் தான் சாசனங்களைச்
செதுக்கிவித்தார்கள். இந்தச் சாசனங்களை பிராகிருத,
ஸமஸ்கிருத பாஷைகளில் எழுதினார்கள். இவைகளில்
தமிழ் மொழிக்கலப்பு கொஞ்சமாவது இல்லை. இவ்வாறு

காஞ்சிபுரத்தில் ஆரம்பித்த ஆரியர் ஆட்சிமுறைகள் ஆரியர் வைதிக முறைகள், ஆரியர் மொழிககலவி, ஆரியர் ஆசாரங்கள் முதலியன தமிழ்நாட்டில் பரவின. கொஞ்சகாலத்துக்குள் ஆரியமும், திராவிடமும், வட நாய்க் கித தென்னாட்டு வாழ்முறைகளும், தொழுமுறைகளும் ஒன்று கலந்தது, தென்னாடு உயாநதோங்கி, தமிழகமானது உலகுக்குத் தலையான இப் பரதநாட்டுக்குத் தலைமேலணியும் கிரீடமாய் விளங்கும் பெருநிலையைப் பெற்றது. இக் கதை பைத் தமிழா அனைவரும் அறியவேண்டாமோ?

சிவகந்த மகாராஜாதிராஜன்.

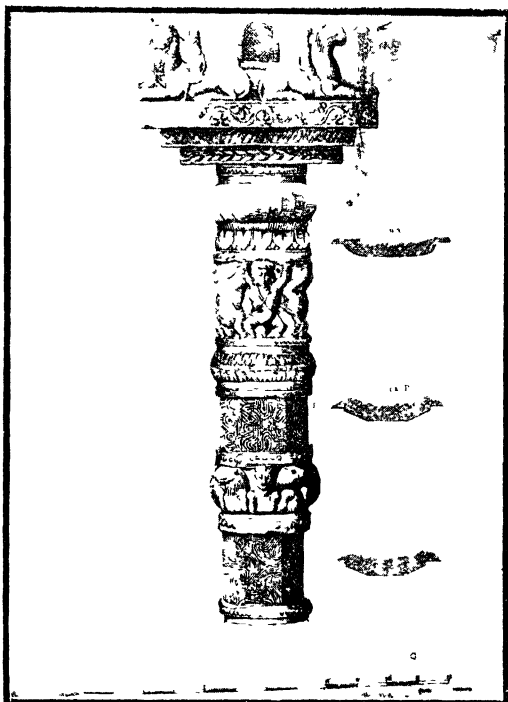
பப்பகவாமிக்குப் பின் அவன் மகன் சிவகந்தனென பான சிமமாதனம் எறினான். சிவகந்தன் சிறுவனாயிருக்கும் போதே செல்லாக்கு மிகுந்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. தகப்பன் ஆண்டுவிடும்போது சிவகந்தனுக்கு இளவரசுப் பட்டத்தையும் அதிகாரத்தையும் அளித்தான். இளவரசனாயிருக்கும்போது பிராமணர்களுக்குச் சில நிலங்களைத் தானம் செய்தான். தானம் அளித்த சாசனம் செப்புப் பட்டயத்தில் எழுதினது கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் கிருஷ்ண ஜிலலா, நரஸாராவுபேட்டைத் தாலுகாவிலுள்ள மைதலோலு என்னும் கிராமத்தில் பாழ்நிலமொன்றை உழுதபோது கிடைத்தது. இது பிராகிருத மொழியிலெழுதியது.

சிலகாலம் சென்றபின் பப்பமகாராஜா இறக்க, சிவகந்தன் அரசனானான். தருமமகாராஜாதிராஜன் என்ற பட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டான். மகாராஜன் என்பதை விட தருமமகாராஜாதிராஜன் என்பது மிக உயர்ந்த பதவி

யைக் குறிக்கும். ஒரு சிறு நாட்டுத் தலைவனுக்கும் மகாராஜன் என்ற பெயருண்டு. பல நாடுகளுக்கு அதிபதியாய், மன்னாக்கு மன்னனாய் விளங்குவோனே மகாராஜாதிராஜன். வைதிக முறைப்படி அபிஷேகம் பெற்றவன் தருமமகாராஜாதிராஜனாவான். தருமமகாராஜாதிராஜன் சிவகந்தசுவாமியை அபிஷேகம் அடைந்தபின்பு, சுற்றுமுள்ள மன்னாசெருக்கை அழித்து, நாடுகளை பலவற்றைக் கைக்கொண்டு, பெருவேள்விகளான அக்கினிஷ்டோமம், வாஜபேயம், அசுவமேதம், முதலிய யாகங்களை நடத்திவைத்தான்.

இவன் ஆண்ட நாடிகள் தெற்கே கொள்ளிடம், வடக்கே கோதாவரி, இந்நதிகளுக்கு நடுவிலிருப்பவைகளாம். அதாவது தமிழ்நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியும் தெலுங்கு நாட்டின் பெருமபகுதியும் இவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன. இவனது பிரதானமான தலைநகரம் காஞ்சிபுரம். அவ்ஆரில் சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயங்களை இந்தச் சிவகந்தன் ஏற்பாடு செய்ததுமல்லாமல், வடமொழிப்பயிலக் கழிகைகளென்னும் கல்விசாலைகளை நடத்திவந்ததால் ஆரியமொழி, ஆரியமுறைகள் அங்கே பெருகி, விவங்கி ஒங்கின. காஞ்சிபுரமும் பரதநாட்டின் முக்கிய ஸ்தலங்கள் ஏழில் ஒன்றாய்ப் பொலிந்தது.

இவனது இரண்டாவது தலைநகரம் அமராவதி. இது தான் முன்பு கூறிய பப்ப மகாராஜாவுக்குத் தலைநகராயிருந்தது. இது கிருஷ்ண நதிக்கரையில் பெஜவாடாவுக்குருகில் இருந்தது. இவ்ஆரில் அக்காலத்தில் பெளத்த முனிவர் பலர் ஒரு பெரிய மடத்தில் வசித்தார்கள். இம்மடம் கருங்கல்லால் கட்டப்பெற்றிருந்ததுமன்றி, கல்லில் செதுக்க

ஆராய்ச்சி சிற்ப வேலை

கிண அற்புதமான சிற்பங்கள் இதில் நிறைந்திருந்தன. பிற்காலத்தில் பெளத்தநெறி இந்நாட்டில் நிலைகுலைந்துபோக, இந்த மடம் இடிந்ததுபோயிற்று. அதிலிருந்த லிங்கரகங்களைபும, சித்திரப் பணிகளையும் வேறு வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய், பல கண்காட்சிச் சாலைகளில் வைத்திருக்கிறார்கள். இப்போது மடமிருந்த ஈவந்தான் பூமிமேல் காணலாம் இந்த அமராவதி நகரத்த தானியகடகமென்று பற்றோ நாமமுண்டு.

சிவகந்த மகராஜன யாகங்கள் பல நிறைவேற்றினான் என்றோம். அவைகளை நடத்தப் பறபல கோத்திரங்களில் பிறந்து, நான்மறைகள் ஓதிய வேதியர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு பூமிதானம் செய்து, நாட்டில் குடியேற்றுவதான. அவர்களுக்குக் கொடுத்த தான சாசனங்கள் செப்புப் பட்டயங்களில் செதுக்கிவைத்து ஒன்று சில நாட்களுக்கு முன் பெல்லாரி ஜில்லாவிலுள்ள ஹீரஹட்கள்வியென்னும் கிராமத்தில் வசித்தவந்த ஓர் வணிகனிடமிருந்து அகப்பட்டது. இவ்வாறு அரசனிடத்திலிருந்து மானியம்பெற்ற அந்தணர்கள் தமிழ் நாட்டில் பெருகி, அங்கே ஆரியர் தொழுமுறைகளையும் ஆரிய மொழியிலுள்ள கலைகளையும் அம்மொழியில் பாண்டித்தியத்தையும் பரவச் செய்தார்கள். இந்த சாசனங்களைக் கொடுக்குமுறை யாதென்றால், முதலில் அரசன் தானம் செய்யத் தீர்மானித்து, மருதியிடமோ, சேனாதிபதியிடமோ, தன் ஆணையைத் தெரிவிப்பான். அவர் அதை இரகசியாதிகர்கள் என்னும் உத்தியோகஸ்தர்க்குச் சொல்வார். இவர் அதை சாஸ்திர முறையைப் பின்பொடாந்து ஓலையிலெழுதுவார். இவ்வாறு எழுதிய

சாசனத்தை ஆகியோடந்தமாய் அரசன் படித்துப் பார்ப்பான். பின்பு அதன்மேல் அரசன் முத்திரையை யிடுவான். அச்சாசனத்தை அரசன் நீலவாததுக் கொடுப்பான். பின்பு கமமாளன் அதை ஒலையைப்போல செய்த செப்புப் பட்டயங்களில் செதுக்கி அவைகளைச் சோத்துக் கட்ட ஒரு செப்பு மோதிரம் செய்து அதில் 'கோபபான். அம்மோதி ரத்தின் மேல் அரசன் முத்திரையை யிட்டு மானியம்பெற்று பிராமணர்களுக்குக் கொடுப்பான்.

மேற்கூறிய இரண்டு சாசனங்களிலிருந்து அக் காலத்தில் பல்லவ ராஜ்ஜியத்தில் நிகழ்ந்த அரசு முறைகளை அறியலாம். அம்முறைகளும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் வேந்தர் நடத்திய முறைகளும் வேறே. பல்லவ ராஜ்ஜியத்தை இரட்டம், விஷயம், வட்டம், கிராமங்களாகிய பிரிவுகளாகப் பிரித்திருந்தனர். இப்பிரிவுகளை ஆள்வோர்க்கு இரட்டிகா, விஷயேசா, தேசாதிததா, வட்டதா என்று பெயர்கள் உண்டு. இப்பெரும் பதவிகளை அரசர்மாராகளும், சேனாதிபதிகளும் தான் பெறுவர். எப்பொழுதும் அரசரருகில் இருந்து எல்லா வியவகாரங்களையும் நடத்துவோர் அமைச்சரும், இரகசியாதிகளும்; நாட்டு வணிகத்திலிருந்தும் கடல வணிகத்திலிருந்தும் இராஜாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய வரிகளை வாங்கும் இடங்களுக்கு மண்டபங்கள் என்று பெயர், அம்மண்டபங்களிலிருந்து வரி வாங்குவோரை மண்டபிகள் என்பர். நீர் நிலைகளையும், நீராட வருபவர்க்கு இடையூறுகள் வராமல் காப்போர்க்குத் தீர்த்திகர் என்று பெயர். காடு வனங்களைப் போற்றுவோருக்குக் குமிகா என்பர். சேனாதிபதிகள் கீழிருந்து நிலைப்படையைச் சேர்ந்த போர்வீரர்களை

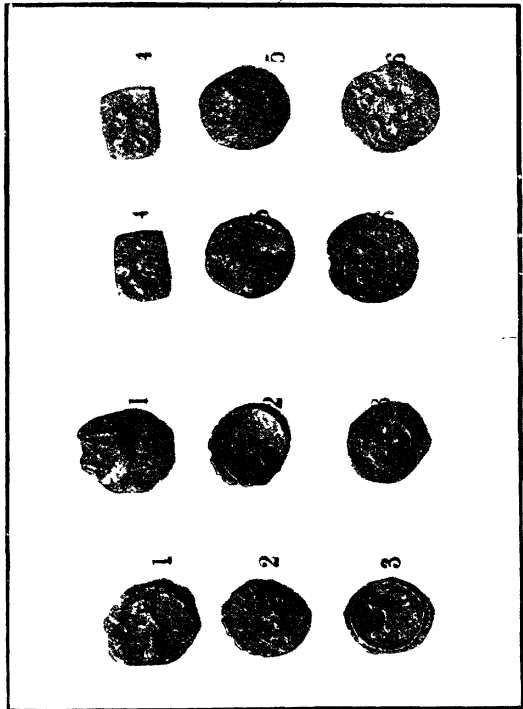
நரபங்கா என்பவா கவனிப்பாரா. சங்கரநதர்கள் நாட்டில் நாலா பக்கமும் அலைந்து ஆங்காங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அரசாக்கு அறிவித்து, அவா ஆணையை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பார்கள் இப்பலவித உத்தியோகஸ்தார்களின் பெயர்கள் எல்லாம் வடமொழிச் சொற்களே. இவ்வாறு செலுத்தின ஆளுகையின் ஏற்பாடும வடமொழியில் எழுதியுள்ள அருத்த ராஸ்திரததிலடங்கிய தண்ட நீதியை அனுரரித்து வடநாட்டில் வாழ்ங்கி வந்தவைகளே.

அரசாக்குரிய நிலவரி, சிலத்தில் உண்டாகும் பயிரில் ஆயிலொரு பங்கு. இது தவிர பதினெண்வகைச் செறு வருவாய்கள் இருந்தவையாகச் சாசனங்களினின்றும் தெரிய வருகிறது அவைகளில் முக்கியமாவன:—அரசன் அரண்மனைச் செலவுக்கு வேண்டிய பால், தயிர் கொடுத்தல், அதி காரிகள் எட்டைச்சுற்றி வருங்கால அவர்கள் பிரயாணம் செய்ய வண்டி, மாடு அனுப்புதல், அவர்களுக்குத் தங்க வீடும, தூங்கக் கட்டிலும், உண்ணச்சோறும், வழங்கச் செம்பு, தவலை, முதலியனவும் கொடுத்தல், அரண்மனைக்கு வேண்டிய புல், விறகு, கரியாப், பூ முதலியவை அனுப்புதல், அரசாக்கு ஊழியம் செய்ப ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந் தும், கிராமப் பொதுச் செலவில் “வெட்டி” வேலைக்காரா அனுப்புதல். இது தவிர, உப்பும வெல்லமும் காய்ச்சுதல் அரசாக்களது உரிமையே.

சிவகந்த மகாராஜன் காலத்தில் கச்சிப் பல்லவ ராஜ்ஜியத்துக்கும் மறையை நாடுகளுக்கும் வணிகம் மிகநடந்தது. ‘பெரிப்லூஸ்’ என்ற யவன (கிரேக்க) மொழியில் எழுதின ஓர் சிறு புஸ்தகத்தில் கமரா, பொதுகா, சொபத்மா என்ற

மூன்று துறைமுகங்கள் அப்போது இருந்தனவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. எப்பெயர்கள் மாறி இவ்வாறு யவன மொழியில் ஆயிற்றென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது மகாபலிபுரம் என்று சென்னப்பட்டணத்துக்குத் தெற்கே இருக்கும் ஊர் இம்மூன்றில் ஒன்று. இத்துறைமுகங்களிலிருந்து கப்பல் வழியாய்ச் சிமமளம், ஸுவர்ண பூமி, (இப்போது, பர்மா என்பார்), சாவகம் (ஜாவா) முதலிய தீவுகளுக்கும், சீனம் முதலிய நாடுகளுக்கும் வணிகம் நிகழ்ந்தது. பல்லவர்களால் காலத்துக் காலங்கள் அகப்பட்டவைகளில் தோணியைப் போல் சித்திரம் வெட்டியிருப்பதால் கப்பல் வியாபாரம் அதிகமாய் நடந்ததென்பதற்குத் தடையே இல்லை. அன்றியும், காஞ்சிபுரத்துக்கு அடுத்த கீழ் சமுத்திரக் கரையில் உரோமபுரி நாணயங்கள் பூமியில் புதைந்து கிடந்து அடிக் கடி அகப்படுவதால், ஐரோப்பா கண்டத்துடனும் வணிகம் நிகழ்ந்த நடந்ததென்றும் அறியலாம்.

சீவகநத மகாராஜன் காலம் யாது? இவனது சாசனங்களின் எழுத்துநடை, மொழிநடையையும் மற்றைய பல விஷயங்களையும் கருதி, கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இவன் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிய வருகிறது. அப்போது தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பல இருந்தார் என்றோம். அவ்வரசர்கள் பலரைப்புகழ்ந்து தமிழில் பாடின அகவலகள் பல புறம், அகம் என்ற சங்கச் செய்யுள் தொகைகளில் உடா, இவைகளில் பல்லவரைக்குறித்து ஒன்றுமேயில்லை ஆகையால் ஆரிய முறைகளை அனுசரித்த இப் பல்லவர்களுக்கும் பழைய தமிழ் முறைகளையே பின் தொடர்ந்த பண்டைய தமிழ்மன்னர்களுக்கும் சம்பந்தம் அதிகமாக இல்லையோலாம்.

112 34
50511

112 34
50511

112 34
50511

பலகை 34 புகை

கதம்பா.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கதம்பர் என்று ஒரு புதிய அரசகுலத்தாரா தோன்றினா. இவா தோன்றின கதையை அழகிய ஆரியக் காவிய மொழியில் ஓர் சாசனத்தில் எழுதி யிருக்கிறது:—

கதம்ப குலத்தில சுருதி, சீலம், செளசம், முதலிய நற்குணங்களால் அழகுபெற்ற சீமான மயூரசாமன் என்னும் பிராமணோத்தமன் இருந்தான். அவன் குருவான வீரசாமனுடன் பல்லவேந்திரபுரியான காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து, சகல சாஸ்திரங்களைப் படிக்க ஆவலுடன் ஒரு கடினையில் யாசகம் செய்து பிழைக்கும் மாணவனுட்ப பிரவேசித்தான். அங்கே ஒரு பல்லவக் குதிரை வீரனுக்கும் இவனுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று, அப்போது தீவிர மாயக கோபம் கொண்டு பின்வருமாறு ஆலோசித்தான்:— ஐயோ, கலியுகத்தில் க்ஷத்திரியத்தைவிட பிராமணத்துவம் எவ்வளவு இளைத்துப் போய்விட்டது. குரு குல வாசம் செய்து வேத சாகையை அததியயனம் செய்தவனுக்குக் கூட அரசன் தையயன்றி, பிரமசித்தி கிடையாமலிருந்தால் இதைவிடத் துக்கம் உண்டா? ஆகையால் சமித்து முதலிய யாகப் பொருள்களை வழங்கவல்ல கைகளால் உலகை வெல்ல ஒளி தரும் வாளை உறையிலிருந்து உருவினான். பல்லவேந்திரர் நாட்டு எலலை காப்போரை உடனே ஜயித்து ஸ்ரீசைலம் எனகிற ஸ்ரீ பாவதத்தைச் சுற்றியுள்ள புகுதாக்கரிய அடவிகளைக் கைப்பற்றினான். தமிழ் நாட்டுக்கும் தெலுங்கு நாட்டுக்கும் நடுவிலுள்ள வடிக வழி என்பதின் அரசனான

பெருமபாண மன்னனையும் வேறு வேததரையும் தனக்குக் கப்பங் கட்டச் செய்தான். பலவேததீர முகம் வாடு மாறு இவ்வீரத்தொழில்களைப் பூஷணமாய்ப் பூண்டு விளங்கினான். பலவார் நாட்டை அடக்கடி கொள்ளையடித்தான். அதனால் கச்சி நகரக் காவலாகப் பெரும் படைபுடன் அவனோடு புத்தம் செய்யப் புறப்பட்டு வந்தார்கள். பலவா சேனை இரவில் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதும், கரடுமுரடான இடங்களில் தங்கியிருக்கும்போதும், மயூரசாமன் அதைப் பருத்துபோல வந்து அடித்தான். இவ்வாறு தன் தோளவலியைக் கொண்டு பலவா பலத்தைக் குறைக்க, அவர் இவன் வீரத்தையும் குலத்தையும் கருதி, இவனைக் கெடுப்பது நல்லது அல்ல என்று நிச்சயித்து, இவனுடன் சினேகம் செய்தான். பின்பு மயூரசாமன் காஞ்சி புர அரசர் மறவர்களோடு செய்த போர்களில் அவர் பக்கத்தில் துணையாயிருந்து செய்த வீரத்தொழில்களைக் கண்டு, களித்து, பலவா தங்களை கரபலவங்கனால அவனுக்குப் பட்டபந்தம் செய்கார். இவ்வாறு உண்டான கதம்பராஜஜியம் கண்ட நடவடிக்கை விரைவாய் உயரத்தோங்கத்தொடங்கிற்று. பலவா வலியும் நாளடைவில் குன்ற ஆரம்பித்தது.

கரிகால் சோழன்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில் உறையூரில் கரிகால் சோழன் என்னும் வீரன், சோழ நாட்டுக்கு அரசனானான். சேரா, பாண்டியரையும், சிம்மன் அரசரையும் பேரில் தோற்கடித்துப் பெருமபுகழ் பெற்றுக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைத் தன் தலை நகரயாக்கினான். அப்போது காஞ்சிபுரத்தில்

திரிநயனப் பல்லவனென்றும், திரிநேத்திரப் பல்லவனென்றும் முக்கண்டிப் பல்லவனென்றும் சுவஸிகாப் பெயர்கள் உடைய அரசன் ஆண்டிருந்தான். பல்லவ நாட்கிருது வடக்கில விஜயாலயன் என்பவன் சளுக்க ராஜ்யத்தையுடைய தந்தை திரிநயனப் பல்லவனையும் தோற்கடித்தான் கதம்பர், சளுக்கர் இவ்விருவருடனும் போட்டிருந்து கைகளைத் திறந்த பல்லவ அரசனைக் கரிகாலனென்னும் பெரும் வீரன் இலத்தூய ஜயித்து, கச்சி நகரைக் கையாடலினின்றும் விடுவித்தபொழுது கரிகாலன் பதி நகரகராலாய், அங்கிருந்த கோயிலைப் பெண்ணை புதுப்பித்தான் தொண்டை மண்டலத்தைத் தன் வாரிசாகனான். இவ்விருவரையன் என்பவனைத் தன் கீழ்க் குறுகியவன்னாய்க் காஞ்சிபுரத்தை ஆளியிருந்தான் இவ்விருவரை யனைப் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய பெரும்பாணற்றுப்படையில் கட்டியும் உருத்தரங்கண்ணாறு படியிருக்கிறது.

பல்லவ மன்னர் கச்சிபுரத்தில் ஆண்ட இடமுதற் காலத்தில் ஆரியமொழியாயிற்று, ஆரிய முறைகள் முதலியவை தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து வந்தன என்றோர் இதற்கு அத்தாணி அக்காலத்துத் தமிழ் மன்னர்களுடைய மொழியைப் பெயர்களால் தமிழ் பெயர்களாயிருந்ததே ஒன்றாகும்.

இப்பெயர்களில் சில:— தென்மனஞ்சி, நல்லியக்கோட்டம், கோப்பெருஞ்சோழன், செங்குடிலென், உருவப் பரோரின் ஞ்சேட சென்னி, ஓயமான் விலையாதன்.

தவிரவும் அக்காலத்தில் இயற்றின தமிழ் செய்யுள்களில் ஆரியச் சொற்கள் மிக அரிதாய்த் தான் கிடைக்கும். பாட்டுகளில் மொழிக்கேடாவையும் நடையும் யாப்

பும் தனித்தமிழ் வழிகளே யன்றி, பிற்காலத்திய காவியங்
களைப் போன்று வடமொழி வழிகளைப் பின்பற்றினவை
இல்லை. நூல்கள் பாடினோரிலும் அந்நணா சிலரே ஒழிய,
பலா இராா. கரிகாலன் கரசிபுரவல்லுன பின்பு, ஆரிய
முறைகள் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவின். கரிகாலனே
ஆரிய வேளவிகள் செயததாப புறம் எண்ணும் தொகையிலி
ருக்கும் சில பாகக்ளால் தெரிபவ நுகிறது. கரிகாலன் காலந்
துக்குப்பின் மதுரையில் ஆண்ட பாண்டிபன் ஒருவனுக்கு
பலயாகசாலை முதகதுமீ என்று பெயர். இவ்வாறு தமிழ்நா
டும் ஆரிய வேளவிகளை நடத்த ஆரம்பிக்க தமிழ்நாட்டில்
அந்நணா அதிகரிக்கலாயினா

சமய நிலை

ஆரிய வேளவி என்றால் என்ன? தமிழ் வேளவிகளுமா
அதற்கும் வேறுறுமை என்ன? ஆரியா கொள்கையாடி அக்
கினியானவன் தேவாக்கு வாய் எனாதும, அதனால் எந்
தேவாக்கும் எவ்வித மொழினைக் கொடுத்ததாலும் அதை
அக்கினியில் இட்டு நெய்யை ஆகுதி செய்யவேண்டுமென்ப
தும், அப்படி நேராமல் செய்யுமபோது வேதமொழியில்
மந்திரங்கள் ஒத்தேண்டுமென்பதுமே தமிழ் முறைபே
அவ்வாறல்ல. திருமுருகாற்றம்படை என்று நக்கிரா இயற்றிப்
பாட்டில் ஆரிய முறைகள் இந்நாட்டில் பரவுமுன் தமிழ்நா
டு முருகனைத் தொழுத முறைபயப்பற்றிப் பாடி யிருக்கிறது.
அது எவ்வாறெனின்:—சிறிப் திணையரிசியைப் பூக்களோடே
கலந்து வைத்து, மறிபை யறுத்து, கோழிக்கொடியோடே
அவ்விடத்தை நிறகுமபடி நிறுத்தி, நெய்யோடே வெண்
சிறு கடுகையும் அப்பி, அழகிய மலர்களைத்தூவி, இரண்டு
துணிகளை உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக உடுத்து சிவந்த

தூலினால் கையிலே காப்பு கட்டி, வெள்ளிய பொரியைத் தூவி, கிடாவின உதிரத்தோட பிசைந்த வெள்ளரிசியைச் சிறு பணியாக இட்டு, சிறிய பசு மஞ்சளோடே நறிய சந்தன முதலியவற்றையும் தெளித்து, பெரிய குளிர்த செவ்வலரி மாலையையும் வேறு குளிர்த மாலைகளையும் அறுத்துப் பூங்கோயிலாகத் தூக்கி, ஊர்களினின்று பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்குக என்று வாழ்த்தி, நறிய தூபங்கொடுத்து பலலியங்களை ஒலித்து, பாட்டுகளைப்பாடி, உதிரமனைந்து சிவந்த திணையரிசியினையும் பராபரி வேலனைத் தொழுதார்கள். இப்போதும் அந்தணர் முறையில் பூஜை நடக்காத கோயில்களில் சற்றேறக்குறைய இவ்வாறே தேவா, தேவிகளைத் தொழுகிறார்கள்.

இவ்விருமுறைகள் தவிர சமணர் நெறி, பௌத்தர் நெறி இவையிரண்டுங்கூட தமிழ் நாட்டில் அப்போது மிகப் பரவி யிருந்தன. பௌத்தர் அமாவதியில் பெரிய மட்ட கட்டிக்கொண்டு வசித்தனர் என்று முன்னரே கூட்டுனோம்.

தமிழ் நாடு முழுவதும் உள்ள மலைக்குகைகளில் சமணர் பலா குடியிருந்ததற்கு அடையாளங்கள் பல உள். கரிகாலனுக்கு முனவாழ்ந்த சோழ அரசர் சிலா சமண நெறியைத் தழுவினதாகத் தெரியவருகிறது. சமணரும், பௌத்தரும் கொல்லாவிரதங் கொண்டவர்கள். ஆகையால் அவர் வேளாங்குளில்லாம கூடாதெனவும், அறம் பயிலவதே வீடு பெறுவதற்கு உதவும் எனவும் கொண்ட கொள்கையினர். இந்நெறிகள் தவிர, இந்திரன்கோயில், பலதேவன் கோயில், விஷ்ணுகோயில், சிவன் கோயில்களும் நாட்டில் பல தோன்றின.

இவ்வாறு பலவித வழிபாடுகள் ஒரே காலத்தில் இருந்தன என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இரத்திரனிடமிருந்தே நிகழ்ந்ததில் செவ்வையாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறது காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் ஓர் மூலையில் நோயாளிகள் நோய் தீருமாறு ஒரு திருப்பொய்கையை வலஞ்செய்து தொழுது அதில் நீராடினார்கள். பித்தரும் பேய் பிடித்தாரும் விஷப் பல தீண்டினவர்களும் அத்துபாக்களை நீக்குதற்கு மறமோ புறத்தில் நாட்டியிருந்த தெருங்கலலைச் சூழுவதது தொழுநாடகம் புத்தரகத்திலே கணவனை வசியஞ் செய்ப விநாயகப் பெண்களும், அராநாத தாழ்வாக எண்ணும் அமைரரும், பிறா மனைவிபை விருப்பின துஷ்டர்களும், பொய் சொல்வாரும், இவர்கள் என கைப்பாசத்தில் அகப்பட்டவர்கள், அகப்பட்டவுடன் அவரை அடித்து உண்பேனென்று கூறுமாறு நின்ற ஒரு புத்தத்துக்குச் சிலர் பலியிட்டார்கள். வெள்ளி ஐராவதமும், ஐராவதக் கொடியும், மரசதமும் வைரமும் இழைத்த பலகையும், பவழத்துண்களுள்ள திண்ணைகளுமுடைய வீடுகள் நிறைந்து, மகரதோரணங்கள் காட்டின வீடுகளில் மக்களெல்லோருமாகிய அரசனைவாழ்த்தி காவிரிசங்கமத்துறையில் நீரைப் பொற்குடத்திலேந்தி, இரத்திரனுக்குத் திருமஞ்ஞா மாட்டி விழாமுடித்து, அத்தேவனை அவன் கோயிலுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். ஆறுமுகவேள் கோயிலிலும், வெண்குடையைபுடைய வாசவன் கோயிலிலும் பலா தொழுதார்கள். மறமோ பக்கத்தில் பிரமன் வாயிலிருந்து எழுந்த வேதங்களிற் சொல்லியுள்ள தெரிப்படி ஹோமங்கள் நிகழ்ந்தன. அருகா பள்ளி, புத்தா பள்ளி, முதலியவற்றில் அறமும், புராணமும் போதித்தனர். இவ்வகை பலவாறான சமயங்கள் ஒன்றிலிலே நிறைந்திருந்தன.

கோயில்கள் -

இருதக கோயில்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு, அல்லது களி மண்ணால் கட்டின சுவர்களையுடையன மற்றைய பாகங்களெல்லாம் மரத்தால் செய்யப்பட்டவை இக்காலத்தில்கூட மலையாளத்தில் மரத்தாலான ஆலயங்கள் பல உண்டு அவை களைப்போன்ற அக்கோயில்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய கோயில்களெல்லாம் மரத்தினாலும், கட்ட மண்ணினாலும் கட்டிய கட்டிடங்கள் ஆகையால் முன்னூற்று நானூற்று ஆண்டுகளுக்குமேல் இல்லா ஐந்தாறு வருஷங்கள் சென்ற பின், இருதக சுவடுல்லாமல் போய்விடும் ஆகையால் இப்பண்டைய கோயில்களை இக்காலத்தில் காணமுடியாது

அப்போது தமிழ் மன்னர் கோயில்களுக்கு நிர்ப்பாவது வேறுவிதமான பொருள்களையாவது. தானம் செய்தாரோ, இல்லையா என்று அறிவதற்கு இடம் இல்லை நிர்ப்பாதத்துத் தத்தர போவதும், இன் பொடிப்பட்டபதில் தானம் செய்து எழுதிக் கொடுப்பதும் ஆகிய முறையென்றே தென்று கிடைத்து நாயிர் வருஷங்களுக்கு முன்னர் எழுதிய தருநா சாஸ்திரவாசில இடமுறைபை விரிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது அக்காலக்கிப நமீர் நால்களிரோ இதைப்பற்றி ஒன்றுமே காணோம் அல்லியார் தென்னாட்டில் இதுவரையில் அகப்பட்டிருக்கும் பழைய சான்றுகளெல்லாம் பிராகிருத்ததிலாவது. ஸம்ஸ்கிருதத்திலாவது எழுதிப்பவையும், பலலவா கொடுத்தவைகளுமாய் இருக்கின்றன இதற்கு உதாரணமாக சுவகத்தன் காலத்துக்குப் பின் ஆண்ட பலலவகுலத்தவன், விஜய கந்தவாமனது மகனான விஜயபுத்தவாமனுடைய பெண் சாதியும் புத்திப்பகுதான் எனனார் இளவரசன் தாபுமான்

சாருதேவியென்பவள ஏறக்குறைய கி. பி. 300-ம் ஆண்டில் தலூரத்தில் உள்ள கூளிமகாதாரகம் என்ற நாராயணன் கோயிலுக்கு ஒரு சிவர்த்தனம் (இருநூறு சதுரமூழம்) அளவுள்ள நிலத்தைத் தானம் கொடுத்த சாசனம் அகப்பட்டிருக்கிறது இதுதான் தென்னிந்தியாவில் கோயிலுக்குக் கொடுத்ததாக அகப்பட்ட சாசனங்களில் மிகப்பழையது இதனை கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே தென்னிந்தியாவில் விஷ்ணு கோயில்கள் இருந்தன என்று நிச்சயமாயத் தெரிய வருகிறது.

இக்காலத்தில் இந்திய ரித்திர ஆராய்ச்சி செயல்பாடுகள் ரென்ற சிலா, கோயில்களும், விக்ரகாராதனமும் கொஞ்ச காலமாயத் தான் நமமுடையதேசத்தில் உண்டாயப் பரவின என்று எழுதியிருக்கிறார்கள் இது சரியல்ல ஆரிய வேளவிகளைப்பற்றியே சொல்லும் வேதங்களிலும், வேதத்தைச் சாராத பிறந்த நூற்களிலும், கோயில்களைப்பற்றிச் சொல்வதற்குக் காரணமில்லை கோயில்பூஜை ஆகம் நூற்களைப் பின்பற்றிப் பிறந்தது இவ்வாகம் நூற்கள் பிறந்த காலம் இன்னதென்று தெரியாது அன்றியும் கி. மு. 5, 6 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால உண்டான நூற்களில் விக்ரகங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது உதாரணமாக, வடமொழி இலக்கணத்தைச் சூத்திரமாய்ச் செய்த பாணினியினது காலத்தில் சிறு விக்ரகங்களை வீடுகளில் பூஜைக்கு மக்கள் வைத்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது, ஏனெனில், பாணினி சூத்திரமொன்றில், 'சிவ' எனலும் மொழி, தோடுடைய செவியன விடையேறுவோனாகிய சிவபெருமானையும், 'சிவக' எனலும் மொழி அக்கடவுளது விக்ரகத்தையும் குறிக்குமென்று குறித்திருக்கிறது. விக்ரகாராதனை எவ்வளவு பரவி

மிருதநால் அதைப்பற்றி மொழி இலக்கணத்தில் குறிக்க இடமுண்டாகுமா? இது நிக, கி மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில். மகத ராஜஜியத்தில் ஆளத்தொடங்கின 'மௌரிய அரசர்கள் புதிய விக்ரகங்களைச் செய்வித்து, புதிய கோயில்களைக் கட்டி உபசரங்களை நடத்தி காணிகளைக்ள வாங்குவதால் மிருதந செலவம் தேடினார்கள் என்று மகா மகதிர் சாணகியன் இயற்றின அந்தச் சாஸ்திரத்தி் மிருதந விளவதும் ஆகையால் ராயிரத்தையுடைய வருஷங்களுக்கு முன்னரே பலவித கோயில்கள் இந்நாட்டிலிருந்தன வென்பதற்குத் தடை யொன்றும் இல்லை. எனினும் அக்காலத்தி்பக கோயில்கள் சின்னஞ்சிறியவைகளாய்த் தான் இருந்திருக்க வேண்டும இப்போது கருப்பக்கிருகம் என்பதை விடப் பெரிதாப் கோயில் இருந்திராது என்று நினைக்கலாம்

மக்கள் நிலை

அக்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் பணக்களிப்பு மிருதநு, நல்லுண்டி உண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்ததாகத் தெரிய வருகிறது முட்டத்தாமக் கணநியா எனனும் புலவர் கரி காலனைக் குறித்துப் பாடிய பொருளராமம்ப் பட்டையில் அவ் வேந்தன் பாணரைப் போற்றின வகையைச் சொல்லி யிருக்கிறார். அதைக் கவனித்தால் மக்களிலை செவ்வையாயப் புலப்படும் பாணர் என்பார் இசை பாடுவோர் யாழைத் தூங்கிக்கொண்டு மன்னரிடம் மரியாதை பெறுமாறு போவார் அரசர் அவரை அருகேதோற்றைப் போலப் பெணுவார். மேற்புறிய நூலில் பாணர் சொல்கிறார் — அறும்கம்புலலால் திரித்த பழுதையைத் தின்ற செம்மறிக்கடாவினது அழகியது, பருத்ததுமான துடையினது மேலபாகத்தை நெகிழ வெந்

ததனை விழுங்கு என்ற பலமுறை அரசன் சொன்னான் இருபதுக் கோலில் கொழுத்த இறைச்சிகளைக் கொடுத்துச் சுட்ட கொழுவிய பெரிய தசைகளை வாயிடத்தே இடது புறத்திலும் வலது புறத்திலும் ஒதுக்கி வெம்மையை ஆற்றித்தின்ற, புழுக்கின் இறைச்சியையும் சூட்டி இறைச்சியையும் பாங்கள் இனிவேண்டோம் என்றோம். பின்பு வெவ்வேறு வடிவியுடைய இனிய பண்ணியாரம் கொண்டு வந்து அவற்றைத் தினனுமபடி எங்களை யிருத்தினான் சுருதி குறையாத சிறிய யானைத்தாங்கி. ஒளரிய நதலின் யுடைய பாடியாடுவோ மததளத்தினது தாளத்திபுதுப பொருத்த ஆநீரபடி. மகிப்ச்சி தரும் களனை உணனுதலிலே பல நாளைப் போக்கினோ ஒருநாள் சோழரைக் கொளவாயாக என்று வேண்டிக் கொண்டான் முல்லை அரும்புபோல வரியற்ற இடைமூரியாத அரிசி வீரலென்னுமபடி பிணி ஒலிறேடுமானு சேராத சோழரையும். பாலைப் பொரித்து அதனேறி கூட்டிய பொருக்கற்களையும். புளிக்கற்களையும் கழுத்து வரையில் நிரம்புமபடி விழுங்கினோம் அரசனை விடாது இனிதாக இருந்து, இரட்டிப் பசுவும் இறைச்சியைத் தின்றதால் எங்கள் புகள்கொல்லில்லத்தே உழுத கொழுவை ஒப்ப முனை மழுங்கி, இளைப்பாற இடம் பெறாதே இவ்வுணவுகளை வெறுத்தோம் இனி மீண்டு எம்முடைய பழைய ஊரிடத்தே ரெலவொமென, யானைக் கன்றுகள், ஊதிகள், ஆடைகள், அணி கலங்கள், முதலியவற்றை வாரிக்கொடுத்தான்

பிசிராதையார என்னும் புலவர் சோழநாட்டின் நிலையைப் பற்றிப் பின் வருமாறு சொல்கிறார்— சோழ நாட்டில் உள்ள களமாகள் அரித்து வடித்த, முதிர்ந்த

விருமபததக்க கள்ள ஆமையிறைச்சிபுடன உண்டு, களிப
பாக்கள கெழுபபு நிறைந்த ஆரமீனைச்சுடடுப பத்குபப
படுததி, கன்னத்திலே அடக்கிக்கொண்டு, கள்ளுண்டமயக்
கத்தினுல மயங்கிக் கிடப்பாக்கள அவதூறில் ஒவ்வொரு
நாளும் பெரும விழாவாயததா விருத்தா நாளும் புதுவரு
வாய வந்து கொண்டே யிருத்தும் பாணா பசியைப் போக்
தும் நல்ல உறையூ! அது

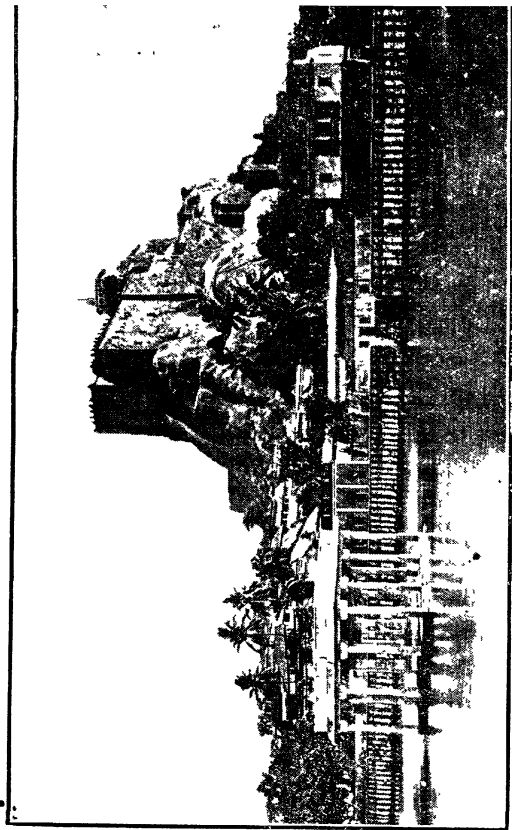
மக்கள இவ்வாறு உணும் கள்ளை உண்டு, ஆடிப்
பாடிப் களித்திருந்தா ரெனினும், உலக வாழ்க்கையைத்
திறந்த முயிவா அக்காலத்தில் இல்லாமலில்லை. பததுபபாட்
டில் முதலாவதான திருமுருகாற்றுப்படை யில் துறவிகளைப்
பிடி வருவாறு வருணித்திருக்கிறது — மரவுயிடுவான
உடையை உடையவா, அழகிய வலம்புரிச் சங்களை யொக்
தும் வெள்ளிப் பரைமுடி யுடைபவா, அழக்கப் விளங்கும்
வடிவுடையவா, மாண தோலைப் போத்த சதை வற்றின மா
யினிவாறு எலும்பு எழுந்த தோனறும் உடையுடையவா;
பகல்கள பலவழறை உண்ணாமல் கழித்தவா, கெடுங்காலப்
பகையை நீக்கின மனத்தவா, கறகோராலும் சிறிதேனும்
அறியப்படாத அறிவினா, கறகோருக்குத் தாம எலலை
யாகிய தலைமையுடையவா, ஆசையைப் புகுஞ்சினதையும்
போக்கிய தோற்றத்தினை யுடைபவா, வருத்தம் ஒரு சிறி
துப் அறியா இயலாதினை யுடையவா, துயரமில்லாத தோற்ற
முடையவா

அக்காலத்தினா மக்கள கடமை எது என்று நினைத்
திருந்ததைப் பொன்முடியா எனற பெண்புலவா மிக
அழகிய முறையாய ஒரு செய்யுளில் சொல்லியிருக்கிறார்
அதன் பொருளுள்ளனெனில்.— குழந்தையைப் பெற்று

வளர்ததல என்னுடைய கடமையாகும் குணத்திலும் அறிவிலும் சிறந்த சான்றோனாக ஆக்குதல தந்தையி னுடைய கடமையாகும் வேல முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்து தருதல கொல்லனுக்குக் கடமையாகும் கலவி கௌவிகளில் தோந்த ஒருவனுக்கு நல்ல நிலைபை அளித்தல அரசனது கடமையாகும். எனமகனுக்குக் கடமையோ. வெற்றரசர் போதொடங்கிய காலத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய வாளைக் கையில் தாங்கிப் பகைவாகனது பாளை முதலிய படைகளைத் துமித்து வெற்றி பெறுதலாம்

நாட்டுநிலை

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைத் தலைவனாக வைத்துக் கடியலூர் உருத்ரங்கண்ணனார் பாடின பட்டினப்பாடையில் அக்காலத்தில் சோனாடு இருந்த நிலையை மனதில் பதியுமாறு பாடியிருக்கிறார். அதிலிருந்து சில விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவோம் — நீர்த்துளியை உண்ணும் வானம்பாடி தேம்பும்படி மெகம் மழையைப் பெய்தலை விட்டு விட்டாலும், தான் மாததிரம் தவறாமல் காலந்தோறும் குடகுமலையில் புறப்பட்டுக் கடல செல்லும் காவிரியினது நீர்பரந்து பொண்ணைக் கொழிக்கும் தனமையது சோனாடு அதனது கழனி களில் குலைகளையுடைய தெங்கும், வாயையும், பனையும், காயையுடைய கமுகும், மணநாறும் மஞ்சளும், இனமான மாமரமும், அடி பரந்த சேம்பும், முளையினையுடைய இஞ்சியும் எப்போதும் விளையும் பசிய கரும்பின் கமழும் பாகைக் காய்ச்சும் கொட்டிலின் நெருப்பின் புகை சுடுகையினாலே அழகு கெட்டு நீண்டநெய்தற்பூ நிலத்தின் மேல் வாடும் நெற்கதிரை

திருச்சிராப்பள்ளி மலை

யுண்ட எருமைக் கன்றுகள் நெற்கூட்டின் நிழலில் உறங்கும் பாக்கங்களில் அகன்ற வீடுகள் உண்டு வீட்டின் முற்றங்களிலே நெலலை உலரவைத்திருப்பார்கள். சிறுமிகள் அந் நெலலை கோழிகள் உண்ணாது காவல் காப்பார்கள் கோழிகளை ஓட்டுவதற்கு அச்சுறுமிகள் தங்கள் காதில் அணிந்து கொண்டிருக்கும் ஆபரணங்களை வீசி எறிவார்கள் சிறுபையன்கள் மூன்று சக்கரங்களை யுடைய தோகளை உருட்டி விளையாடுவார்கள் அவ்வாறு அத் தோகளை அப் பையன்கள் இழுத்துக்கொண்டு வரும்போது பெண்கள் எறிந்த காதணி ஆபரணங்கள் உருளையை உருளாமல் தரிக்கும் சோழநாட்டில் ஊர்கள் ஒன்றிற்கொன்று நெருங்கி யிருக்கும் வெண்ணையான உபபை விற்பனை செய்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக நெலலை வாங்கி நிறைத்த படகுகள் வரிசையாய் நிற்கும். அப் படகுகள் நிற்பதைப் பாராததால் குதிரைகளை வரிசை வரிசையாய்க் கட்டியிருப்பது போன்றிருக்கும் தோப்புகள் பல அங்கே உண்டு. அத்தோப்புகளையடுத்துப் பூஞ்சோலைகள் உண்டு பலவகையனவான மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்கள் உண்டு கதவுகளில் புலியின் வடிவங்கள் செதுக்கி யிருக்கும் மதில்களில் இலக்குமியின் திருவுருவம் தீட்டப்பெற்றிருக்கும் சமைபல செய்யும் இடத்தில் சோறுவடித்த கஞ்சியானது ஆறுபோல பெருகியோடும் தவ ஒழுக்கத்தையுடைய சமணர் பள்ளிகள் பல வுண்டு பௌத்தர் பள்ளிகளும் பல உண்டு சுங்கங்கொள்வோர் இரவும் பகலும் விழித்திருந்து சுங்கங்கொள்வார். சுங்கச் சாவடிகளில் மூட்டைகளின்பேரில் சோழன் புலி முத்திரையை வைத்து வெளியே அனுப்புவார்கள் இன்னும் இவைகள் போன்ற பல சிறப்புகளையுடையது சோழன் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம்

இலக்கியநிலை

இம் முதற்காலத்துப் பல்லவா மன்னா பெயராவது, அவரைப்பற்றி யாதொரு மொழியாவது; அக்காலத்துத் தமிழ்ச் செய்யுள்களில் கிடையாது. எனினில் வடராட்டிலிருந்துவந்த பல்லவா தமமுடைய பிராகிருத மொழிபெய் மொழிந்தது; தமமுடைய ஆரிய நெறிகளையே பிந்தோடாததாரே அனறி. தமிழ்நாடு கலந்து வாழவில்லை தமிழ் பயிலவுமில்லை. தமிழக கவிதை ஆதரிகம் மில்லை. ஆனால் அக்காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் தமிழக கவிதையும் எனைய நூலாசிரியர்களும் பல இருந்தார்கள். தமிழ்வேந்தா புலவர்களை நண்பர்களாக நடத்தி வந்தாரென்று முன்பே சொன்னோம். இம் மன்னா அந்தந்தத் தனித்து நடந்தபோது, புலவா அறிவமொழிகளால் அவர்களுள் தவறாகாட்டி, அவர்களுக்கு நனமதிகூறி. சீர்திருத்தினா என்று புறம்என்னும் தொகைநூலிலிருந்து தெரியவருகிறது. இதற்கு உதாரணமாக, கோஷா கிழார் ஆகிய பெரும்புலவா, சோழன் கலங்கினளியும் நெடுங்குளளியும் போப்புரிந்த காலத்தில் சொல்லிய விஷயம் கவனிக்கத்தக்கதாகும். உங்கள இருவரில் ஒருவனையினும் சேராக்குரிய பண்பபூமலையைச் சூடிக்கொள்ளவில்லை அல்லது பாண்டியாககுரிய வேபபம்பூமலையைச் சூடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. இருவரும் சோழாக்குரிய ஆததிமலையைச் சூடிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள் அன்றியும் இருவா போப்புரியும்போது இருவரும் வெவ்வேறு இயற்கையல்ல ஒருவா தோலவியுறவேண்டுமெயா தோற்றமும் சோழன் தோற்றன் என்ற பெயர் தப்பாமல் வரும் ஆதலால் குடிப்பெயரைக் காக்குமபொருட்டுப் போரை ஒழியுங்கள், போரை ஒழியுங்கள், என்று கூறியுள்

னா இச்செய்தி அரசாக்கும் அறிஞர்களுக்கும் உள்ள சட்டரதத்தை நன்கு காட்டும். இதைவிட ஒரு அரசனுக்கு எவ்வாறு புத்தி புக்கடக்காது?

பாண்டிய மன்னர் புல்லா சங்கங்களை ஏற்படுத்திக் கவிதனை ஆதரித்தார். இதற்கைப் சங்கங்கள் மூன்று இருந்தன என்று பிற்காலத்திய உரைபாசிரியர் எழுதியிருக்கின்றனர். முதல் சங்கம் ராத்திரிப் பிழந்த நூல்களெல்லாம் அழிந்துவிட்டன அகத்திபஞ்ச இயற்றிய அகத்தியம் என்ற இலக்கணத்தினின்று சில மேற்கோள்கள் மட்டும் பிற்காலத்திய நூல்களில் அகப்பாடல் நுக்கின்றன அவ்வாறே இடைச் சங்கம் நூல்களில் தொல்காப்பியமேன்ற இலக்கணம் தனியே மறையவை ஒன்றை இப்போது அகப்பாடலிலே தொல்காப்பியமும் இப்போது நாம் வழங்குநாளை, அல்லது இதைவிட குந்திருந்தோ, குறைந்திருந்தோ என்று நிச்சயமாப்ச சொல்ல வழி ஒன்றும் இல்லை கடைச் சங்கச் செய்யுள்களில் பல அகப்பாட்டு அரட்டிநுக்கிருந்தன அவைகளில் முக்கியமானவைகள் பத்துப் பாட்டு, அக நானூறு புற நானூறு முதலியவைகள் இவைகள் கி. பி 400-500 முன்னரே பாடப்பெற்றவைகளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

வடமொழிச் சொற்கள், அலங்கார சாஸ்திரம், யாப்பு முறை, இவைகளின் உதவியின்றி தனக்குத் தானே தமிழ்ச் செய்யுள் உண்டாய் உபாத்தோங்கிற்று ஆகைபால சங்கச் செய்யுளில் ஆரியச் சொற்கள் சிலவே தான் காணப்படும். திருமுருகாற்றுப்படையில் 317 வரிகளில் 60 வடமொழிச் சொற்களுக்குக் குறையாக அமைந்துள்ளன

பழைய அகவற்பா, வெண்பா, முதலிய பாக்கள் தமிழிற்கே உரியன ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கு உரியனவல்ல இது தனிய, இப்பண்டைய காலத்துப் பாட்டுகளில் உவமைகளெல்லாம் இயற்கைப் பொருள்களையே அதிகமாகக்கொண்டே கவிதை அமைத்தார்கள். இதற்கு உதாரணமாக பொருநராற்றுப்பட்டையில் முடத்தாமக கண்ணியா என்ற புலவா பெண்டிர் அழகைப் பின்வரும் பொருநா தருமாறு பாடியிருக்கிறார்— ஆற்றில் படிப்படியாய் படிந்தது கிடக்குப் கருமணலை யொத்த கூந்தலினையும், பிறைபோன்ற அழகினை யுடைய நெற்றியையுடைய, கொல்லுதொழிலையுடைய விலலை யொத்த புருவத்தினையும், குளிர்ச்சி பொருந்திய அழகிய கடைக்கண்ணையும். இவ்வழகினை இதழப்போன்றிருக்கும் இனிப் சொல்லையுடைய சிவந்த வாயினையும், பல முததுக்கள் வரிசையாய் அடுக்கியிருப்பதுபோன்று குற்றமில்லாத னெளரிய் பலலினையும், மயிரை வெட்டுகின்ற கத்திரிநையினையுடைய துளையுள்ள கைப்பிடியை ஒத்து பொலிவினையுடைய மகரம்போன்று செய்துள்ள காதணிபை அணிந்துகொண்டிருக்கும் காதையும். நாணத்தினால் பிறரை நோக்காது தொங்கவிட்டிருக்கும் நன்மை விளங்குகின்ற கழுத்தினையும், அசைகின்ற முங்கில போல பருக்துள்ள தோளினையும் அழகிய உரோமத்தை யுடைய முன் கையினையும், நீண்டு உயர்ந்த மலையின உச்சியிலுள்ள காதல் மலர்போன்ற மெல்லிய விரலினையும், கிளியின் வாயைப்போன்றிருக்கும் விளங்குகின்ற நகத்தையும், ஓடி யிளைத்த நாயினது நாக்கைப்போன்ற சிறிய அடியினையுமுடைய மங்கை யென்பதாம்

நல்லூர் நத்தத்தனா எயிற்பட்டணத்திலிருந்து வேலூர்
 ருக்குப் போகும் வழியைப்பற்றிப் பின் வரும் பொருள் தரு
 மாறு சிறு பாணுறம்பு படையில் சொல்லி யிருக்கினா —
 பச்சை நிறமுடைய அருமபுகளையுடைய அவரை பவழம்
 போல பூக்களை வரிசையாய்ப் பூக்கவும், கரிய அருமபினையு
 டைய காயாம் செடிகள் திரண்ட மயிலின் கழுத்துப்போல
 மலரவும், வளப்பமுடைய கொடியினையுடைய முசுண்டை,
 நூல் நூல்கின்ற கொட்டைப்பைப்போல பூக்கவும், கொல்லை
 ளின் பக்கங்களில் உள்ள நீண்ட வழிகளிலே இருதிர கோப்ப
 பூச்சிகள் ஊரது ரெல்லவும், முல்லைக்கொடி படாந்த காட
 டுடத்தில் குகைகளில் குதிக்கும் அருவியினையுடைய பெரிய
 மலையிலே சூரியன் மறைந்து அவன் கிரணங்கள் மறைந்த
 அந்திப்பொழுதைப் பாதது வேலூரில் வெற்றியுடைய
 வலூரைச் சேர்

ரக்கிரனா நெடுநல் வாடைப்பற்றிச் சொல்லு
 வது — பருவம் பெய்யாத நீர்தல் உலகெல்லாம் சூனியும்
 படி, தான்கிடந்த மலையை வலமாக வளைந்து, எழுந்திருந்து
 காகாலத்து மழைப்பைப் பெய்த்தாக வெள்ளத்தை வெறுத்த
 கொடிய கோலினையுடைய இடையா, ஏற்றத்தை யுடைய
 எருமையும் ஆடு முதலிய இனங்களையும் பசுக்களையும்
 மேட்டுநிலமாகிய முல்லை நிலத்தை மேயவிட்டு, தாம் பயின்ற
 நிலத்தைக் கை விட்டு, ஊரில் தங்காமல் போவதற்காக
 வருத்தமெய்தி, காந்தளினது நீண்ட இதழ்களால் கட்டின
 கண்ணி நீரலைத்தலாலே கலக்கமெய்த, தம் உடம்பில் சூனிய
 ச்சி வருத்துகையாலே பலரும் கூடிக் கையிலே நெருப்பைக்
 காயச்சி, அதிற்கொண்ட வெடிமையைக் கொண்டு பலபறை
 கொட்டி நிற்க, விலங்குகள் மேயலை மறந்தொடுங்க, குரங்கு

குளிர்ச்சி மிக, மரங்களிலே பறவைகள் காற்றடித்துக் கீழே விழ, பசுக்கள் கோபத்துடன் உதைத்துக் கன்றை நெருங்க விடாதிருக்க, மலையைக்குளிர்ச்சி செய்வது போன்றுள்ள கூதிகாலத்து நடுயாமத்தே, புல்லிய கொடியினை யுடைய முசுடடையில் திரண்ட புறத்தை யுடைய வெள்ளிய பூப போன்ற நிறத்தையுடைய பிரகசூடனே சிறு தூறுகள்தோறும் விரிய. வேகமாய ஓடின நீரினினறும் ஒரு காலவாரின் வழியே கயல்கள் அற்ற நீரக்கு எதிரே வருகைபாடில். மழையாலே வருந்தி அது சிறிது விட்டவுடனே எழுந்த பசுப காலையுடைய மெல்லிய சிறகையுடைய கொக்குத் திரள சிவந்த விரியினையுடைய நாரைகளோடே கரியவண்டலிட்டே செறு பரந்த ரத்தினையுடைய வெள்ளிய மணலாகிய எல விடங்களிலு மிருந்து அககயல்ததினன, பொங்குதலையுடைய வெள்ளிய மெகம் அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தே சிறு துளியாமத் தூவ, அழகிய இடத்தையுடைய அகன்ற வயல் நிறைந்த நீராலே மிகக்கெழுந்த வளப்பமான இலையையுடைய நெல்லினினறும் புறப்பட்ட கதி முடிவெனப். பெரிய அடியினையுடைய கழுநினைத லீல மணிபை யொத்த கழுத்திற் கொழுவிய மடலிடத்துப் பாளைவிரிந்த திரட்சியைக் கொண்ட தூறுகளில் தெளிந்த நீரை உள்ளேயுடைய பசிய காய நுண்ணிய நீரான திரளுமபடியாக வீங்கப் பக்கந திரண்டு இனிமை கொள்ளுமபடி முற்ற. விரவின் பூக்கள் நிறைந்த உச்சியினை யுடையன வாகிய அகன்ற ரோலை

தாய மொழியான தமிழைக் கற்காமல், புற நாட்டு மொழிகளில் இயற்கையழகைச் செய்யுளில் செவ்வையாயப் பாடியிருக்கிறதே, அவ்வகை தமிழிலுண்டா வென்று சிலர்

வினவ்வா கற்றோரும் கல்லாதோரும் சிறு கிராமங்களிலிருப்போரும் எப்பொழுதும் கண்டு களிக்கக் கூடிய பொருளாக ளான கயல், நாரை, நெடு கதிர். கழுகு முதலிய இயற்கைப் பொருள்களை, பிற நாட்டுக் கவிகளை விட 1500 வருஷங்களுக்கு முன்னதாகவே, இத்துணை இனிமையாய்ப் பாடியிருக்கும் தமிழ்பாக்களைத் தமிழா கற்காமலிருப்பது எத்துணைத் துபரத்தைத் தருகின்றது பண்டைய காலத்து வட மொழிச் செய்யுளிலாவது. இக்காலத்து ஐரோப்பியச் செய யுளிலாவது; இத்தகைய வருணனை யுண்டோ?

[கி பி 400 முதல் 600 வரையில்]

(தேவங்கு நாடு ஆண்ட பல்லவர்)

இந்த இருதர வகுப்புகளில் பல்லவர் பலம் தமிழ் நாட்டில் குறைந்து தெலுங்கு நாட்டில் வலியிருந்தது. அந்நாட்டை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்திருந்தார்கள். அவையாவன, நெல்லூரைத் தலைநகராய்க் கொண்ட முண்ட ராஷ்டிரமும் ஒங்கைலைத் தலை நகராய்க்கொண்ட கம்ம ராஷ்டிரமும், உப்பு நெல்லூரைத் தலைநகராய்க் கொண்ட வேங்கோராஷ்டிரமுமாக இவ்விரு நூற்றாண்டில் ஆண்ட பல்லவமன்னர் சரித்திரங்களுடைய தாமரப் பட்டயங்களிலிருந்து தான் அப்பே வேண்டியிருக்கிறது இந்தச் சாசனங்களெல்லாம் புண்ணிய காலங்களில் பிராமணர்களுக்காவது, தேவராயங்களுக்காவது அரசர் செய்த தானங்களாகக் குறிப்பனவையார் அகப்பட்டிருக்கின்ற இவைகளெல்லாம் வரலாற்றுத்தொடரில் எழுதியிருப்பவைகள். பிரகிருத்ததில் இராஜாங்க சம்பந்தமான உத்தரவுகள் எழுதுகிற வழக்கம், கி பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு

டிஸ்ட்ரிக்டு இந்தியா தேசத்தில் ஒழிந்தது தெலுங்கு பாஷை அப்போது சோதிருந்த மடையாததால் இலக்கியத்தில் அதை வழங்கவில்லை ஆகையால் கி பி 400 முதல் 600 வரையில் பிறந்த பலலவ சாசனங்கள் எல்லாம் வடமொழியிலே எழுதியவைகள்

இவ்வாறு தெலுங்கு நாட்டை ஆண்ட பலலவ அரசர்களில் மிக்க மகிமை பெற்றவர்கள் கி பி 437 முதல் 459 வரையில் ஆண்ட லிமஹவாமனம், கி பி. 570 முதல் 600-வரையில் ஆண்ட நரலிமஹ விஷ்ணுவும் ஆவர் லிமஹவாமனை அக்காலத்திலிருந்த மன்னரில் உயரந்தவனாக எல்லோரும் எண்ணியதால் இப்போது மைசூர் என்று பெயர் வழங்கும் நாட்டில் அப்போது இராஜஜியஞ் செய்த மேற்குக் கங்கையா குலத்தரசன் ஆரியவாமன் என்பான் பட்டாபிஷேகம் அடைய விரும்பினபோது, லிமஹவாம மகாராஜா கிட்டவிருந்து சிம்மாசனம் ஏற்றுவித்துப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவித்தான்

லிமஹவாமனது தந்தை விஷ்ணுகோபவாமன் இவனது சேனாதிபதியான விஷ்ணுவாமன் முண்டராஷ்டிரத்தில் உள்ள கந்துகூ கிராமத்தில் ஒரு விஷ்ணு கோயில் கட்டு வித்தான் அக்கோயிலுக்கு விஷ்ணு கோபவாமன் டிருவப்பள்ளி கிராமத்தில் 200 - நிவாத்தனம் நிலத்தைத் தானம் செய்தான் அந்தத்தான் சாசனத்தைப் படித்துப் பார்த்தால், பலலவர் அரசாட்சி முன்போலவே குறைவின்றி, தரும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி நடந்து வந்த தென்றும், சேனாதிபதிகளும் சாவாததிகூடாகளும், வல்ல

* நிவாத்தனம்—இருநூறு சதுர முழங்கொண்ட பூமி.

வாகனம் சாசன சஞ்சாரிகளும் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்வவையாய்செய்து வந்தனரென்றுத் தெரிகிறது. அன்றி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உள்ள நிலங்களை அளந்து இராஜாங்கக்கணக்குகளில் சீராய எழுதிவைத்திருந்தாரென்று காட்ட, உருவப்பள்ளி சாசனத்திலிருந்து சில வாக்கியங்களை எடுத்துத் தமிழ்ப்படுத்தி காட்டுகிறோம் “உருவப்பள்ளி கிராமத்தில் 200 நிவாததனம் நிலம் உண்டு. இதற்கு எல்லைகளாவன.—மேற்கில் கருதுகூ கிராமம் எல்லை தெற்கில் சுப்பிரயோக நதி எல்லை. கிழக்கு எல்லையாவது, தென்கிழக்கு மூலையிலுள்ள பெருஞ்சாலைப் பக்கத்தில் ஒரு பாறையுண்டு; பாறைக்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் ஒரு புறிய மரமுண்டு; அதிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் கருப்பூ கிராமத்துக்கும் கருதுகூ கிராமத்துக்கும் போகும் வழியின் பக்கத்தில் ஒரு பாறையுண்டு. அங்கிருந்து வடக்கேபோனால் கருப்பூ கிராமத்து அந்தணர்கள் வயலகளுக்கு எல்லையில் ஒரு பெருங் கல உண்டு, அதற்கு மேற்கே சென்றால் கொண்டமுருஷி கிராமத்து எல்லை வந்து சேரும்” இவ்வளவு தடபமாய் நான்கெல்லையச் சாசனத்தில் எழுதுமாறு இராஜாங்கக் கணக்குகள் எவ்வளவு ஏற்பாடாய் இருக்கவேண்டுமோ என்பதை ஆலோசித்து அறிய வேண்டும்.

கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டு பிறக்குமுன்னரே சோழரைக் காஞ்சிபுரத்தினின்று போக்கடித்துப் பலலவமன்னா மறுபடியும் கச்சிநகரக் காவலா ஆயினா இவர்களில் நரலிம்ஹனின்னு என்பவனைப் பிற்காலத்தியாபினவருமாறு போற்றினா.—“காடுகளைப்போல அடாந்து

வினோத வயல்களையும். பிரகாசமான கமுகுத தோட்டங்களை யும் நகைகளால் அணிந்த கீவரன் பெண்ணுள் காசிரியால் அழகுபெற்ற சோழநாட்டை விரைவாயக கைப்பற்றினான்”, “அவனிவலிம்ஹனுள் வலிமஹவிஷ்ணு எப்போதும் பகைவரை அழித்தது, மலய. களப்பிர, மானவ, சோழ, பாண்டிய அரசர் களையும், தனக்குப் பதபலம் அதிகம் என்று இறுமாப்புபெற்றிருந்த சீமமன் அரசனையும் கோளரையும் ஜயித்தான் இவ்வாறு புக்க பெற்றதனால் நரலிமவிஷ்ணு பல போர்கள் புரிந்து, பகைவரைத் தோற்கடித்து, பலவர் பராகிரமத்தைப் பலரும் போற்றமாறு பரவச்செய்தான் என்று அறிப வேண்டியது

இவ்விரு நாற்றாணிகள்லும் வாழ்ந்த பலர்வ மகாராஜர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு பக்தர்கள் அப்போது வைஷ்ணவர்களேய் பாகவத என்று, பகவான் என்பது பூமீந நாராயணனாகத் விசேஷராய வழங்குவதால். சூரிய மண்டலத்துக்கு நடுவில் காரை பாசனத்தின் மேயுர, மகர குண்டலங்களைப்பூண்டு கீரீடம், ஹாரம், பொன்மய உடல் சங்கு, சக்கரம் இவைகளால் பொலிந்து விற்றிருக்கும் மகா விஷ்ணுவை வழிபடுவார்க்கு பாகவதா என்று நாமம் பிறந்தது இந்தப் பல்லா சாசனங்களில் முதல் மொழிகள் ‘ஜிதம் பகவதா,’ அதாவது ‘பகவான் வெற்றிபெற்றான்,’ என்றிருக்கும் அன்றியும் இப்பல்லவ அரசர்களைப்பற்றி பகவத் பாதங்களை எப்போதும் தியானம் செய்பவர்களென்றும், பரம பாகவதர்களென்றும் சாசனங்களில் கூறியிருக்கிறது இதுவுமன்றி அவர்க்கு ‘அநேக கிருது,’ ‘சதக் கிருது’ என்றும் பெரிட்டிருப்பதால், இவா பக்திமாதகம்

அன்றி, கரும மாக்கததையும் கைப்பற்றி வைதிக யாகங்கள பலவற்றை நடத்தினரென்று அறியலாம். இவையுமன்றி, தேவாகளுக்கு ஆகாரம் சமர்ப்பிவித்து இருபிறப்பாளரையும், குருவினரையும், கிழவர்களையும், ஆதரித்துப்பக, பொன, நிலம் முதலியவற்றை அடிக்கடி தானம் செய்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறது. ஆகையால் இப்பல்லவ வேந்தர் ஆரிய முறைகளை அதிகமாக இந்நாட்டில் பரவச்செய்தாரென்று தெரியவருகிறது ஆயினும் இவர கட்டுவித்து, தானங்கள் கொடுத்த விளங்கச் செய்த கோயில்கள் மரத்தாலும், செங்கல்லாலும் கட்டியவையாகையால் சிக்கிரத்திலே இடிந்து போய் இப்போது அவையிருந்த அடையாளம் இல்லாமற் போயின

அக்காலத்தில் ஆண்ட மறறைய மன்னர்கள்

கரிகால் பெருவந்ததான இறந்தபின், சோழர் செல்வாக்கு கொஞ்ரம் கொஞ்ராக குறைந்தது மணிமேகலையில் கரிகாலனுக்குப் பிறகு இருசோழர் கச்சியில் ஆண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது பின்பு சோழர் வலி குறை அவர்கள் முதலில் காஞ்சிபுரத்தை இழந்தார்கள். பின்பு உறையூரிலும் அவர் ஆட்சி தடுமாற ஆரம்பித்தது. பின்பு சோழநாட்டை ஆறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த புத்தவாமன் என்னும் பல்லவ அரசன் பற்றிக்கொண்டான் இப்புத்தவாமனுக்கு 'சோழ ஸையார்ணவ வாடவாக்னி' அதாவது 'சோழர் சேனையென்னும் கடலுக்கு ஊழித்தி' என்ற புகழ்ப்பெயர் உண்டாயிற்று சோழநாட்டினின்று அப்புறப் படுத்தப்பட்டு, சோழத் தலைவர் தெலுங்கு நாட்டின ஓர் பகுதியான கடப்பை ஜில்லா பிராந்தத்தில் ஆளத்

தொடங்கினா இததெலுங்கு நாட்டுச் சோழரும் மரிசா
லன் வமசத்தைச் சோந்தவரென்றே தங்கள் தாமரப் பட
டயங்களில் தங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறா
கள் சோழர் அரசாட்சியிலிருந்து திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ
சாவூர் ஜில்லாக்கள் என்றும் இப்போது பெயருள்ள நாடு
நமூன், பல்வரது ஆனாலும், சோழநாடு என்ற பெயர்
அதற்கு இருந்தனாண்டே இருந்தது

கரிகாலன் காலத்துக்குப் பின்னுப் பாண்டியர், சேரரது
செல்வாக்கு உயர்ந்தது. அவருள் நெடுஞ்செழியனென்னும்
பாண்டியனை தலையாலங்கானத்தில் போர் வென்றதினால்
தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனெ
ன்று கூறுவா இவன் ஒரு பெரிய வீரன் பகைவாக்களை
அடக்கும் ஆற்றலுடையவன் செங்கோல் வழுவாத கீததி
யுடையவன். கலனியில் கருத்துடையவன் கற்றவர்களால்
பாராட்டப் பெறுதலை விழைந்தவன் சொல் நயம், பொருள்
ஆழம் அமைந்த கவிபாடும் பண்பினன். தலையாலங்கானத்
தில் சேரமன்னரோடு கடுமையோ புரிந்து வெற்றி கொண்
டான் பல குற்றநில மன்னர்களையும் போரில் வென்றான்.
அக்காலத்தில் சிறந்த விளங்கிய பெரும் புலவராகிய மாந
குடி மருதனாரால், 'மதுரைக்காஞ்சி' யென்ற அரிய நூலில்
பாராட்டப்பெறும் பேரறைப் பெற்றவன். குடபுலவியனா
என்ற புலவா இப்பாண்டி மன்னனைப்பார்த்துக் கூறும்
செய்தி பாராட்டத்தக்கதாம் 'உணவு கொடுத்தவா
உயிர் கொடுத்தவா. உணவின்றேல் உடலில்லை. உணவாவது
நிலத்தோடு நீர்க்குடி விளைவதாகும் அத்தகைய நீரையும் ஒரு
சேரக் கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்தில் உடம்பையும், உயி

ரையும் படைத்தவராவா டெல்லை விதைத்துவிட்டு மழையை நோக்கியிருப்பாரது நிலம் எவ்வளவு விரிந்ததா யிருந்தாலும் அதனால் அரசன் ஆட்சிக்கு அதிகப்பயனிலை. ஆதலால் நிலம் குழிந்துள்ள விடத்தில் நீரைத் தேக்கு அங்ஙனம் செய்தவா தங்கள் பெயரொடு அறம்பொருளின்பம் என்ற மூன்றுள் சோந்து கிடக்கும்' இவ்வரிசை நோக்குங்கால அறிஞர்கள் அரசர்க்கு எடுத்து உரைக்கும் விஷயத்தின் உயர்வு, அரசர் அதைக்கேட்கும் பான்மையும் புலப்படும் உழவிறகு இனறிபமைபாது வேண்டப்படும் நீரைச் சேகரிக்கும் வகையில் அவர்களுக்கிருக்க எண்ணமும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும்

இவனுக்குப் பின்பு செங்குட்டுவனென்ற சேரன் ஒருவன் பிரசித்தி பெற்றான் சேரர் மன்னர்களுக்கூடா சிறந்து விளங்கியவன் இவன் ஆண்டபொது ஆரியப்போர்த்தர்ப்பாண்டியன் பாண்டியராடடை ஆண்டவர்தான். இவன் காலத்தில் தான் கற்புநரசியாகிய கண்ணகி, கம்மராடடிடைத்திகழாதனள கண்ணகி, கோவலன் கொலைபுண்ட பின்னா, மதுரையைத் தீக்கு இறையாக்கி சோரராடடைந்து, மலையின உச்சியிலேறி தனது கணவனோடு விமானம் ஏறிச் சொர்க்கம்புகுந்தனள இதைக் கேள்வியுற்ற செங்குட்டுவன், கண்ணகியைப் பத்தினிதெய்வமாகப் பாராட்டக் கருதி, வடகாடு சென்று இமயமலையில் கல வெட்டிக் கொண்டு வந்து, கங்கையில் அக் கலலை நீராட்டி, கண்ணகியின் உருவம் அதிலமைத்து பிரதிட்டை செய்தான். இதைக் கேள்வியுற்ற இலங்கைபரசனாகிய கயவாகும், கண்ணகியின் திருவுருவத்தைப் பிரதிட்டை செய்தானென்பர் கண்ணகியின் சரிதையாகிய சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடியவர் இச்சேரன்

செங்குட்டுவனது தமிழியாகிய இளங் கோவடிசுந்தான். இவருடன் உடனவாழ்ந்த கூல வாணிகன் சரத்தனா தான் மாதவியின் மகளாகிய மணிமேகலையின் சரிதையைக் கூறியுள்ளார். ஆகவே தமிழுக்கு அணியாக விளங்கும் சிலப் பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற இரண்டு காசியங்களும் இவா காலத்தில் தான் தோன்றின இன்னும் இவரது கொடை, செங்கோன்மை. அருள், அன்பு, வீரம் முதலியவைகளைப் பற்றி பதிறறுப்பத்து. புறநானூறு முதலிய நூல்களில் விரிவாக காணலாம்.

மூவேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியா ஆட்சிசிறிது சிந்தாகக் குறைவாக காலத்தில் குறுநில மன்னர்கள் சிறந்து விளங்க ஆரம்பித்தனர் அவர்களுள் இருவர் சரிதையைப் பாப்போம் இங் குறு நிலமன்னர்களுள் பல்வகைகளாலும் சிறந்து விளங்கியவன் பாடி. இவன் கடையெழுவுவாள்களில் ஒருவன் இவன் ஆண்ட நாட்டைப் பாடி நாடு என்று கூறுவா இவன் மிகுந்த அருளுடைபவன் ஓரறிவு உயிராகளாகிய செடி கொடிகளிடத்திலும் மிகுந்த இரகச முடையவனாய் விளங்கினன் முல்லைக் கொடி யொன்று படர்வதற்குத் தன் தேரைத் தந்தனன் என்று சிறப்பாணற் றப்படை யென்ற நூல் கூறும். இவன் தனது நாடு முழுவதையும் அறிஞாகட்கும், வறிஞாகட்கும் கொடுத்து உதவினன் என்பா இவ்விடத்தில் பொறுமை கொண்ட தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் இவனை வஞ்சனையால் கொன்றனர் என்பா இவர்க்கு உயிர்த்தோழராய் விளங்கியவா காரிள ஆவா இக் காரிள பாரியைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் பல வுண்டு இம் மன்னர்க்கு இரண்டு புத்திரிகள் அவர்களை அங்கவை சங்கவையென்பா அவர்களுள் அறிவில் உயர்

ந்து கவிபாடும் சத்திபைப பெற்றிருந்தன. சைவ சமயத் தலைவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளும் இப்பாரிமன்னைத் தமது அரிய தேவாரத்தில் பாராட்டியிருக்கிறா ஆதலால் இவரது பெருமைபை அளவிட்டுக் கூறுதற்கு அரிது.

இப்பாரிபைப போன்றே சிறந்தது விளங்கிப் மற்றொரு குறுகிலமன்னன் அதியமான நெடுமானஞ்சி ஆவன இவன் ஒரு சிறந்த வீரன் சேரமன்னாகுச சிறந்த உறவினன். வாழ்நாளே நீட்டிக்கக்கூடிய கருநெல்லிக்கனியை ஒளவைக்கு அளித்தவன் பாணா என்ற புலவரால் பாராட்டப் பெற்றவன் இவன் ஊர்தகிர ஆகும். இவன் மகனை பொகுட்டெழினி யென்பா இவனைப்பற்றி ஒளவையார் பாடிய பாடல்கள் மிகவும் சுவையுடையனவாகும் இவனது உயர்வைக்காட்டும் பாக்கள் பல புறநானூறு என்ற நூலில் உண்டு.

சமயநிலை மாறுபாடுகள்.

இவ்விரண்டு நூற்றாண்டுகளில் சமணநெறியும், பௌத்தநெறியும் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவி தேசமெல்லாம் நிரமயின சமணர், பௌத்தர் கொள்கைகள் தமிழரது பண்டைய முறைகளுக்கும், அந்தணரது வைதிக கருமங்களுக்குப் எதிரானவை. தமிழர் கிடாவை அறுத்து அவர் தொழும் கடவுளுக்குப் பலியிட்டார்கள். அந்தணர் யாகங்களில் விலங்குகளைக் கொண்டு அவைகளின் வபையை யெடுத்து அக்கினி முகமாய்த் தேவாகட்குச் சமர்ப்பித்தார். இவ்வாறு செய்யும் தொழு முறையைக் கரும நெறியென்பர். சமணரும், பௌத்தரும் அறநெறி என்பதில் நடப்பவர். சிலப்பதிகாரத்தில் சமண முனிவரைப் பற்றி ஊனைத்துறந்து

பொய் கூறுமையாகிய விரதத்தோடு பொருந்தி அழுககாறு. அவா முதலியவற்றைக் கைவிட்டு, அறநூல் முதலியவற்றையறிந்து ஐம்புலனையு மடக்கிய கோட்பாட்டையுடையவராய், உண்மை வகையணாத சீரியோர என்று சொல்லியிருக்கிறது

சீவகசிந்தாமணியில் ஒரு சமணனுக்கும் ஒரு குறவா தலைவனுக்கும் நடந்த பின்வரும் வாதம் சமணர் கொள்கைகளைக் காட்டும.

குறவன் -- ஆண பன்றியோடு எயப்பன்றியையுங் கொன்று சமைத்த புழுக்கலைத் தேனை மிக விரைதது தின்று. பின்பு நெல்லாலாகுகன களை உண்போம்

சமணன் -- முற்பிறப்பில் ஊன முதலியவற்றையுண்டு, உயிரையும் கொன்ற டாவததாலே இவ்விடத்து எயினராய்ப் பிறந்தது. இனி இவற்றைக் கைவிடுமின

குறவன்:—பலரும் நன்றென்று கூறும் கள முதலியவற்றைக் கைவிட்டால் யாங்கள் எங்ஙனம் பிழைப்போம்? எம் முடைய உடம்பை நீ வாட்ட வேண்டாம் ஒழிந்த உடம்புகளை வாட்டுவாயாக.

சமணன் ஊனைச் சுவைத்து உடம்பை வளர்த்து நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ? ஊனைத் தின்னதே உடலை வாட்டித் தேவராயுறைதல் நன்றோ? கடைப்பிடித்து இவ் விரண்டினுள்ளும் நல்லது நீ கூறு.

குறவன். ஊனைத் தவிர்த்து தேவனாதலை உறுதி.

சமணன். நீ உறுதியுணர்ந்து கூறினாபாதலின், எடா!
இனி உயாகதியிலே போவை இறைவனாஸிற காணப்படு
வது. கொல்லா விரதத்தோடே ஊன துறத்தலுர்தான்.
ஆதலின் காட்டிற் கிழங்கை யுண்ணவே இன்றே இன்ப
வெள்ளத்தைச் சோந்தாப இவ்வொழுக்கம் நினக்கு இறு
திமகவா பேரினபஞ் செறியுங் கனியாகும குறிக்கொள.

பெளத்தா சமயம் சமணரதுபோல கொல்லா விரதம்
முழுவதும் ஒப்பினதல்ல ஊன அடியோடே அவா விட
வில்லை சமணரது அறநெறியை மாததிரம் பெளத்தாக்கள்
தொடர்ந்தார்கள். அவர்களது முக்கியமான கொள்கைகளா
வன:—ஆசையால் துக்கமுண்டாகும் ஆசையால் வேட
கையை வெறுப்பதே மக்கட்குக் கடமை அவா என்பது
எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் பிறப் பினும் வித்து இந்த
விததை எரித்துவிட்டால் மறுபிறப்பற்று நிரவாணம் எய்த
லாம் நிரவாணமென்பது தனித்துப் பாதத்துப் பற்றறுத்
திடுதல். நறகதி வராதிருத்தலுக்குக் காரணம் குற்றம்
குற்றமென கூறப்படுவன அவா. பற்று. பேதைமை
என இவை.

பெளத்தா நீதிகளை இளங்கோவடிகள் கண்ணகி,
கோவலன் சரித்திரத்தைக் கூறும் முகத்தால தொடுதுக்
கூறியுள்ளார் அவைபாவன —பிறவுயிரிக்குத் துன்பஞ்
செய்யாதீர்கள், தெய்வமுண்டென்று தெளியுங்கள். அவ
வாறு தெளிந்தோரைப் போற்றுகங்கள் பொய் பேசாதீர்கள்.
கோள சொல்லாதீர்கள் புலால் உண்ணாதீர்கள் கொலை
புரியாதீர்கள் பிறர்க்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுங்கள்
பலவகைத் தானதவங்களை இயற்றுகங்கள் ஒருவர் செய்த

செய்யுங்கள் நூல் 5415a

உதவியை மறக்காதீர்கள் சீய நட்பை ஒழியுங்கள். பொய்ச சாட்சி புகலாதீர்கள் வாய்மையை விடாதீர்கள் நல லோரை நாடுங்கள் தீயோரை விலக்குங்கள் மரிக்கிற உயிரைக் காப்பாற்றுவர்கள். இல்லற தருமத்தைப் போற்றுவர்கள். கள்ளையும், காமத்தையும், களவையும், பொய்யையும் பயனிலலாத வாத்தைகளையும் ஒழியுங்கள், பாலிய மும், பொருளும், உடலும் நிலைத்திருக்கா. ஆதலால் நாட்களை வீணாக்காது இறுதியில் போக வேண்டிய இடத்திற்கு ஏற்ற துணையைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள்

பெளத்த கொள்கைகளுள் மறஞென்றை கூலவாணிகன் சித்தலைச சாததனா இயற்றிய மணிமேகலையில் உள்ள ஒரு சிறு கதையிலிருந்து காணலாம் ஒரு நாள் மணிமேகலையென்ற மாது சுகோட்டில புலம்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டாள் அவள் தன் குழந்தையின் மரணத்தை எண்ணிப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள் அவளைக் கண்ட மணிமேகலை மனமுருகிப் பின் வருமாறு கேட்டாள் ‘இளங்குழந்தைக்கு எங்கே இருந்து புலம்புகின்றாய்? பூங்கொடி போனறவளே! பொருந்தாத காரியத்தைச் செய்கின்றனை. உன் குழந்தையின் உடலைக் கருதி வருந்துகின்றாயா? அல்லது உயிரைக்கருதி வருந்துகின்றாயா? உடலுக்காக அழுதாயானால், அவவுடலை ஏன் சுகோட்டிற்குக் கொண்டுவந்தாய்? இல்லை. உயிருக்குத்தான் கவலைப்படுகிறேன் என்றால், உயிர் எவவுடலைப் பெறுமென்று நமசிற்றறிவால் அறிவதற்கில்லை ஆதலால் அவவுயிரிடத்தில உண்மையாய் நீ அன்பு கொண்டிருந்தால், எவவுயிரிடத்திலும் அன்பு கொள்ள வேண்டும்’. சமணமும்,

பெளத்த மதமும் எவ்வளவு பரவி யிருந்தன என்று சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்தால் செவ்வையாய்த் தெரியும். கோவலனும் கண்ணகியும் காவிரிப்பூம் படடினத்தை நீங்கி வரும்போது பல தவசசாலைகளைக் கண்டனா அவற்றுள் ஒன்று இந்திரனா நிருமிக்கப் பெற்றது அது ஏழுவிக்காங் களை யுடையது அதனடியில் ஆதாய சாரிகள் மறைய இருந்துக்கொண்டு ஆகமத்தை ழிதி அதற்குப் பொருள் கூறுவர் இவ்வாகமம் ஓங்கி வளரதுள்ள ஐந்துகிளைகளே யும் பசிய் இலைகளையு முடைய மரபோதி என்ற மரத்தின் நிழலி லெழுந்தருளிய தரும் சொருபியாகிய புத்தரால் அரு ளப் பெற்றது வேறு சிலவிடங்களில் சந்திரகாந்தக கல லால கட்டிய இடங்களுண்டு. இவைகளைப் பிண்டி மரத் தினடியில் கட்டி யிருப்பா இம்மரமானது பஞ்சபரமேஷ் டிகளாகிய அருகா, சித்தா, உத்திராபா, ஆசிரியா, சாதுக்கள் என இவர் வாழந் தெருக்கா கூடுமிடத்தில் இருக்கும் இவைகளில் பலா உயரத்தவர் இருப்பா அவர் புலால் உண்ணா பொய் பேசார அவாஅழுக்காறு முதலியவைகளை ஒழித்து அறநூல் முதலியவற்றை அறிந்து உணர்ந்தவர் ஐம்புலன்களையு மடக்கிய திறமுடையவர் உண்மை உணர் வைப் பெற்றவர்

சமணமும் பெளத்தமும் முதலில் துறவிகள் கொண்டு வந்த நெறிகள். வர வர இத் துறவிகளுக்கு இல்லத்தாரும் சிஷ்யர்களானார்கள் அரசாங்கமும் செலவமிகுந்த செட்டி களும் இந்நெறிகளைப் பின் தொடர்ந்து பெரும் மடங்களைக் கட்டினார்கள். கட்டி முனிகளை ஆதரணை அதிகமாகச் செய்யவே, துறவிகளும் அறநெறியி லிருந்து நெகிழ்ந்தார்

கள் சாதாரண ஜனங்களுக்கும் கரும் மாக்கம், பக்தி மாக்கம், இவைகளிலுண்டாகும் மன உருக்கம் ஞானமாகக் கததில் உண்டாகவில்லை. விஷ்ணுவையும் சிவனையும் தொழுது போற்றல் மனதுக்குத் குதூகலத்தை உண்டு பண்ணும் முறையாகும். சிவனது திருவிளையாடல்களைப் பற்றிய கதைகளையும், விஷ்ணு தமது திருவதாரங்களில் சிகழ்ந்தன வந்தைகளையும் ஆரிய கோயில்களில் பிறந்த இதிகாச புராணங்கள் விருந்து சொல்லக் கட்டப் பக்கங்களுக்குப் பகதி புரிறுது. சிவன கோயில்களில் விஷ்ணு ஆலயங்களும் தென்னாட்டில் சிறிது சிறிதாய் அடிக் கிடந்தன. பலவா சாசனங்கள் பிறந்த காலமுதல் பலவாசன் கோயில்களுக்குத் தானதரும் செயதுவதானென்று முன்னமே கண்டறிந்தோம் பெரும்பாணாறு நுப்படையிலேயே இவ் வதாரையன காலத்தில் காஞ்சிப்பதியிலுள்ள திருவெஃகாவில் “பாப்பணைப்பள்ளி அமரத்தோன்,” அதாவது, பாம்பணையாகப் படுக்கையில் துயில்கொண்டோனாகப் திருமாலது கோயில் இருந்ததென்ப பாடியிருக்கிறது. கரிகாலன், காஞ்சித் கோயிலைப் பொன்றா புதுப்பித்தானென்ற கதையைக் கண்டிருக்கிறோம் இப்போது அறநூல்களை வருத்திக்கற்று, ஞான நெறியில் நடக்க முயல்வதைவிட இறுமாப்பற்று எளிதென நினைக்கிற கோயில்களில் செய்வதும், பூசைக்குரிய பொருள்களைத் தேடித் கொடுப்பதும், கடவுளை இடைவிடாது போற்றுவதும், அவன் திருவடியைச் சேர நன்முறைகள் தமென்ற உணர்ச்சி நாடெல்லாம் நிறைந்தது. நிறைய, அரசர்கள் சிவன கோயில், விஷ்ணு கோயில்கள் பல கட்டத் தொடங்கினார்கள் இவ்வாறு கோயில்கட்டினவரில் முக்கியமானவன் கோச்செங்கண்ணன் என னும சோழ அரசன். இவ்வரசனுக்கு சிவ பெருமானிடத்தி

ஹம், திருமாலிடத்திலும் அதிக பக்தி உண்டு இவன
கட்டிய ஆலயங்கள் பல ஒரு சிலந்தி தான் செய்த புண
னிய மிகுதியால் இவ்வாறு சிறந்த அரசனாகப் பிறந்தா
னென்று புராணங்கள் கூறும் இவனைச் சைவப் பெரியோர்
தேவாரத்திலும், வைணவப் பெரியார் பிரபந்தத்திலும்;
பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றார்கள் ஆதலால் இவன்பெருமை
அளவிடற்கரிதாய். இம் மன்னா காலத்திலும், இவருக்கு
முந்திய காலத்திலும். தமிழ் நாட்டில் சிவனடியார்கள் பல
ருண்டு அவர்களுள் இருவர் கண்ணப்பரும், சண்டிகேசுவர
ரும் ஆவர். கண்ணப்பர். வேட்டுவ குலத்திற் பிறந்து, வேட
டையாட்ச செலகையில் காளத்தி மலையையடைந்து, தம்
முடைய கண்ணைப் பெடுத்தது, அம்மலையின் மேலுள்ள சிவ
பெருமானுக்குக் சாததியதால் அப்பெயரைப் பெற்றனா

சண்டிகேசுவரர் சோழநாட்டில் பிராமணர் குல
பிறந்து, தினந்தோறும் பசுமந்தைகளை நதிக்கு மேய்த்துச்
சென்று பாலைக் கடந்து, பாலைக் குவித்துச் சிவலிங்கமாக
அமைத்து அபிஷேகம் செய்து வருகையில். அவாதகப்பனார்
இதையறிந்து அவர் செய்துவந்த காரியத்திற்குக் கெடுதல்
செய்த பொழுது, தகப்பனார் கலை வெட்டி, சிவபெருமான்
தானே யடைந்தார்

விஷ்ணுவின் து சரிதைகள் முதலில் இராமாயணம்
மகா பாரதம் என்ற இதிகாசங்களில் வடமொழியில் முறையே
வால்மீகி முனியும், வியாசமுனியும் எழுதி, உலகத்தார
உணர்ந்து உவக்குமாறு எந்தார்கள். பின்பு பதினெண்
புராணங்களில் சில விஷ்ணு பரமாயும சில சிவன் பரமாயும்
பிறந்தன இந்நூல்களில் கடவுள் கருணையைக் காட்டும்

நதைகளை அதிகமாயுள்ளன. விஷ்ணுவையோ, சிவனையோ வழிபட்டு, பூசை செய்ய வேண்டிய முறைகளை ஆதமங்கள் எனனும் வட மொழி நூல்களில் எழுதினார்கள். வைஷ்ணவ ஆதமங்கள் 108; சைவாதமங்கள் 28; இவையன்றி உலகத்தின் தாயான சுகுத்திப்ப பற்றி ஆதமங்கள் 77; எனினும் வட இந்தியாவைப்போல தென்னிந்தியாவில் ஜகதர பாவ பூசை பரவவில்லையாதையால் வைஷ்ணவம், சைவம் இவற்றைப்பற்றி இங்கே சொல்லவேண்டியதன்றி சாக்தம் என்ற அரிய நெறியைப்பற்றி விவரிக்க வேண்டியதில்லை. மேற்கூறிய ஆதமங்களைத் தவிர, அவைகள் பொட்டி எண்ணிறந்த கிரகதங்கள் இம் முழுமுறைகளைப் பற்றினவை வட மொழியில் உள இவைபெல்லாம் இரகசியமாகவே உள என இக்காலத்தில் எளிதாய் அகப்படக்கூடியவை 4 5, விட அதிகமில்லை. அரசிட்டவை இன்னும் குறைவு. இவை களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவுடில்லை. இவைகளைக் கற்றறிந்தவர்கள் அந்நன்றிலும் அறிதே. மற்றவர்களில் பெரும்பாலா இத்தகைய நூல்கள் இருக்கின்றனவென்ற கூட அறியா.

ஆதம நூல்கள் கிரியை, சரியை, யோகம், ஞானம் என்று நான்கு பாதங்களாகப் பிரிந்துள்ளன கிரியை என்ற மூல கோயில் கட்ட அஸ்திவாரம் டீபடுவதற்காக நிலத்தை உழுதல் முதலாக கட்டி முடியும் வரைக்கும் செய்ய வேண்டிய தாரியங்களை யெல்லாம் விவரிக்கும் பாதம். சரியை யென்னும் பாதமானது கோயில்களில் நடக்க வேண்டிய நித்திய நைமித்திக பூசைகளைப் பற்றிச் சொல்வது யோகத்தில் தியானம் செய்யும் முறைகளும், அவை பயக்கும் பபனும் படிப்போர்க்குத் தெரியுமாறு சொல்லியிருக்கும். ஞான

பாகததில தத்துவங்கள் எவை? அவை எத்தகையவை? என்று காட்டியிருக்கும். பக்தி மார்க்கம் வீடு பெறுவதற்கு எளிதான சாதனம் என்பதிலும், கடவுளினது கருணையாலன்றி மோகஷம் பெற வேறு வழி இல்லை என்பதிலும், சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஒன்றே. அன்றியும். நித்தியப் பொருள்கள் மூன்றே, ஒன்றல்ல என்பதிலும் இவ்விரு சமயங்களும் ஒத்திருக்குப் ஆனால் இம் முப்பொருள்களுக்கும் சைவா பதி, பசு. பாசம் என்று பெயரிடுவா. பதி என மரல் சிவன்; அளவற்ற அருளைகாட்டிப் பசு எனலும் மக்களவீட்டைப் பெற்று உயய உதவி செய்வான் அவன்; பாசம் எனமரல் சடம் என்ற அறிவற்ற பொருள்களைக் குறிக்கும். இவை பசுக்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் தருகின்றவை இவைகளின் கட்டிலிருந்து தப்பிப்போயப் பேரினப் பெறுவதே பெருமபேரான வீடு. இம்முன்று பொருள்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஆகமங்களில், ஈசுவரன், சித்தி, அசித்தி, என்று பெயர். ஈசுவரன் என்றால் திருப்பாற்கடலில் பாம்பணியில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருமால், சித்தென்றால் சீவானமாக்கள்; அசித்தென்றால் சடப்பொருள் சரியை, கிரியை, யோக, ஞானங்களில் சைவாகமங்களுக்கும். வைஷ்ணவாகமங்களுக்கும் பேதம் அதிகம் காணும் முதற் கடவுளுக்கு சைவா சிவனென்றும், வைஷ்ணவா விஷ்ணு என்று பெயரிடுவதிலும், அவா திருவிளையாடலைப்பற்றிச் சொல்லும் கதைகளுள்ளுநதான இவ்விரு நெறிகளிலும் வேற்றுமை; கொள்கைகளில் மாறுபாடு அதிகம் காணும். முதலில் பக்தி யதிகத்தால் சைவா சிவனை விஷ்ணுவினும் உயராதவனென்றும் வைஷ்ணவர் விஷ்ணு சிவனினும் அதிக மென்றும் போற்றத் தொடங்கி,

பின்பு இருதிறத்தா உளளத்திலும் பகை முதிர்ந்து; இவ
விரு சமயத்தாருக்கும் சண்டைகள் உண்டாயின

வைதிக யாதவகளும பரவின அதனால் ராட்டில்
அநதணா அதிகரித்ததுமல்லாமல் ரானகு ஜாதிகள் என்ற
வகுப்புகளும் பிறந்தன. ஆரியமுறை பரவுமுன் தமிழா;
வாமுமிடத்தைப் பற்றியும், அதனால் உண்டாகும் தொழில்
வேற்றுமையைப்பற்றியும் வகுக்கப்பெற்றிருந்தனா நிலம்,
குறிஞ்சி என்னும் மலை நாடும், முல்லை என்ற காடும், மருதம்
என்கிற நீர் நிறைந்த பள்ளத்தாக்குமா, நெய்தல் என்கிற
கடற்கரையும், பாலை என்கிற நீரற்ற மணற் பாங்குமாக
ஐந்து வகுப்புகள் கொண்டது. இவ்வகுப்புகளில் குடி
யிருக்கும் மக்களும் முறையே குறவா, இடையா அல்லது
ஆயா, வேளிர், பரதா, மறவா, அல்லது எயினர் என்ற ஐவ
வகையினர் குறவா மலைநாட்டுப் பொருள்களைக்கொண்டு
செய்யும் கைத்தொழில்களில் பயிற்சிபுடையவா வேட்டை
யாடுவதிலும் தேசாசியுள்ளவா. ஆயர் ஆனினம், ஆட்டினம்
முதலியவற்றைப் பேணுவா வேளிர் வேளாண்மையில்
சிறந்தவா பரதா கப்பல்கட்டத்துவதிலும், மீன் பிடிப்பதி
லும் திறமையுள்ளவா. மறவா பாலை நாட்டில் திரிந்து
கொண்டு, தைரியமும் தேகபலமும் நிறைந்தது போர்புரிவதில்
திறமடைந்து மறத்தொழில்களில் காலங்கழிப்பவா இவ
வைவ வகையாரா வாழ்ந்து வசித்த இடங்களுக்குத் தனிப்பெ
யர்கள் தமிழில் உண்டு. குறவா குடியிருப்பது குடி, குறிஞ்சி;
இடையரிருப்பது சேரி, பாடி; வேளிர் வசிப்பது ஊர்;
பரதர் இருப்பது பாக்கம்; மறவா உள்ள இடம் குறுமடி
என்று பெயர்களைப் பெறும் இந்த ஐந்து பிரிவுகளாய்ப்
பிரிந்த மக்கள் அனைவரும் ஊனைத்தின்பவா கள்ளைக்குடிப்ப

வா இவ்வாற்றிருந்த நாட்டில் ஆரியமுறைகள் பரவ, நான் மறையை ஒதி, யாகங்களையும், ஆகமமுறைப்படிப் பூசைகளை யும் செய்வோரை அந்தணராகவும், அரசரிமை பூண்டோரை அரசராகவும், வாணிபம் செய்வோரை வைசியராகவும், வணியதொழில் புரிவோரை சூத்திரரென்றும் பிரித்தனா.

நான்கு வருணங்களென்ற வகுப்பு முதல முதல யாகங்கள் ஒருககாதப் பிறந்தது வேத மந்திரங்களை ஒதி, அக்கினி காரியங்களைச் செய்து, சீலமும், நற்குணங்களும் நிரம்ப இருந்தவா பிராமணா என்றும். வாஜ்பேய அசுவமேதாதி பெரும் யாகங்களைச் செய்வித்துப் பிரஜைகளை ஆதரிப்போராகூத்திரியரென்றும் வேளாண்மை. வணிகம், ஆவின பரிபாலனம் இவைகளை நடத்திச் சிறு யாகங்களுக்குச் செலவும் அளித்து நடத்திவைப்பவா வைசியரென்றும், சேவை மாத்திரம் செய்பவா சூத்திரரென்றும் வடநாட்டில் மனிதரை நான்கு வருணங்களாக முற்காலத்தில் பாகுபாடு செய்தாரா. இது வைதிக தருமம் இந்த வைதிக தருமப்பிரகாரம் பிராமண வருணத்தாராயப் பிறந்து பிரமசாரி கிருகஸ்த, வானப்பிரஸ்த ஆசிரமங்களை முறையே சார்ந்து பின்னா சன்னியாசிகளாய ஞானமாக்கத்தில் சீராய ஒழுகி ஞானோதயமான பின்புதான் மோக்ஷம் பெறலாம் என்பது முடிபு. ஆனால் ஆகமவழியில் உள்ள சைவ, வைஷ்ணவ, சமண, பௌத்த நெறிகளில் நடப்பவா எச சாதியில் பிறந்தவரானாலும் வீடு பெறலாம் என்பது ஆகமக் கொள்கை ஆகையால் தமிழா ஆகம வழிகளில் ஒன்றைக் கைப்பற்றினோரென்றி, வைதிக நெறி வட இந்தியாவிற போல் தென்னிந்தியாவில் அதிகமாய்ப் பரவவில்லை. அரசா சிலர் மாத்திரம் யாகங்களை நடத்தினராகையால் அவர்களைக் கூத்திரியராகக் கொண்டாடினார்கள். மற்றையவர்கள் எச

சாதியரானாலும் சிவநீட்சை, விஷ்ணுபக்தி, சமண, பௌத்த துறவறம் இவைகளைப் பின்பொருள்நினைவுபெற முயற்சியாகா.

இலக்கிய நிலை.

சமணா தமிழ் நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவப் பரவ, அவர் தமிழ்மொழி பயின்ற அதில் புலவராயினர் வடமொழியிலும் புலமையுள்ளவராகைபால். ஆரியம் தமிழில் விஸ்தாரமாய்க் கலக்க இடமுண்டாய்ந்த அன்றியும் மதுரைச் சங்கத்துக்குப் போட்டிபாய விஜயநகரம் எனபான கி. பி 470-ம் ஆண்டில் சமணா தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி நடத்தினதாக ஒரு பழங்கதைபுண்டு ஐயம்பெரும் தமிழக காசியங்களும் பிறந்தன இவை—சீவகசிந்தாமணி. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி இவைகளின் பெயர்களைப் பாசுதலை கி. பி 400-முதல் 600 வரையில் தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் எவ்வளவு கலந்தன என்று தெரியவரும். இவைகளைத்தவிர பெருங்கதை என்ற பிராகிருத நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனா

கி. பி 400-க்கு முன்பிறந்த தமிழ் நூல்களில் பெரும்பாலும் தனித் தமிழ்மொழிகளை யுண்டு. திருமுருகாற்றுப்படியில் 317-வரிகளில் 60-ஆரியச் சொற்களுக்குக் குறைவாகவே உண்டு என்று முன்னமே சொன்னோம். சிலப்பதிகாரத்தில் ஓரிடத்தில் 13-வரிகளை எண்ணிப் பார்த்ததில் 25-ஸம்ஸ்கிருத பதங்களை அகப்பட்டன இதுவன்றி அகப் பொருட்சுவை மலிந்த நூல்கள் குறைந்து, வட மொழிக் காவிய நடைமீல் எழுதிய செய்யுள்கள் அதிகரித்தன.

இந்த ஐந்து காவியங்களில் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் முன்னரும், சீவகசிந்தாமணி பின்னரும், இயற்றப் பெற்ற நூற்கள் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் காதை காதையாய் பிரிந்துள்ளன; சீவகசிந்தாமணியோ இலம்பகங்களாகப் பிரிந்துள்ளது அன்றியும் முன்னிரு காவியங்களில் உள்ள காதைகள் அத்வைதப்போலத் தொடர்ந்துள்ளன. திருத்தக்கதேவ ரியற்றிய சீவகசிந்தாமணியிலோ ஒவ்வொரு இலம்பகமும் நான்கு நான்கு வரிகளாலான விருத்தங்களாலாயது இதுவுமன்றி, ஓரிடத்தில் நாகப் படுக்கையில் மாயோன் துயிலுமாறுபோலக் காதலைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, யானை துயிலும் அழகிய சாரலைப் போலப் பலலவ தேசத்தை எண்ணி அதன் நகரிலே புகுந்த படியும் என்றும், வேறிடங்களில் பலலவதேச மன்னன் போர்புரித்ததாகவும் இருப்பதால், காஞ்சிபுரத்தை மறுபடி பலலவா பற்றிக்கொண்ட பின்புதான் இக்காவியம் இயற்றியிருந்தவேண்டுமென மணிமேகலை இப்பற்றுக்காலச் சொழர் ஆட்சியில் காஞ்சிபுர மிருத்ததென்று முன்னமே சொன்னோம் ஆகையால் சீவகசிந்தாமணி மறநிரு நூற்களுக்கு நூறு வருஷங்களுக்குப்பின் உண்டானது என்று அறியலாம் இந்தச் சீவகசிந்தாமணியின் நடையைப் பின்பற்றியே கம்பன் இராமாயணம் பாடினான் போலும்

கி பி 400-க்கு முந்தி இயற்றிய செய்யுள்களில் இயற்கைப் பொருள்களின் அழகை இனிய முறையாய்ச் சொல்லி யிருப்பதைக் காட்டினோம் இக்காலத்திய காவியங்களிலோ அவ்வாறில்லாமல், வடமொழிக் காவியங்களைப் போல, எளிய எண்ணங்களை அரிய மொழிகளைக் கொண்டும், பலருக்குத் தெரியுமாறு இன்றிக் கற்ற சிலருக்கே தெரியுமாறும், இயற்கைப் பொருள்களுக்குப் பதிலாகச்

செயற்கைப் பொருள்களையும், மனத்தின் பண்புகளைப் பொருள்களாயும் பாட ஆரம்பித்தார்கள இதற்கு உதாரணமாக.—மணியாகிய முகில பழங்காசெனகிற மின்னை மின்னிப் பொன்னாகிய மழையைப் பெயயின், அரசா வெகுளியாகிய தீவினியும்; அம்முகில அங்ஙனம் பெயயாதாயின பொங்கித் தன்னை நெருங்கின ரெல்லோரையும் சுடும் என்று கந்துகன் கருதிப் பன்னிரு கோடி பசும் பொன்னைக் குவித்துத் தாழ்ந்து கூறினான் என்றும், வெய்யோன் பையவே பரந்து மண்ணை மடந்தை கோலத்தை மனத்தாலே நோக்கிக் கமலத்திலே வண்டுகளென்னும் பள்ளியெழுச்சி முரசம் ஆரவாரியா நிற்பத தன கதிகளென்னுங் கையை நீட்டி அம் மண்மடந்தையது இருளாகிய போரையை நீக்கி உதயகிரியின் நெற்றியிலே சோந்தான் என்றும், மகளிர சேர்ந்தவிடத்தே யிருந்து இளமையாகிய கள்ளையுண்டு அறமுதலியவற்றை அறிதலன்றிப் பயன்படாமல் மூப்பதற்கு முன்னமே இளமைப் பருவத்தே தவமும் தானமும், நிகழ்த்துமின், வருத்துகின்ற நோயாகிய தீயையுடைய உடம் ரைச சோறுக முன்னை பெய்துகொண்டு உணாவை நொய்யாகக் கூட்டி, ஆற்றலைத் துவையாகக் குடித்து அதனை உண்ணும் கூற்றம் உடம்பை நிலைகுலைப்பதற்கு முன்னரே கொடுத்துணமின், நறகுணத்தை விரும்புமின், உடம்பாகிய சுகடத்தை நடத்தும் பாகிர், அசசுகடம் தொழில் செயது வருந்திப் பழகினாலும் புதியதோருயிராகிய அசசைக் கொண்டுவந்து இட்டு ஊதலெண்ணதாக லான், அசசுகடத்தைத் தனக்கடைத்த காலமுள்ளளவும் செலுத்திப் பின்னா இகழ்ந்தார் பலர்; இனி அங்ஙனமன்றித் தனக்கடைத்த காலத்திற்கு நடுவேயும் தீவினை மிகுதியாய் உள்ளதாகிய இடுமையாகிய நீரை உடைய ஆற்றிலே அசசுகடம் அழுந்தா நிற்கும். அங்ஙன மழுந்தி உயிராகிய

அச்ச முறிவதற்கு முன்னே அதனால் கோடாரகுரிய சிலததை எமக்குப் பெறுபயனாகக்கொண்டு அதனைச் செலுத்தமின. என்றும் பொருளதரும் சீவகசிந்தாமணிப் பாட்டுகளிற் பார்த்தால் கவிதளது புது மனப்போக்கு தெரியும்

கி. பி 400—ம ஆண்டுக்கு முன் இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டு பாடிப் பறவைகளைப் போல உள்ளததில் உவப்பதுமிருந்து தானே புறப்படும பாட்டுகளைக் களிப்புடன் பாடின பாணருக்குப் பதிலாக. உலகத்தினது துன்பங்களைப் பற்றியே திபாணிப்பதால் வரும் துயரமிருந்த எண்ணங்களைப் பற்றியே இப்போது செய்யுள்கள செய்தார் அன்றியும் முன்னைய செய்யுளில் இயற்கை வனப்பே மிகுந்திருக்குர். பின்னையதில் இது மிகக் குறைவு முன்னையதில் கண்டதைக் கண்டவாதே கூறுவா. பின்னையதில் கண்டதைக் காணாததோடு கலந்து கூடியுள்ளார் முன்னையதில் உள்ள ஒரு உவமைபை இன்று உற்று நோக்கினும், அதில் எவ்வாறு கூறியுள்ளதோ அவ்வாதே தோன்றும்; பின்னையதிலுள்ள உவமைகள் மனப்பொருள்களாகவே இருக்கும் இந்த மாறுபாடுகளெல்லாம் வட மொழிக்காரியங்களைப் போல தமிழிலெழுதியதால் வந்தனவே

தமிழிலுள்ள அற நூல்களில்லெல்லா வற்றிலும் சிறந்து நிற்கும் திருவள்ளுவர் திருக்குறர். இக்காலத்தில் இப்பற்றியதாகத் தோன்றுகிறது பழய சங்கச் செய்யுள்களைவிட இதில் ஆரிய மொழிகள் அதிகம் சேர்ந்திருக்கும்; அறநெறியும் சமண நெறியை பொத்திருப்பதால் திருவள்ளுவரைச் சமணரென்று சிலர் கூறுவர் அதற்கு மறுகாரணம் யாதெனில், கடவுள் வாழ்த்தில் கடவுளை ஆதி

பகவனென்றும், மலமிசை ஏகனென்றும் கூறி, அரண் ஆரியென்று கூறு திருத்தலாம் மறறோ காரணம், “அன் சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர செகுதது உண்ணாமை நன்று” என்று வைதிக கருபங்களை விட அற நெறியை அதிகமாயத் திருக்குறளில் பாராட்டுவது பிறகா லத்தில் சைவசித்தாந்த நூற்களை இயற்றிய உமாபதி சிவாச சாரியா முதலியவர்கள் திருவள்ளுவரைச் சைவரெனநே கொண்டு, இவாகூறிய மொழிகளையே தங்கள் ஞானநூல்களில் எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள் “அறவாழி யந்தனை” என்றோரிடத்தில் திருவள்ளுவர் கடவுளைக் கூறி யிருப்பதை தரும் சக்கரத்தை எந்திய திருமால் என்று பொருள் கூறி. திருவள்ளுவரை வைஷ்ணவரென்பாரு முள். ஆரிய நூல்களில் சொல்லியிருக்கும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கில், அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலையும் கூறி, நாலாவதாகிய வீட்டைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறாமல் விட்டு விட்டனா. இவ்வாறு விட்டு விட்டதைப்பற்றி ஒவ்வொரு சாராரும் ஒவ்வொரு வகையாய்ச் சொல்வா ஒருகால் தன்னுடைய கொள்கைகள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் ஒவ்வும் என்று காட்ட அவ்வாறு வீட்டை விட்டு விட்டனா என்று ஐயுறுவதற்கு இடமாயிருக்கிறது.

இப்போதிருக்கும் தோல்காப்பியமும் இக்காலத்தியது போலும் அதிலும் ஆரிய மொழிகள் அதிகம்; அன்றியும், தோல்காப்பியத்தில் திணைகள் ஐந்திற்கும் முருகனும், இந்திரனும், வருணனும், திருமாலும், துர்க்கையும் தெய்வங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. மிகப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுள்களில் முருகனைத் தவிர வேறு தேவர்களைப் போற்றினை பெரும்பாலும் இல்லவேயில்லை. அன்றியும் கடவுள் சம்பந்தமாய் கந்தழி, கந்துடைநிலை, கடவுள் என்ற மொழி

களை அன்றி, வேறுமொழிகள் பழந்தமிழிலில்லை வட
மொழிப் பெயராகள நிற்காலத்தில்தான் வந்திருக்கவேண்டும்
அன்றியும் தொல்காப்பியன் அந்தணன்; ஐந்திரமென்ற
வடமொழி இலக்கணத்தைப்பற்றித் தொல்காபரியம் இயற்
றினான், அதலால தொல்காபரியம் இக்காலத்திய தென்று
சிசுசயிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

அநுபந்தம்.

இப்புஸ்தகத்தினது முதற் பதிப்பில் சங்கச செய்யுள் களிலிருந்து பல மேற் கோள்கள் சோக்கப் பெற்றன இவை சிறுவர்களுக்கு மிகக் கஷ்டமா யிருக்கின்றன வென்று பலர் சொன்னதால் அவைகளை அநுபந்த ரூபமா இங்கு அச்சிட்டிருக்கிறோம். ஓவ்வொரு மேற்கோளின் பொருளும் ஆங்காங்கே குறித்திருக்கிற பக்கங்களில் எளிய வசன நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது

பக்கம் 14 [திருருகுதாறுப்படை]

சிறுதினை மலரொடு விரைஇடறியறுத்து
வாரணக் கொடி யொடு வயிர்பட சிறீஇ

நெய்யோடையனியபரியைதுரைத்துத்
குடந்தம் பட்டுக கொழுமலா சிதறி
முரண் கொளுருளினிரண்டுடனு ம இ
செநநூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
மதவலிநிலையமாததாட்கொழுவிடைக
குருதி யொடுவிரைஇயதுவெள்ளரிசி
சிலபலிச செயது பலபிரப டிரீஇச
சிறு பசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண மாலை
துணையற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச சிலமடின்னனகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை பெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி

யிமிழிசை யருவியோடின்னியங் கறங்க
வுருவப்பல பூததூ உய் வெருவரக்
குருதிச செந்தினை பரபரி

பக்கம் 16. [சிலப்பதிகாரம்.]

கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு
மழுதமுமையாளரு முழுகினராடிப
பழுதில காட்சி நன்னிறம் பெற்று
வலஞ்செயாக் கழியு மிலஞ்சி மன்றமுட
வஞ்சமுண்டு மயறபகை யுறறோ
நஞ்சமுண்டு நடுங்கு துயருறறோ
ரழல்வாய் நாகத்தா ரெயிறமுநதினா
கழலகட்கூளிக் கடுநவைபபட்டோர்
சுழலவந்து தொழத்துயா நீங்கு
நிழலகா னெடுங்கனின்ற மன்றமும்
தவமறைந் தொழுகுந தன்மையிலாள
ரவமறைந்தொழுகு மலவைப பெண்டி
ரறைபோ கமைசசா பிறாமனை நயப்போர்
பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற றுளரென்
கைக்கொள் பாசத்துக் கைபபடுவோரெனக்
காத நான்குங் கடுங்குர லெடுபபிப்
பூதம் புடைத்துணும் பூதச் சதுக்கமும்
ஃ ஃ ஃ
வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சையாணப் பிடர்த்தலை யேற்றி
வால் வெண்களிற்றரசு வயங்கிய கோட்டத்துக்

கால கொள விழுவின் கடைநிலை சாற்றி
 தங்கிய கொள்கைத்தரு நிலைக்கோட்டத்து
 மங்கல நெடுங்கொடி வாணுறவெடுத்து
 மரகத மணியொடு வயிரங்குயிற்றிய
 பவளத்திரள காற்பைம் பொன் வேதிகை
 நெடுநிலை மாளிகைக்கடை முகத்தியாங்கணுங்
 கிம்புரிப பசுவாய்க் கிளாமுததொழுக்கத்து
 மங்கலம் பொறித்த மகரவாசிகைத
 தோரண நிலை இயதோ மறு பசும்பொற
 பூரண சும்பத்துப பொலிந்த பாலிகை
 பாவை விளக்குப்பசும் பொற படகை
 தூமயிராக்கவரி சுந்தரசு சுண்ணத்து
 மேவிய கொள்கை வீதியிற செறிந்தாங்கு

Δ Δ

—

*

Δ

Δ

அரசு மேம்படஇய வகநிலை மருங்கி
 னுரை சான் மனனன் கொற்றங் கொள்கென
 மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர காகு
 மாயிரத்தோ ரெட்டரசு தலைக்கொண்ட
 தண்ணுறுங் காவிரித்தாதுமலி பெருந்துறைப
 புண்ணிய நன்னீர் பொற்குடத்தேந்தி
 மண்ணகமுருள வானகம் வியப்ப
 விண்ணவர் தலைவனை விழுநீராட்டி
 பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
 அறுமுகச செவவே ளணிதிகழ் கோயிலும்
 வால்வளைமேனி வாலியோன் கோயிலும்
 நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்

மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்
 மாமுது முதல்வன் வாய்மையின் வழியு
 னானமறை மரபிற் தீமுறை யொருபால்
 நாலவகைத் தேவரு மூவாறு கணங்களும்
 பாலவகை தெரிந்த பகுதித் தோற்றத்து
 வேறுவேறு கடவுளர் சாறு சிறந்தொருபால்
 அறவோர் பள்ளியு மறநோம்படையும்
 புறநிலைக் கேட்டத்துப் புண்ணியத் தானமுந்
 துறவோ ருரைக்குஞ் செயல்சிறந்தொருபால்

பக்கம் 19 (பொருளரற்றுப்படை)

துராஅய துறறிய துருவை யமபுழுக்கின
 பராரை வேவை பருகெனத்தண்டிக்
 காழிற சுட்ட கோழன் கொழுங்குறை
 ஆழினூழின் வாய வெய தொற்றி
 யவையவை முனிகுவ மெனினே சுவைய
 வேறு பல்லுருவின் விரகு தந்திரீஇ
 மண்ணமை முழுவின் பண்ணமை சீறியா
 முண்ணுதல விறலியர் பாணிதூங்க
 மகிழ்ப்பதம் பன்னாட் கழிப்பி யொருநா
 ளனிழ்ப்பதங் கொள்கென நிரப்பமுகிழ்ததகை
 முரவை போகிய முரியா வரிசி
 விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல
 பால் வறைக்கருளை காடியின் மிதப்ப
 வயின்ற காலைப் பயின்றினிதிருநது
 கொல்லையுழு கொழு வேய்ப்பப் பலலை
 யெல்லையுமிரவு முன்றின்று மழுங்கி

யுயிர்ப்பிடம் பெறுவதூண் முனிந்தொருநாட்
 செயிர்த்தெழுதெவவா திறை துறை போகிய
 செலவசேறுமெந்தொல பதிப்பெயாநதென
 மெல்லெனக் கிளந்தனமாத வல்லே
 யகறிரோ வெமமாயம் விட்டெனச
 சிரறிய வன்போடு செயிராதத நோக்கமொடு
 துடியடியனன தூங்கு நடைக்குழவி யொடு
 பிடி புணாவேழம் பெட்டவை கொள்கெனத
 தன்னறியளவையிறறரததரயானு
 மென்னறி யளவையின் வேண்டுவ முகநதுகொண
 டின்மை தீர வந்தனென.

பக்கம் 20 [புறம்]

நாடுகோ யாரென வினவினெங்கோக்
 களமாக்கரிதத விளையல வெங்கள
 யாமைப புழுக்கற் காமம் வீடவாரா
 வாரற கொழுஞ்சூடங்கவுளடாஅ
 வைகு தொழின்மடியு மடியாவிழவின்
 யாணா நனனாடுளனும் பாணா
 பைதற சுற்றத்துப பசிப்பகையாகிக்
 கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்.

அ
அ

அ -
*

அ
அ

பக்கம் 21. [திருமுருகாற்றுப்படை]

சீரைதை இயவுடுக்கையர் சீரொடு
 வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்

மாசறவிமைக்கு முருவினா மானி
 னுரிவை தைஇய லுன்செடு மாபி
 னென் பெழுந்தியங்கு மியாக்கையா நனபக
 பலவுடன் கழிந்தவுணடிய ரிகலொடு
 செறற நீக்கிய மனத்தினரியாவதுங்
 கறறோறியா வறிவினா கறறோக்குத
 தாம வரம்பாகிய தலைமையா காமமொடு
 கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியரிடுமபை
 யாவது மறியாவியல் பினா மேவரத
 துனியில காட்சி முனிவா

பக்கம் 21 [புறம்]

ஈன்று புறந்தருதல ளன்றலைக் கடனை
 சான்றோனாக்குதல தரதைக்குக் கடனை
 வேல வடிததுக் கொடுத்தல கொல்லறதும் கடனை
 நன்னடை நலகல வேந்தறதும் கடனை
 ஒளிநுவாளருஞ் சமமுருக்கிக்
 களிநெற்றிநது பெயர்தல காளைக்குக் கடனை

பக்கம் 22. [பட்டினப் பாலை]

வசையில புகழ் வயங்கு வெண்மீன
 றிசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
 தற்பாடிய தளியுணவிற
 புட்டேம்பப புயன்மாறி
 வான் பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யா
 மலைத்தலைய கடற்காவிரி
 புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்

வினே வறா வியன் கழனித
 கார்த் கரும்பின கடழாலைத
 தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி
 நீசசெறுவினீ ணெய்தற
 பூசசாமபும் புலத்தாங்கட
 காயச செநநெற கதிரருந்தி
 மோட்டெருமை முழுக்குழனி
 கூட்டு நிழற்றுகில வதியுங்
 கோட்டெங்கிற குலைவாழைக்
 காய்க்க முகிற் கமழ மஞ்ச
 னின மாவினிணாப பெண்ணை
 முதற சேம்பின் முளையினுசி
 யகனகா வியன் முற்றததுச
 சுடாநு தன் மடநோக்கி
 னேரிழை மகனிருணங் குணைகவருங்
 கோழி யெறிநத கொடுங்காற கனங்குழை
 பொறகாற் புதல்வா புரவியினறுருட்டு
 முக்காற சிறு தோமுன வழி விலக்கும்
 விலங்குபகை யலலது கலங்கு பகை யறியாக
 கொழும்பல் குடிச செழும் பாக்கத்துக்
 குறும்பல்லூ ரெடுஞ் சோணாட்டு
 வெள்ளையுப்பின் கொளளை சாற்றி
 நெலலொடு வந்த வலவாயப பஃறி
 பனைநிலப் புரவியினனை முதற் பிணிக்குங்
 கழி சூழ்படபபைக் கலியாணாப்
 பொழிற் புறவிற பூந்தண்டலை
 மழை நீங்கிய மாவிசும் பின்

மதிசோந்த மந வெண்மீ
 னுரு கெழுதிற் லுயா கோட்டத்து
 முருகம்பூ முரண்கிடக்கை
 வரியணிசுடா வானபொய்கை
 யிருகாமத்திணை யேரிப
 புலிப்பொறிப போர்க்கதளிற்
 றிருத்துஞ் சுகதிண்காப்பிற்
 புகழ்சிலைய மொழிவளர
 வறிசிலைய வகனடழி
 சோறு வாககிய கொழுங்கஞ்சி
 யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
 யேறு பொரச சேறாகி

அளந்தற்யாப பல பண்டம்
 வரம் பறியாமை வந்தீண்டி
 யருங்கடிப் பெருங்காப் பின
 வலியுடை வலலணங்கிணை
 புலிப்பொறித்துத் புறம்போக்கி

பக்கம் 24 [புறம்]

இரும்பனை வெணடோடு மலைந்தோனலன
 கருஞ்சினை வேம்பின நெரியலோனலன
 னினன கண்ணியு மாராமிடைந்தனறே நின்னோடு
 பொருவோன் கண்ணியு மாராமிடைந்தன்றே
 யொருவீர தோற்பினுந் தோற்பதுங்குடியே

யிருவீர வேறலியற்கையுமன ிற அதனா
குடிப பொருளன்று கஞ செபதி கொடிததோ
நம்போரனன வேந்தாக்கு
மெயம்மலி யுவகை செய்யுமிவ்விதலே

பக்கம் 26 [பொருனராறறுப் படை]

அறலபோற கூந்தறிறை போற்றி ருந்தா
கொலைவிற் புருவத்துக் கொழுவகடை மணழக்க
ணிலவிதழ் புரையுமின மொழிததுவாவாபப
பலவறுமுத்திற பழிதீர வெண்பன்
மயிறகுறை கருவி மாண்கடையனன
பூங்குழையூசற பொறை சாலகாதி
ணைடசசாயந்த நலங்கிள ரெருதது
டைமைபபண்ணத் தோளரி மயிர்முனகை
நெடுவரைமிகை இயகாநதண மெலவிறற
கிளிவா பொபரினோரி விடுவள ளுகா

வருநது நாய காவிற் பெருந்தகு சிறிப

பக்கம் 27 [சிறு பாணாறறுப் படை]

பைந்நனை யவரை பவழங் கோபபவுங்
கருநனைக் காயாக் கணமயில விழவுங்
கொழுங்கொடி முசுண்டை கொட்டங் கொள்ளவுஞ்
செழுங்குலைக் காநதள கைவிரல பூப்பவுங்
கொலை நெடுவழிக் கோபமூரவு
முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்

விடா தாலுனி வியனமலைமுழக்கி
சுடாகாண மாறிய செவனி நோக்கித்
திறலவேனு தியிம்புத்தகேணி
விறலவேல வெனறி வேலூரெய்தி.

பக்கம் 27 [நெடுநல்வாடை]

வைபகம் பணிபப வலனைபு வளைஇப
பொயயா வானம் புதுபபெயல பொநிந்தென
வாநலி முனைஇய கொடுவகோடு தொவல
ரேறுடை யினநிறை வேறு புலம் பரபரிப
புலம் பெயா புலம்பொடு கலங்ககி தோட
னீடிதழக் கணணி நீரலைகலாவ
மெயக்கொள பெருமபனி நலியப பலருடன்
கைக்கொள கொள வியா தவுளபுடையூஉ நடுங்க
மா மேயன மறபப மந்தி கூரப
பறவை படிவன வீழ்க்கறவை
கன்றுகோ ளொழியக்கடிய வீசிக்
குன்று குளிாப்பன்ன கூதிடபாளுட
புன்கொடி முசுண்டைப பொறிப புறவானபூப்
பொன்போடு பீரமொடு புதறபுதன் மலரப
பைங்காற கொக்கின மென்பறைத் தொழுதி
யிருங்களி பரந்த வீரவெண் மணற்
செவவரி நரையோ டெவவாயுங் கவரக்
கயலற லெதிரக் கடும்புனா சாடியப
பெயலுலநதெழுநத பொங்கல வெணமழை
யகலிரு விசமபிறறுவலை கறப
வங்கணகல்வயலா பெயற கவித்த

வண்டோட்டு நெலலின வருங்கதிர வணங்க
முழுமுதலு கமுகின மணியுற மெருத்திற
கொழுமடலவிழந்த குழுஉக்கொள பெருங்குலை
நண்ணீர் தெளிள வீங்கிப்படை திரண்டு
தெண்ணீர்ப பசுங்காய சேறு கொளமுற்ற
நளிகொளசி மைய வீரவு மலா வியன்கா

பக்கம் 34. [புறம்]

உண்ட கொடுததோருயிர கொடுததோரே
யுண்டி முதறிறே யுணவின பிண்ட
முண வெனப்படுவது சிலத்தொடு ரே
நீருநிலனும புணர் யோரீண
டுமபு முயிரும படைத்திசினோரே
வித்திவா னோக்கும புனபுலங் கண்ணகன
வைப்பிறறாயினு நண்ணி யாளு
மிறைவன றுடகுத வாநீத யதன
லடுபோச செழிய விகழாது வலலெ
நிலனெளி மருங்கி னீரிலை பெருந்த
தட்டோ ரமம விவட்டட டோரே
தளளா தோரிவட டளளா தோரே

பக்கம் 30. [சீவகசிந்தாமணி]

ஊழினீருணப தென்னெனறுரைத்தலு முவந்துநொக்கி
மோழலம் பன்றியோடு முளவு மாக்காதியட்ட
போழ் நிணப்புழுக்கலெனெய் பொழிந்துகப பெயதுமாந்தித்
தோழயாம் பெரிதுமுண்டுந தொண்டிக்களிதனை யென்றான்.
ஊனொடுதேனுங் கள்ளு முண்டியிர் கொன்ற பாவத்

நீனராய்ப் பிறந்த திங்குனினியிவை யொழிமினென்னக்
கானில் வாழ்குறவன் சொல்லுங்கள் னொன்றேன்

[கைவிட்டா

லேனை யெம்முடம்பு வாட்டலெவன் பிழைத்துங்

[கொலென்றான்

ஊன சவைத்துடம்பு வீக்கி நரகத்திலுறைதனன்றே

ஷுன்றினு துடம்பு வாட்டித் தேவராயுறைதனன்றே

ஷுன்றி யிவ விரண்டனுளளு முறுதி நீயுரைத்தி டென்ன

ஷுன்றினு தொழிநது புத்தேளாவதே யுறுதி யென்றான்.

உறுதி நீயுணர்நது சொன்னாயுயாகதிச சேறியேடா

குறுகினுயின்ப வெள்ளங்கிழங் குணக் காட்டுளின்றெ

யிறைவனூற் காட்சி கொல்லா வொழுக்கொனே றுறத்தல்

[கண்டா

யிறுதிக்கணின பநதூங்கு மிருங்கனி யிவைகொள்ளென்றான்

பக்கம் 39 [சிலப்பதிகாரம்]

தெரிவுறக் கேட்டதிருத்தகு நலனீர்

பரிவுமிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்

தெய்வந் தெளிமின தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்

பொய்யுரை யஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்

ஊனுண்டுற மினுயிர்க்கொலை நீங்குமின்

றுனஞ் செய்மின் றவம் பல தாங்குமின்

செய்நன்றி கொலலன்மின் றீ நட்பிகழ்மின்

பொய்க்கரி போகன்மின் பொருண் மொழி நீங்கன்மி

ன்ற வோரவைக்கள மகலாதனுருமின்

பிறுவோரவைக களம்பிழைத்துப் பெயர்மின்

பிறர்மனை யஞ்சுமின பிழையுயிரோம்புமின்
 அறமனை காமினல்லவை கடிமின
 கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினிலொழிமி
 னிளமையுஞ் செலவமும் யாக்கையு நிலையா
 வுளநாள் வரையா தொல்லுவ தொழியாது
 செலலுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீரீங்கென.

பக்கம் 40 [மணிமேகலை]

யாங்கிருந்த முதனை யிளங்கோன்றனக்குப்
 பூங்கொடி நலலாய் பொருந்தாது செய்தனை
 யுடற்கமுதனையோ வுயிரக்கமுதனையோ
 யுடற்கமுதனையே லுன்மகனறன்னை
 யெடுத்துப் புறங்காட்டிட்டனர் யாரே
 உயிர்க்கமுதனை யேலுயிர் புகும்புக்கில்
 செயப்பாட்டு வினை யாற்றெரிந்துணர் வரிய
 தவவுயிர்க்கன் பினை யாயினாய் தொடி
 யெவவுயிர்க்காயினு மிரங்கல வேண்டும்

பக்கம் 41 [சிலப்பதிகாரம்]

பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி
 யணிதிகழ் நீழ லறவோன் றிருமொழி
 யந்தர சாரிக ளறைந்தனர் சாற்று
 மிந்திர விகார மேழுடன் போகி
 புலவூண் டிறந்து பொய்யா விரதத்

தவல நீத்தறிந் தடக்கிய கொள்கை
 மெய்வகை யுணர்ந்த விழுமியோரா குழீஇய
 வைவகை தினற வருகத தானத்துச
 சந்தி யைந்தும தமமுடன கூடி
 வந்து தலைமயங்கிப் வானபெரு பறறத்துப்
 பொலம்பூம் பிண்டி நலங்கிளா கொழுநிழ
 னீரணி விழவினு நெடுந்தோ விழவினுஞ்
 சாணா வருஉந தகுதியுண் டாமென
 உலக நோனபிக ளொருங்குட னிட்ட
 விலகொளிச சிலாதலம்

பக்கம் 49 [சீவக சிந்தாமணி]

பைந்நாகபபளளி மணிவண்ண
 னிற்பாயல கொண்டு
 நைந்நாக ந்துஞ் சங்கமழ
 காந்தளஞ் சாரல போகி
 மைந்நாக வேலிமலி பலலவத்
 தேய நண்ணிக்
 கொய்ந்நாகச சோலைக் கொடி
 யந்நகர் புக்கவாறும்.

பக்கம் 50 [சீவகசிந்தாமணி]

மன்னர்தம் வெகுளி வெந்தீ
 மணிமுகில் காணமின்னிப்
 பொன் மழை பொழியினந்து
 மன்றெனிற் புகைந்து பொங்கித்

துன்னினார் தம்மை யெல்லாரு
 சுட்டிடுமென்று செம்பொன
 பன்னிரு கோடியுயததுக்
 கருதுகன பணிந்து சொன்னான்.

பெய்கையுட் காலத்தாகுட்
 புள்ளெனுமுரசு மாபப
 வெய்யவன கதிருளெனனும
 விளங் கொலித்ததடக்கை நீட்டி
 மையிருநட் போவை நீக்கி
 மண்ணகமடந்தை நீதலம
 பையவே பரந்து நீதக்கிப
 பணி வரை நெற்றி சோந்தான.

ப ல் ல வ ர் ச ரி த் தி ர ம்

தேன்னிந்திய வரலாற்றின் இடைப்பகுதி

பி. தி. ப்ரீதிவாஸய்யங்கார்

இயற்றியது

இரண்டாவது மூன்றாவது பாகங்கள்

(கி. பி. 600—900)

கடன்காம் பதிப்பு

**PRINTED AT:
THE 'AURORA PRESS'
MADRAS**

பல்லவர் சரித்திரம்

(இரண்டாம் பாகம்)

(கி. பி. 600 முதல் — 717 வரையில்)

1. மகேந்திரப் போத்தரையன்

(கி. பி. 600—625)

கி. பி. 600 முதல் காஞ்சிபுரக் காவலரான பல்லவ அரசர் போத்தரையர் என்ற பட்டம் தரித்து வந்தனர்: 'போத்து' என்னும் மொழி 'பல்லவ' என்பதற்கு மாறு மொழியாகும்; 'ராஜா' என்பதற்கு 'அரையன்' என்பது மருவி வந்திருப்பது போலாகும். இந்த அரசருடைய பட்டப்பெயர் வட மொழியினின்று தமிழாய் மாறினதாலே, பல்லவ மன்னரும் தமிழருடனே கலந்து தமிழ் ராயினரன்று அறியலாம். அன்றியும் இப்பொழுது முதல்தான் ராகிருதம், ஸம்ஸ்கிருதம் அன்றித் தமிழிலும் செப்புபுடயங்களும், கல வெட்டுகளும் எழுதத் தொடங்கினர். 'பல்லவர்' என்ற மொழியையும் தமிழிலக்கியங்களில் யோகப்படுத்தக் கவிகள் ஆரம்பித்தார்கள். தமிழ்க் காவினில் சீவக சிந்தாமணி யில்லான் 'பல்லவர்' என்ற பழி முதல் முதலாகக் காணப்படுகிறது. பல்லவர்க்கு கால-முதல் 'காடவர்' என்றும், 'காடு வெட்டி' என்று

வேறு பெயர்கள் வந்தன. பல்லவ மன்னர் ஆட்சி பரவப் பரவ, காடுகளை வெட்டி, நாடுகளாய்ச் செய்ததால் இந்தப் பட்டங்கள் வந்தன போலும். இத்தகைய காடவரில் மிக்க உயர்நிலை பெற்றவன நரஸிம்ஹ விஷ்ணுவாமாவின் மகனான மகேந்திரப் போத்தரையன.

இவன் ஆட்சி ஆரம்பித்தபோது பல்லவ வேந்தர் செல்வாக்கு கலிங்கம் வரையில் சென்றது. கலிங்க மென்றால் மகா நதிக்குத் தெற்கும், கோதாவரிக்கு வடக்கும் கடலோரமாயிருக்கும் நாடு. கோதாவரி-கரையிலிருந்து சமுத்திரத்தைத் துழுவியுள்ள தெலுங்கு நாடும், தமிழகத்தில் தொண்டை மண்டலமும், சோழ விஷயமு (சோணாடு) ம், கொங்கு நாடும் மகேந்திரப் போத்தரையன கீழிருந்தன. இவன் தகப்பனான நரஸிம்ஹவிஷ்ணு காலத்தில் பல்லவர் பலம் பல திக்குகளில் பரவியது. தகப்பனிறந்து மகேந்திரன் அரசு னானவுடன் நடுநாட்டி லிருந்து அவனுக்குப் பெரிய பகைவ னொருவன் தோன்றினான்.

இவன் பெயர் புளகேசி. சளுக்கிய குலத்தவன். இவனது தலை நகர்க்கு வட மொழியில் வாதாபி யென்றும் மகாராஷ்டிரத்தில் பாதாமி யென்றும், தமிழில் வாதாபெ யென்றும் பெயர். இவ்வூர் இப்போது நிஜாம் இராஜ்யத்தி னிருக்கிறது. அழிந்துபோய்ச் சிற்றூராய்விட்டது. மகேந்திரனது விரோதியான புளகேசியை இப்போது சரித்திர காரர்கள் இரண்டாம் புளகேசி என்கிறார்கள்.

புளகேசி சிம்மாசனம் ஏறினவுடனே, ஸ்ரீ ஹ தேவனான கானயகுபஜ மகாராஜா இமய மலை முந்நருமதை வரைக்கும் மேற் சமுத்திரத்தினின்று சமுத்திர மளவும் பரவியிருக்கும் ஆரியாவர்த்த மெ

வட இந்தியாவுக்குச் சக்கரவர்த்தியாய், நடு நாட்டையும் கைப்பற்றலா மென்று நினைத்து, நருமதைக் கரைக்குப் படை யெடுத்து வந்தான். நருமதைக் கரையில் நடந்த போரில் புளகேசியின வீரர் வெற்றி பெற்றார்; ஸ்ரீ ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தியும் வந்த வழியைப் பாததுத் திரும்பிப் போனான். புளகேசியும் இறுமாப்பு மிகுந்து திக்கு விஜயம் செய்யப் புறப்பட்டான். மு.கலில் (கி. பி. 610) விந்திய மலைபருகிலுள்ள தககண கோசலை நாட்டை ஐயித்தான்; பின்பு கலிகத்ததைக் கைப்பற்றினான். அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கித் திருமபிக் கோதாவரிக் கரையி லுள்ள பிட்டாபுர (வட மொழியில் பிஷ்டபுரம்) நகரைப் பிடித்துக்கொண்டான். கோதாவரியைத் தாண்டி, வேங்கி (இப்போது ஏலூர் என்னும் பட்டணத்துக்கு அருகில் உள்ளது) யென்னும் பல்லவர் நகரைப் பற்றி, தன தம்பி குபஜ விஷ்ணுவர்த தனனை அங்கே அரசனாக நியமித்தான். விஷ்ணுவர்த தனன் பின்னோ அப்போது தொடங்கி 400 வருஷங்கள் வேங்கியி லாண்டார். இவர் குலத்துக்குக் கீழ்ச் சளுக்கர் குலம் என்று இப்போது இந்திய சரித்திரத்தில் பெயரிடவர்.

பின்பு கிருஷ்ணை நதியைத் தாண்டி, புளகேசி தென னாட்டின் மேல் வந்தான். மகேந்திரன் அவனை எதிர்த்துத் தறிக்க முடியவில்லை. அதனால் ஒரு சளுக்கக் கல் வெட்டில் பின் வருமாறு சொல்லி யிருக்கிறது. “அழுக்கற்ற வெண் சாமாங்களையும், தூற்றுக் கணக்கான கொடிகளையும் குடை களையும் பிடித்துக்கொண்டு புளகேசியினது அறுவகைப் படைகள் செல்லுவங்கால் கிளம்பின தூளிபானது எதிர்க்க வந்த பல்லவேந்திரன் ஒளியை மங்கச்செய்தது. பல்லவனும் காஞ்சிபுரத்து ம.நிலகருகருள போய் ஒளிந்து கொண்டான்” என்று இவ்வாறு கூறுவதனால் புளகேசியும் காஞ்சிபுர மதில்

களைக் கண்டு அஞ்சி அவ் ஆரைச் சண்டை செய்து பிடிக்க முயலவில்லை என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அன்றி யும் மேலே சொன்ன சளுக்கக் கல் வெட்டில் பின்பு “துள்ளி விழும் கயல மீனகளைக் கண்களாய்க் கொண்டு காவிரி, சளுக்கனது யானைகளின் மதநீர் விழுந்ததால் ஓடாமல் தடைபட்டு, கடல செலல இயலாததாயிற்று. புளகேசியும் பல்லவப பனியைப் போக்கடிகளும் கடுங் கதிரவனாய், சோழ சேர பாண்டியரைக் களிப்புறச் செய்தான்” என்றிருக்கிறது. இதனால் மகேந்திரன புளகேசியுடன் போர் புரிய முடியாமல் காஞ்சிபுர மதிலில் ஒளிந்ததால் தமிழ் மூவேந்தர்க்கும் களிப்பு உண்டாயிற்றே யன்றி, புளகேசி தமிழ் நாட்டில் வெற்றி யொன்றும் அடைய வில்லை என்று பெர்ருள கொள்ள வேண்டும். புளகேசி வடக்கு முகமாய்த் திரும்பினவுடன் மகேந்திரன் தன கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு, புல்லலூர் எனனும் கிராமத்தில் சளுக்களைத் துரத்தி யடித்தான் என்று ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் இருக்கிறது. இது முதல் மகேந்திரனுக்குப் போர் புரிய வேண்டிய அவசியமில்லாமல் சமாதானமாய் நாட்டை ஆண்டான்.

மகேந்திரன காலத்தில் தென்னாட்டில் சமணர் மிகப் பரவி யிருந்தார்கள். அவர்களது செல்வாக்கும் மிகுந்திருந்தது. பல இடங்களில் பள்ளிகள் கட்டிக்கொண்டு தங்கள் தொழு முறைகளை நடத்தி வந்தனர். அவ்வாறு சமணர் திரண்டிருந்த ஊர்களில் பாடலிபுத்திரம் (இக் காலத்தில் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்ற அதன் நாமமே எல்லோர்க்கும் தெரியும்) முக்கியமானது. அவ்வூரில் அக் காலத்தில் ஒரு வேளாளச் சிறுவன் சமணர் நெறியைப் பின்பற்றித் தருமசேனன் என்னும் பெயருடன் வாழ்ந்தான். பின்பு தன் அக்காள் திலகவதியம்மை புகட்டின நற்புத்தியால்

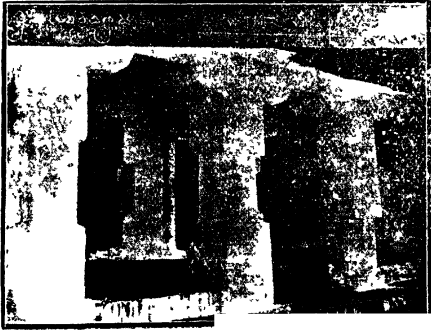
மருள் நீங்கி, சிவனருளபெற்று, சிவபக்தி மிகுநது, சிறப்பும் சிவனடியாராகி, இனிய தேவாரங்களைப் பாடத் தொடங்கினார்; ஆகையால் அவர் திருநாவுக்கரசர் என்ற பெயர் பெற்றார். இவரையே அப்பர் என்பர். சமணர்கள் அரசு விடத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தவர்க ளாதலால் திருநாவுக்கரசரைப் பலவிதமாகத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தனர். எத்தகைய துயரம் உற்றாலும் திருநாவுக்கரசர் சிவபக்தியை விடாமல் இருந்ததால் இவரது உள்ள உறுதியைக் கண்டு காடவர் கோனும் மனம் மாறி அபபரிடம் அனபு பிறநது, ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சிவனடியா னாயினன். மேலும், வீடு பெற வழியறியாத சமணர் மொழி பொய்யென்றும், மெய்ய்மொழி யாதென்றும் உணர்நது, காடவன் திருவதிகை யென்னும் நகரில் முக்கண்ணனுக்காக, பாடலி புரத்திலிருந்த சமணரது மண்ணூல கட்டிய பள்ளியொடு பாழிகளையும், இடித்துக்கொண்டு வந்த குணதரவிச்சரம் என்ற கோயிலைக் கட்டினான் என்று பெரிய புராணத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது.

திருவதிகையில் கட்டியது சுடுமண் (அதாவது செங்கல்) கோயில். கர்ப்பக் கிருகம் செங்கல்லாலும், பிற்காலத்தில் கட்டிய மண்டபங்களெல்லாம் கருங்கல்லாலும் அது அமைக்கப்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மகேந்திரன் காலம் வரையில் கிருஷ்ண நதிக்குத் தெற்கில் சுடு மண்ணாலும், மரத்தாலும் கோயில்கள கட்டினார்களேயன்றி, கற்கோயில் கள் கிடையா. இவன்தான் முதல் முதல கற்கோயில்கள் நிரூபித்தவன். இவனும் குணரைப் பாரையாய் வெட்டி யெடுத்தது, பாரைகளை ஒன்றுமேலொன்றாய் அடுக்கிக் கட்டி, பின்னர் கட்டினவனல்ல. மலைகளை வெட்டி அதில் தூண்கள், கீவர்களைக் கவிர மந்தறைய இடங்களைக் குடைந்து

களைக் பபக்கிருகம், முன மண்டபமுமாகச் செய்ந்தான். இக் கோயிலக்கை குகைக கோயிலகள எனறே சொல்ல வேண்டும். இவவகை குகைக கோயிலகள பல மகேந்திரன் செய்வித்தான். பெஜ்வாடாவுக்கு அடுத்த உண்ட வலவியிலும் காஞ்சிபுரத்துக்கு அருடில் மாமனாடி, மகேந்திரவாடி, சிங்கவரத்திலும், நாமசகலிலும் விஷ்ணு ஆலயங்களும், காஞ்சிபுரத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரத்துக்குள் உள்ள சீய மங்கலம், பலலாவம், வல்லம், சளவாணா திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய ஊர்சளிலும் திருசிராப்பள்ளி மலைமேலும் சவன கோயில்களும், மண்டபப்பட்டில் திரிமூர்த்தி கோயிலும், புதுக்கோட்டை சைமாரில் சிறறன்னவாரில் மலைமேல் ஒரு சமணா கோயிலும் மகேந்திரன் செய்வித்தவை ஆகையால் மகேந்திரன் ஒரு மதத்தில அதிகப்பறறும் மதஞ்ஞன்றின் மேல் பகையும கொண்டவன ஆல்ல னென்று ஊக்கசலாம். இவைகளுள் உண்ட வலவியிலுள்ள செஷராயி கோயில் வேலை முடியாமல் நிறில் நன்று விட்டது. ஒரு வேளை கோயில் திருப்பணி நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே புனகேசி படையெடுத்து வந்ததால் வேலை நின்று விட்டதுபோலும்.

மகேந்திரன் மலையைக் குடைந்து செய்வித்த கோயில் களைப் பார்த்து மாகத்திரத்தில எளிதில் சொல்லலாம். அவைகளைக் கண்டறிவதற்குத் தடபாத குறிகள சில உள. அக்குகைக கோயில்களெல்லாம் மலைச் சாரல்களில் குடைந்து செய்தவை. மலை யுச்சியிலும் இரா, மலையடியிலும் இரா; மலையினது அடிக்கும் துனிகும நடுமத்தியி விருக்கும் கோயிலை மலையில குடையுமபோது, ஆங்காங்குத் தூண்களையும், சுவர்களையும், சில விடங்களில் விககிரகத்தையும் செய்வதற்காக விட்டு விட்டு, மிகுந்த இடத்தை மாத்திரம்

குடைநதிருக்கும். தூண்களுக்காக விட்ட பாகம், கீழும் மேலும் சதூரமாயும், நடுவில் மூலை செதுக்கியும் இருக்கும். தூணினை மொத்த உயரம் ஏழு முழமும், மேல் சதூரமும் கீழ்ச்சதூரமும், ஈரிரண்டு முழமும் இருக்கும். சதூரத்தில் தாமரைப் புஷ்பம் செதுக்கி யிருக்கும்; அன்றியும் தூண்களின் புறங்களில் மகேந்திரனது பட்டப் பெயர்கள்

மஹேந்திரவாமன தூண்கள் (பல்லவரம்)

வெட்டியிருக்கும். தூணினை போதிகை சதூரப் பலகைக் கல்லாலானது. சுவர்களில் சித்திர வேலை செய்திருக்கும். அதனடுவில் கர்ப்பக்கிருகத்தின் துவாரத்தின் பக்கத்தில் துவாரபாலகா விகிதமும் செதுக்கி யிருக்கும். இந்தத் துவாரபாலகா தலைமேல் உயர்ந்த தலைப்பாகை உண்டு. மகேந்திரன காலத்துத் தலைப்பாகைகள் இவ்வண்ணமே இருந்தன போலும். அன்றியும் துவாரபாலகர் வலது கை இடது

கை மேல் வைத்தும, இடது கை ஒரு பெருங் கதையைப் பிடித்தும், உடல் அதன மேல் சாய்ந்தும், பார்க்கிறவர்களை அடிப்பவர் போல தோற்றுவர். இவையனறிச் சுவர்கள் மேல் புராணக் கதைகளைக் குறிக்கும் வெகு அழகிய சிலைகள் செதுக்கி யிருக்கும். விஷ்ணு கோயில்களில் மூல விக்கிரகமும் மலையின பாதைகளில் மிக அழகாய்ச் செய்து அமைத்திருக்கும். இநதக குறிகளல்லாது மகேந்திரனது கோயில்களில் பலவற்றில் கல் வெட்டுக்கள் வடமொழியிலும் தமிழிலும் உண்டு.

மகேந்திரன் செய்வித்த கோயில்களில் மிக அழகியவை சிறநன்னவாயில், சிராப்பள்ளி, நாமக்கல் என்ற மூன்று ஊர்களில் உள்ளவைகளே. சிற்றன்னவாயில் கோயிலுக்குள் ஐந்து சமண முனிவா விக்கிரகங்கள் உண்டு. முனிவர் உட்கார்ந்திருக்கும் முறையும், அவர் உள்ளத்தின அசையா நிலையை முகத்தில் விளக்கிக காட்டும் சிற்ப வேலைத்திறமும், கண்ணால் பார்த்து அறிந்து ஆச்சரியப்பட வேண்டுமேயன்றி, வார்த்தையால் வர்ணித்துச் சொல்ல இயலாது. அன்றியும் கோயில் முனமண்டபத்தில் நின்ற அண்ணாநது பார்த்தால், வனப்பு மிகுந்த அன்னங்கள், யானைகள், தாமரைப் பூக்கள், கொடிகள், பெண்ணுருவங்கள் முதலிய சித்திரங்களைக் கலந்தது எழுதிய கோலம் ஒன்று தென்படும். கற்பாறை மேல் பல நிறங்களுடைய சாயங்களைக் கொண்டு ஒலியம் எழுதுவதே வியப்பைத் தரும் பணி. அச்சாயங்கள் 1,300-வருஷங்களாக அழியாமல், வாடாமல் இருக்குமாறு எப்படித்தான எழுதினார்களோ, அநத வழியை அறிய வழியில்லை. பழைய காலத்தில் இவ்வித அற்புதச் சித்திரம் பலவ வரசா ஆதரணையால் எழுதப்பெற்ற தென்பதைவிட, தென்னிந்தியா மனதை மகிழ்ச்சி செய்யும் செய்தி வேறுண்டோ?

சிராப்பள்ளிக் குன்றின் நடுவில் குடைந தமைத்த சிவன் கோவிலும் அற்புதமான வேலையே. அதன் மேற் புறச் சுவரில் கற் பதுமைகள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பதுமைகள் வெட்டி யிருக்கும் பாகம் ஏழடிச் சதுரம். நடு விக்கிரகம் மிகப் பெரியது ; கங்காதரஞ் சிவனைக் கண் ணெதிரிற் கண்டாற்போல காண்பிக்கும். அவ் விக்கிரகத் தின் முக ஒளியையும், நிறமும் நிலையையும் பார்த்தால் உயி ருடன் உள்ள உருவம்போல தோன்றும். இவவுருவம் சிவ னது சட்டையிலிருந்து விழுவது போலக் காட்டியுள்ள கங் கையை வலது கை ஒன்றில் ஏந்தியும், பூணூலாய்ப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாம்பின் தலையை மற்றோர் வலது கையால் பிடித்தும், இடது கை யொன்றில் உருத்திராட்சமாலையும், மற்றொரு கையை இடுபில் தாங்கியும் நிற்கும். சுவர்மேல் அமைத்திருக்கும் இச் சிவ விக்கிரகத்தின் வலது காலின்கீழ் முயல்கனது சினனஞ் சிறு விக்கிரகமுண்டு. சுற்றி நான்கு அடியார்கள நமஸ்காரம் செய்வதாயும், மேலே இரு காதர் வார்களும் ஒரு சிறு மனிதனும் மிகக்குமாரும் செய்திருக் கிறது. அழகிய சித்திரவேலைகள் நிரம்பிய நம்முடைய நாட்டில் இதைவிட அதிக வேலைத் திறமான சிற்றூனி வேலை வேறு என்கும் இல்லை.

நாமக்கல்லில் மலைகோயில்கள் இரண்டு உண்டு. அவை களில் அரங்கநாதன் கோயில் மகேந்திரன் கட்டியதாகும். நரஸிம்ஹன் கோயில் கொஞ்சம் பிரதிய காலத்தில கட்டப் பெற்றது. அரங்கநாதன் கோயில் மகேந்திரன் செய்த கோயில்களி லெல்லாவற்றிலும் மிக அழகியது. இங்கிருக் கும் பள்ளிகொண்ட திருமாலின் விக்கிரகத்தைவிட உயராத செதுக்குவேலை உலகல் என்கும் இல்லை யென்று கூறலாம். குகைக் கோயிலும் அற்புதமாய்க் குடைந்தது. கோயில்

முன் மண்டபத்துக்கு வெளியில் முங்கிலால் செய்த தாழ் வாரததைப் போல மலையைக் குடைநது காட்டி யிருக்கிறது. இக்காட்சியை நேரில் பார்த்தால்தான் புத்திகுப புலப்படுமேயன்றி வர்ணிக முடியாது. நாமக்கல கோயிலை ஆதிரங்கம் எனபா. கோயில்களின் சுவாஸமீது கைடபன கதை, நரஸிம்ஹாவதாரக கதை, மத்ஸ்யாவதாரக கதை முதலியன அழகிய சிலைகளால் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன.

மகேந்திரன கலவெட்டுக்கள் பல அகப்படடிருக்கின்றன. அவை வடமொழியிலும் தமிழிலும் உண்டு. அக்கல வெட்டுக்கள் ஏழாம் நூற்றாண்டில் எல்லோரும் எழுதிய கிரந்த, தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதினவை. கலவெட்டிலுள்ள செயாள் சொற சுவை சிரமம் யிருக்கும். மகேந்திரவாடி பென்னும கிராமத்தில் ஒரு தடாகம் வெட்டு வித்து, பின் வரும் பொருள் தரும கல வெட்டு இயற்றிவித்தான்:—நல்லவரெல்லோரும் மிகப் புச்சுவதும், மசகடகு இன்பம் பயக்கும் அழகிய மகேந்திர ஸ்ஷணுக்கருகம் என னும் முராரியினது பெருங் கற்கோயிலை மகேந்திரனது பேருரில் மகேந்திரதடாகத்தின் கரையில் பாரையைப் பிளநது குணபரன் கட்டுவித்தான்.

சீயமங்கலம் என்ற ஊரிலும் வடமொழிக் கலவெட்டுண்டு. அதன் பொருள்:—அவனி பாஜன பலலவேச்வரம் என னும் இக்கோயிலை லலிதாங்குர மன்னன் தன் மனதைப் பெட்டியாயும், நனமையை அதற்குள் வைக்கும் நகையாக வுங் கொண்டு வெட்டுவித்தான்.

மகேந்திரன கலவெட்டுக்களில் பெரியது சிராப்பள்ளி குகைக் கோயிலில் செதுக்கி யிருக்கிறதே. இனிய ஸமஸ்க்ருத சுவோகங்கள் கொண்டது. அவைகளில் முதலீரண்

டின பொருள் :—‘நதிபிரியஞ் சேவன நயனாபிராமமான நிரையும், தோட்டங்களுளும் மாலைகளையும், பிரிய குணங்களையும் உடைத்தான காவிரி நதியைக் கண்டு, அவள மேல் காத்தல் கொள்வானென்று பாவத்தாலுந்து பெண்ணிய முறறு, பிறந்த வீட்டை விட்டுவிட்டு (சிராப்பள்ளி) மலை மேல் நின்றுகொண்டு, இந்தி பலவனது என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறது. குணபர அரசன் விங்கத்தைப் பூசை செய்வோன் (விங்க) ஆனதால், (விங்கபூசைக்கு) எதிர முறையில் (விபரீத பகஷத்தில்) இருந்து திரும்பி வந்த அவனது ஞானம் (இந்தக் கோயிலில் அவன் வைத்துப் பூசை செய்த) விங்கத்தால் உலகமெல்லாம் பரவட்டும்’. இந்தச் சுலோகத்தில் குறித்துள்ள விங்கம், விங்கு, விபரீத பகஷம், என்ற புகழ்கள் தாக்க சாஸ்திரத்தில் வேறு பொருள்களுள்ளவை யானால் அது சிலேடையாகும். அன்றியும் எதிர முறையிலிருந்து திரும்பினது என்பது, முன்னர் அப்பரைத் துயாவுறச் செய்து, பின்பு மகேந்திரன் சைவனான கதையைக் குறிக்கும்.

தளவாணாரில் உள்ள மகேந்திரனது தமிழ்க் கல் வெட்டு, இதுவரைக்கும் அகப்பட்டிருக்கும் தமிழ் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகப் பழைய எழுத்துக்களைக் கொண்டது. அது நின்வருமாறு.—ஸ்ரீ தொண்டையர் தார் வேந்தின் நரேந்திரப் போத்தரையன் வெண் பேட்டின் தென்பால் மிக மகிழ்ந்து கண்டான் சாமிக்க வெஞ்சிலைபன் சத்துருமல்லேச வராலயமென்றானுக கிடமாக வாங்கு. இவ்வூர் பரம்ம மங்கலவன் செல்வன் சிவதாஸன் சொல்லியது. இந்தக் கல்வெட்டில் பழைய கால எழுத்து முறைகள் சில கவனிக்கத் தக்கவை. ‘வே’ என்பதற்கு ‘வெ’, ‘ரே’ என்பதற்கு ‘ரெ’, ‘போ’ என்பதற்கு ‘பொ’, என்று முன்னாலதில் எழுதினரென்று அறியலாம்.

வல்லத்துக் குகைக் கோயிலில் பின் வரும் சல்
வெட்டுண்டு :

பகாப்பிடுகு லளிதாங்குரன் சததுரு மல்லன் குணபான்
மயெந்திரப பொத்த ரெசரு அடியான்
வயநதபிரி அரெசரு மகன் கந்த சென்ன
செய்வித்த தெவகுலம்.

‘மயெந்திரப பொத்தரெசரு’ என்றால் மகேந்திரப
போத்தரசா எனபது; ‘வயநதப் பிரி அரெசரு’ என்றால்
‘வசநதப பிரிய அரசர்’ எனபது; ‘தெவகுலம்’ என்றால்
‘கோயில்’.

இந்தகல்வெட்டுக்களில் மகேந்திரனுக்குக் குணபான்
அவனிபாஜன் பவ்வன், லளிதாங்குரன், நரேந்திரப்போத்
தரையன் சத்துருமல்லன், பகாப்பிடுகு என்ற பட்டங்
களைக் காண்கிறோம் பட்டங்கள் பல வைத்துக் கொள்
வதில் இவ்வரசன் அவா மிகுந்தவ னென்று தெரிய வரு
கிறது. மேலே உள்ளவை தவிர, நயபான், மகேந்திரன்,
விக்கிரமன், கலகப பிரியன், புருஷோத்தமன், நரவாகனன்,
உதாரசித்தன், பிரகிருதிப பிரியன், அலுப்தகாமன்,
நிரபேக்ஷன், சத்திய சந்தன் எனனும் பட்டங்கள் இவன்
பெற்றவைகளில் சில. இவைகளில் பகாப்பிடுகு என்றால்
பகைவர் மேல் இடியைப் போல விழுவன எனபது
பொருள். இது தெலுங்கு மொழி. இதைத் தவிர
வேறு தெலுங்குப் பட்டங்களும் வடமொழிப் பட்டங்களும்
இவனுக்கு உண்டு. கோயில்கள் பறபல கட்டுவித்ததால்
‘சேததகாரி’ என்றும், அவைகளில் சித்திரவேலை அநேகம்
செய்வித்ததால் சித்திரகாரபுவி என்றும், நாடகம், பாட்டு
முதலியவற்றில் மிக ஊக்கமும் அறிவும் உடையவனுனதால்
மத்த விலாசன், அந்திய ராகன், விசித்திர சித்தன் என்

றும், இன்னும் பல பெயர்களும் பெற்றன. ஸங்கீர்ண ஜாதி என்று மற்றொரு பெயரிருந்தால் இவன் தகப்பன் பல்லவனும் தாய் தமிழப பெண்ணுமாய் இருந்திருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது. பொருள் தெரியாத வேறு சில தெலுங்குப் பட்டங்கள் சிவி புண்டுண்டு, லிலிலோ நய்யம்பு, பஸரம்பு என உண்டு. இவை பண்டைய தெலுங்குபோலும்.

புதுக்கோட்டைக்கு அருலிருக்கும் குடியாமலையடிச் சார்விலும், திருமயம் குகைக் கோயில் குடைந்திருக்கும் மலையடிச் சார்விலும் மகேந்திரனது மற்றொரு கல்வெட்டுண்டு. அதில் ஏழு பழைய முறை இராகங்களில் பாட்டுகளின் ஸ்வாங்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கல் வெட்டின இறுதியில் ஸ்ரீ ருத்திராச்சாரியனுடைய சிஷ்யனான பரமமஹேச்வரன் (என்றால், உயர்ந்த சிவனடியான்) வெட்டுவித்தது என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ருத்திராச்சாரியன் மகேந்திரனது சங்கீத ஆசாரியன் போலும் இதனால் மகேந்திரன் மற்றையகலைகளிலன்றி பாட்டிலும் பெரும் பயிற்சி உள்ளவனென்று தெரியவருகிறது. அன்றியும் 1300 வருஷத்துக்கு முன்னால் மமுடைய நாட்டில் சங்கீதம் எவ்வாறுயாந்திருந்ததென்று நோக்க வியக்கத்தக்கதாகும்.

பாட்டில் மாதந்திரமல்ல. நாடகம் இயற்றுவதிலும் மகேந்திரன் தோந்தவன். இவன் எழுதின மத்தவிலாசப்பிரஹ்மம் என்றோர் நூல் சில நாடகங்களுக்கு முன் அகப்பட்டது; அதை அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இது நகைப்புண்டாக்கத்தக்க நாடகம் இந்த நாடகத்தைப் படித்தால் மகேந்திரன் காலத்தில் மக்களின் நடைகள், வழக்கங்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்று அறிந்துகொள்ளலாம். மற்றைய நாடகங்களைப்போல புராண கதைகளைப் பற்றி யல்லாமல் மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளைக் காட்டி எழுதியது. இன்னும்

எத்துணை நூல்கள் மகேந்திரன் இயற்றினானோ அறிய வழியில்லை. அவைகள் அகப்பட்டால் தான் உண்டு.

மகேந்திரப போத்தரையனது பெருமை எத்தகையதோ? அக்காலத்தை ஆரியவர்த்தம் முழுவதையும் ஒரு குடையின்கீழ்க் கொணர்ந்த பாக்கிரமம் மிகுந்த ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவ சக்கரவர்த்தியை யுத்தத்தில் தோற்கடித்த புஜபலமுடைய புளகேசியைப் புல்லலூரிலஜயித்து விரட்டியடித்த தோளவலி யுள்ளவன் கிருஷ்ணை பெண்ணையாறு, கருடநதி, காவிரி முதலிய புனித நதிகள் பாயும் முண்டராஷ்டிரம், கமமராஷ்டிரம், தொண்டைமண்டலம், சோழ விஷயம், கொங்குதேசம் இவையெல்லாம் ஆண்டவன். சமணர் செல்வாக குயாகதிருந்ததால், ஒளிமங்கி, தாழ்நிலை அடைந்திருந்த சைவநெறியை உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்த உத்தமன். உலக மிருககுமளவும் சைவர் படித்து, உள்ளம் உருகி, உய்வதற்கு உதவும் தமிழ்வேதமென்ற புகழைப் பெற்ற தேவாரங்கள் பாட ஆரம்பித்த காலக்கவன். ஆரிய மொழியினது உரைநடை, எழுத்துநடை என்ற இருவகைத் தான் பிரகிருத்த, ஸம்ஸ்கிருதங்களில் அழகிய சுலோகங்கள் என்ன, இனிய நாடகங்கள் என்ன இவைகளை இயற்றினவன். தமிழர் வடமொழி பயின்று, அம் மொழியில் அரிய நூல்களை இயற்றுமாறு வழிகாட்டினவன். பாட்டில் டிபுணன். கற்சிற்பம் முதலில் தமிழகத்தில் பரவுமாறு செய்தவன். குளங்களை வெட்டி, காடுகளை யழித்து தம் மக்களுக்கு நன்மைபுரிந்த தருமராஜா.

அக்காலத்து மறுமனனர்

மகேந்திரப போத்தரையன் காலத்தில் இருதிய நாடு முழுவதிலும் புதிய கிளர்ச்சி கிளம்பியிருந்தது. ஆரிய வர்த்தமென்கிற வட இந்தியாவில் ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் சக்கர

வந்ததியாய் ஆண்டா னென்று முன்னரே சொன்னோம். அவன் கவிக்கை மிகப் பாராட்டினான். அவனும மகா கவி. இரத்தாவளி, பிரியதாசிகா, நாகாநந்தம் முதலிய இனிய வட மொழி நாடகங்களை இயற்றினான். அவன் சந்திதியில் புகழ் பெற்ற கவியான பட்டபாணன், ஹர்ஷ சரித்திரம், காதம்பரி என்ற உபரிய நடையில் எழுதின கத்திய காவியங்களுக்கும், பாவதி பரிணயம் என்ற நாடகத்தையும் இயற்றினான். இவாணசுவங் என்ற சினத்துப் பெயரையும், தருமத்திராதன் என்ற வட மொழிப் பெயரையும் பூண்ட சின தேச யாத்திரைசகாரன் ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் சந்தியில் பல கால மிருந்து பல வெகுமதிகள் பெற்றான். ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவனு முக்கிய பட்டணம் இப்போது கனெளஜ் என்கிற கானியகுபஜம். அவ்ளூரில் புத்தன், சூரியன், சிவன் இம் மூவருக்கும் அழகிய கோயில்களைக் கட்டி ஸ்ரீ ஹர்ஷன் அழகிய உற்சவங்களை நடத்தினான்.

நடு இந்தியாவில் வாழ்ந்த நகரத்தில் இரண்டாவது புளக்கேசி ஆண்டான். இவன் ஸ்ரீ ஹர்ஷனோடும் மகேந்திரனோடும் போராடினதைப் பற்றியும் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். இவன் விஷ்ணு பக்தன். சளுக்க நாட்டில் குகைக் கோயில்கள் கட்டினவன். இவனது மராட்டிய வீரர்கள் போரில் முன் வைத்த காலிப் பின்வாங்காமல் யுத்தஞ்செய்யவா. சளுக்க சேனாதிபதிகளில் எவனாவது சண்டையில் தோல்வி யடைந்தால் அவனுக்குப் புடவை கட்டி தெருவில் நடத்திவைப்பது வழக்கம். இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவ வீரர்கள் தோற்றுப் போனால் உயிரை விட்டுவிடுவா. யுத்தஞ் செய்யும்போது சளுக்க வீரர் தாமதம் சாராயத்தைக் குடித்தும், யானைகளுக்குச் சாராயத்தைப் புகட்டியும், அளவற்ற வீரத் தனமை யுடன் போர் புரிவர்.

சி. பி. 600-ம் வருஷத்துக்குச் சிலகாலம் முன்னால் பாண்டிய இராஜ்யம் களபபிரர் எனபவர்கையில் அகப்பட்டு பாண்டியா நிலை கெட்டிருந்தது. இந்தக் களபபிரர் எவர், இவா தலைவர் எவர், எவ்வாறு மதுரையைக் கைக்கொண்டனர் என்று கண்டுபிடிக்க இதுவரையில் ஆதாரம் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. மகேந்திரன் கச்சியில் ஆளுங்கால், களப பிரரை மதுரையிலிருந்து பாண்டியாகள ரொலைத்து மறு படியும் அபபாண்டியர்கள் ஆள ஆரம்பித்தார்கள். மதுரையில் பாண்டியர் ஆட்சியை மறுபடியும் நிலை திறுத்தின மன்னனது பெயர் கடுங்கோன பாண்டியன். பிற்காலத்தில் பிறந்த பாண்டிய சாசனமொன்றில், “புயல வீசும கடலிலிருந்து கதிரவன் ஞெம்பினாற்போல் கடுங்கோன பாண்டியாதி ராஜன் பூமிதேவியினது உரிமையைக் கைக்கொண்டு பிற மன்னரைத் தொலைத்து, அரசாட்சி நடத்தினான்” என்று எழுதியிருக்கிறது. இதைத்தவிர இவனைப் பற்றி வேறொன்றுத் தெரியவில்லை.

இக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் கங்கைகுல மன்னவரும் பெரும் புகழ்பெற்று உயர்நிலை யடைந்தார். இக் கங்கை குலத்தார் தற்காலத்தில் தங்கம் வெட்டியெடுக்கும் இடமான கோலாற்றில் உதித்தவா. இவா குலத்தின் ஒரு கிளையினா கீழ்க்கரையில் வேங்கி எனலும் ஊரில் ஆண்ட கீழ்ச்சளுகர் நாட்டுக்கு வடகும் கலிங்கத்துக்குத் தெற்குமான தேசத்தில் அரசாட்சி பெற்றாரா இம்மன்னவருக்குக் கீழ்க்கங்கைய அரசரொன்று இந்திய சரித்திரத்தில் பெயரிட்டிருக்கிறார்களா இவாது முக்கிய பட்டணம் விசாகபட்டணம் ஜில்லாவுக்கு வட எல்லையிலுள்ள ஸ்ரீகாஞ்சம் என்ற ஊர்; நாகாவளி நதிக்கரையில் உள்ளது. பழைய தமிழ்ச் செய்யுள்களில் கலிங்கம் என்ற பெயருடையதென

றும், மிக மெல்லிய ஆடையென றும் சொல்லியிருக்கிற துணி இந்நத ஸ்ரீகாகுளத்தருகில்தான நெய்தது ஆகும். நிகழ் காலத்திலும் இவ்விடத்தில் முற்கூறிய நெசவு கொஞ்ச முண்டு. கங்கையர் குலத்தின் மற்றோர் கிளையினர் காவி ரிககரையில் (மைசூர் நாட்டில்) உள்ள தலைக்காடைத் தலை நகராய்க்கொண்டு ஆண்டனர். இவர்களு மேல்கங்கையர் என்று சரித்திரங்களில் பெயரிடுவர். இவா கதம்பர் முதலிய சிற்றரசரை ஐயித்துக் கோவாபுரம் வரைக்கும் ஆண்டார். இக்குலத்தவன் இந்திரவாமன் என்ற மகிமையுற்ற மன்னன். கி. பி. 580-இல் ஒரு புதிய காலக்கணக்கை ஏற்பாடு செய் தான். அந்நத வருஷத்துக்கு இப்போது பசலி என்கிறோம். அறுபது காலத்தில பசலி எனபது ஆரம்பிக்கும்.

சமய நிலை

கி. பி ஆறாவது நூற்றாண்டில் (அதாவது 500 முதல் 599 வரையில்) விஷ்ணு பக்தியும் சிவபக்தியும் துவிழ்நாட் டில் மிகுந்தது, வைஷ்ணவ நெறியும் சைவ நெறியும் பரவின. விஷ்ணு கோயில்களும், சிவாலயங்களும் பெருகின. ஆனால் அக்கோவில்கள் மட்டாலும் செங்கல்லாலுடைய கட்டப பெற்றவைகள். அவைகளில் ஆகமங்கொன்கிற வடமொழி நூல்களில் சொல்லிப்பவாறு அந்தணர்கள் பூவஜ்யை நடத்தி வந்தார்கள். ஆகமங்களில் சொல்லிய சிவநிசைஷ்யையும், வைஷ்ணவ வழிபாடுகளையும் பல சாதியரும் பெற்று, ஞானம் உதயமாகிச் சிவ பக்தர்களும் வைஷ்ண பாகவதா களும் நாட்டில் அதிகரித்தார்கள். நிகழ்காலத்தில் மக்கள் கொண்டாடும் சிவஸ்தலங்களும் வைஷ்ணவ ஸ்தலங்களும் அந்நத ஆறாவது நூற்றாண்டிற் கு முன்பே தோன்றி மகிமை யோடு விளங்கின; ஆனால் இப்போதிருக்கும் கற்கட்டி

டகங்கள் அப்போதில்லை. கர்ப்பக்கிருங்களுமும் விக்ரகங்
களும் இப்போது போலவே அப்போதும் இருந்தன.

சைவம்

மகேதிரப போத்தரையன ஆண்டபோதே அப்ப
ரென்கிற திருநாவுக்கரசர் சிவஸ்தலங்களில் சிலவற்றைப்
போய்ப்பார்த்து, அங்கிருக்கும் சிவமூர்த்திகளைத் துதித்துப்
பாசுரங்கள் பாடியுள்ளார். அப்பர் சிவபக்தி மிகுந்து, ஏனைய
பொருள்களை விட்டுவிட்டு சிவனைப்பற்றியே பாட ஆரம்
பித்தார். இதுமுதல் வழிபட்டு கடவுளைத்தவிர மற்றைய
பொருள்களைப்பாடுவது தமிழ்நாட்டில் தடைக்கவில்லை. இது
முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் வரையில் அகப்பொருள்
இயற்கைப்பொருள், போரா, அரசரது மகிமை முதலிய விஷ
யங்களைப் பற்றி செய்யுள் செய்வது இல்லாமற் போயிற்று.
சிவனைப்பற்றி அப்பரும் அவருக்குப் பின் திருஞான சம்
பந்த மூர்த்தியும், சுந்தரமூர்த்தியும் பாடின பாசுரங்களுக்
குத் தேவாரம் என்று பெயர். இப்பாட்டுகள் அனைமாய்
பத்துப் பத்தாய் ஆன பதிகங்கள். இவைகளுள் சங்கச்
செய்யுள் முறையாயல்லாது, ஆரிய மொழிகள், ஆரிய
விருத்தங்கள், ஆரியக்கவி நடைகளும், புராணகதைகளும்
மிகுந்திருக்கும்

ஆசுவங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் சரியை,
கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு பாதங்களென்
றோம். அதில முதலிரண்டும் கரும மார்க்கம் நிறைந்தும்
மற்றிரண்டும் ஞானமார்க்கம் நிறைந்தும் இருக்கும். ஞான
நெறி மிகக் கஷ்டமானது. கோயில்களில் தொண்டு செய்து
கடவுளை இடைவிடாது போற்றுவது சுலபம். ஆதலால்
அப்பர் இறுமாப்பற்று எளிய தொண்டுகளைச் செய்ய

வேண்டுமென்பதையே வற்புறுத்திப் பாடினார். உதாரணமாக அவர் பாசுரங்கள் சிலவற்றை எழுதுவோம்.

பக்கனாய்ப் பாடமாட்டேன பாமனே பாமயோகி
எத்தினால் பக்திசெய்தேன எனனை நீ இகழவேண்டாம்
முத்தனே முரலவா திலலை யமரலந் தாரநின்ற
அத்தா உன்னாடல் காண்பான அடியினேன வகவாரே.

வேகம் ஓதிலென சாத்திரங் கேட்கலென்,
நீதி நூல் பல செல்ல பயிற்றி லென
ஓதி அங்கம் தராஹம் உவரினென
பாசனை உளருவாங்கு அன்றி இலலையே

சாத்திரம் பல பேசும் சமூகநாகான
கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என செய்வீர்
பாத்திரம் சுவமென்று பணிதினோல
மாத்திரைக்குள் எருளுமாற பெற்றோ.

நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேன நெஞ்சே
நீவா திபாஹம் எமசிரானுடைப கோயில புக்கு
புலர்வதன்முன அல்குடந் மெழுக்கு விடநிப
பூமாலை புனைந்து ஏர்த்திப் புகழ்ந்து பாடியே

காண்பான் = காணும்பொருட்டு, அததா = தந்தையே; அடியின்னன் = தொண்டனாகிய நான்; வந்தவாரே = வந்தவாறு ஏ (வந்தது); நித்தல = தினந்தோறும், பயிற்றிலென் = போதித்தால் எனன்; அங்கம் = வேதாங்கங்கள் ஆறு; உளருதல் = சிந்தித்தல்; சமூக்காகாள் = வீணாகள், வாதிடுவோர், பாத்திரம் = உரிய பொருள், பேரற்றத தருநத பொருள், பணிதிரேல் = பணியா விட்டால், வணங்காவிட்டால்; மாததிரை = கண்ணிமைகளும் அளவு அல்லது கை நொடிகளும் அளவு; மாற்பேறு = ஒரு சில ஸ்தலம் = திருமாற்பேறு; புலாவதன்முன = பொழுது விடியு

புலையாக் கும்பிட்டு கூத்துமாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி என்றும்
அலைபுனலசோ செஞாடை யெம் மாதியெனறும்
ஆஞா என்று எனறே அலாடிலலே.

பூககைக்கொண்டு அரன பொன்னடி போற்றிலார்
நாககைக்கொண்டு அரன நாமம் நவிலகலார
ஆககைக்கே இரை தேடி அலமநது
காக்கைக்கே இரையாடுக சழிவலே.

தொழுது தூமலா தூனித துதித்ததுரின்று
அழுது காழுற்று அரற்றுள்ள றுரையும்
பொழுது போகச்சுப புறககணிப பாரையும்
எழுதுங் கீழ்க்கணக்கு இன்னமபா ஈசனே.

அபபா காலத்தில நம்மு நாடடில வட மொழி
வேளுநறி யிருநத தெனறும், ஆரியாகளுக்கும், தமிழா
களுக்கும் மாறுபாடு ஒன்று மிலலை யெனறும் இவர்
பாசுரங்களிலிருந தறியலாம்.

முன , அலகிட்டு = விளக்குமாற்றால கூட்டி, கோவிலில இருக்கும்
விளக்குமாறுககு திருவலகு என்று பெயா , மெழுகுமீட்டி =
பசுவின் சாணத்தால மெழுகி, புனைநது = கட்டி, தொடுத்தது ;
அலைபுனல = அலைகளை யுடைய கங்கை , ஆதி = முதலவன் ,
ஆரு = திருவாரு இப்போது திருவாலூர் எனபா , பூ + கைக்
கொண்டு = மலரைக கையில் கொண்டு, நவிலகிலார் = சொல்லார்
கள், நவில (பகுதி) , ஆககை = யாககையின் திரிபு = உடம்பு =
சரீரம், இரை = உணவு ; அலமநது = கலங்கி (அலமரு = பகுதி)
கழிவா = இறப்பா , காழுற்று = ஆசை கொண்டு , அகற்று = வாய்
விட்டுக் கதறல் ; புறககணிப்பா = ஒதுக்கிவிடுவாரா, பெருஞ்ஞால்
என்று கருதுவார் , கீழ்க் கணக்கு = துட்பமான கணக்கு.

மூரி முழங்கொலி நீராணை கண்டாய்
 முத்தமுல போலமெனி முத்தவன கண்டாய்
 ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன கண்டாய்
 இன்னடியார்க்கு இனபம விளைப்பான கண்டாய்
 ஆரியன கண்டாய், தமிழன கண்டாய்
 அண்ணாமலை உடையதும் அண்ணல் கண்டாய்
 வாரி மதகனிதே போலவான கண்டாய்
 மறைக காடநிறையும் மணுளன தானே

பந்தணவு மெலவிரலாள் பாகன்றனைப
 பாடலோடு ஆடல் பவினரான நனைக
 கொந்தணவு நறுங்கொனதை மாலைபாளைக
 கோலமா நீல மிடற்றான நனைச
 செந்தமிழோடு ஆரியனைச் சீரியாளைத்
 திருமார்பில் புரிவெண்ணுற நிகழ்ப்பூண்ட
 அந்தனை ஆவடுதன நிறைமேய
 வானடியே அடிநாயென அடைந்தது உபநதேன்.

மூரி முழங்கொலி = மிகவும முழங்குகின்ற, 'ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன' = 'ஊருணி நிறைந்ததறே' என்ற குறளோடு ஒப்பிடத் தக்கது. ஆரியன = வட மொழிக்குரியவன, தமிழன = தமிழ் மொழிக் குரியவன, அண்ணாமலை = திருவண்ணாமலை, வாரி மதம் = கடல் போன்ற மிகுந்த மத ஜலம், கனிது = ஆணையாளை, மறைக்காடு = வேதாரணணியம், கிழக்குக் கடற் கரையி லுள்ளது. மணுளன் = நாயகன், வேதாரணயதலில் சுவாமி மண மகன் கோலத்துடன் எழுந்தருளியுள்ளார்

அணவுதல = தடவுதல, மெல விரலாள் பாகன் = மெல்லிய விரல்களையுடைய பாவதி கணவன், கொந்தது + அணவு = மலாக்

சிவபெருமானது திரு உருவத்தை எவ்வாறு பாடின
ரென்பதைக் காட்ட.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவவாயில் குமிண்சிரிப
பனித்த சடையும் பவளம்போல மேனியில் பால் [பும
[வெண்ணீறும்,

இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாடமும காண்பபெறமுல
மனித்ப பிறனியும வேணடுவடுகே இந் மானிலத்தே.

அபபாடம் சாலாதுக்கு முனனிருந் சமணப புலவர்
களைப்போல அவரும் மணப பண்புகளைப் பொருள்களாகப்
பாவித்துக்கூறிப் பாசாங்களைப் பாடியுள்ளார்.

மனமெனும் தோணி பறறி மதி யெனும்

கோலை ஊன்றி,

கினமெனும் சரக்கை ஏற்றிச் செறி

கடலோடுமபோது

கொத்துகள் நெருங்கிய, நறம = வாசனையுள்ள, மிடறு = கழுத்து,
நீலமிடற்றன = நீலகண்டன, சீரியான = கண்டம் சிறப்புடை
யோன், புரிவெண்ணூல் = திரிக்கப்பட்ட பூணூல், ஆவடுதண்
டுறை = திருவாவடுதுறை, அரன = பாவத்தைப் போக்குபவன்,

குனித்த புருவம் = வளைத்த புருவம், குமிண் சிரிப்பு = புன்
னகை, பனித்த சடை = ஈரம் பொருந்திய சடை, வெண்ணீறு =
வெண்மையான விபூதி, எடுத்த பொற்பாதம் = தூக்கிய திருவடி,
மானிலம் = பெரிய பூமி, செறிகடல் = அலைகள் நிறைந்த கடல்,
மதனெனும் பாதை = காமமாகிய பாதை, மறியும்போது = கவன
கும்போது, உணையுறும் = உணைச சிந்திக்கும், உணாவு = ஞானம்,
= அறிவு, ஒற்றியூர் = திருவொற்றியூர் செனனைக்கருகில் உள்
னது, வித்தி = விதைத்து, பொறை = பொறுமை, தகவு = தகுதி.

மதனெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போது
 அறிய வொண்ணாது
 உணையுனும் உணர்வை நலகாய்
 ஒற்றி யூருடைய கோவே.

மெய்யாம் உழவைசு செய்து விருப்பேனும்
 விததை விததிப
 பொய்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறை
 . யெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
 தம்மையும் நோக்கிக்கொண்டு நகவெனும்
 வேவிட்டுச்
 செம்மையுள நிறபாராகில சிவ கதி
 வினையுமனறே.

சிவபெருமானை வழிபட்டால் மனிதர் அச்ச மறப்
 பிழைக்கலாம் என்ற தீரமொழியை உறுத்துக் காட்டுவர்.

மண்பாதலம் புகழுமால் கடனமுடி மற்றேழலகும்
 விண்பா றிரைகெடிகுரு சுடர்வீழினு மஞ்சனெஞ்சே
 தின்பா மைக்கென்று கண்டோந் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
 கண்பாவு நெற்றிக்குட வுடசுடரான கழலிணையே.

சுண்ண வெண்சுநதனச சாநதும் சுடர்த்திங்கட் சூளாமணி
 வண்ண வுரிவையுடையும் வளரும் பவள நிறமும் [யும்
 அண்ணலரன் முரனேறு மகலம் வளாயவரவும்
 திண்ணன கெடிலப் புனலுமுடையா ரொருவர்தமர்நாம்
 அஞ்சுவதி யாதொன்றுமில்லை ; யஞ்சவருவது மில்லை.

மாலகடல் = பெரிய கடல், விண்பால + திசைகெட்டு,
 விண் = ஆகாயம், இருசுடர் = சூரிய சந்திரர், அஞ்சல் = பயப்
 படாதே, கண்பாவு நெற்றி = கணபொருந்திய நெற்றி, கழலிணை =
 இரண்டு பாதங்கள், திருப்பாதிரிப்புலியூர் = பாதிரி விருகூத்தை

கல் நெஞ்சு கரையுமாறு அபபர் அனேக பாசரங்கள்
பாடியிருக்கிறார்.

பழியுடைய யாககைதனில் பாழுககே நீரிறைத்து
வழியிடை வாழமாட்டேன மாயமுநதெனிய நிலேன்
அழிவுடைத் தாய வாழககை ஐவரால் அலைக்கப்படிக்
கழியிடைத் தோணிபோனறென கடவுர் வீரட்டனாரே.

செத்துச் செத்துப் பிறப்பதைத் தேவென்று
பகதி செய்மனப் பறைக்கட கேறுமோ
அத்தனென்று அரியொடு பிரமனும்
துத்தியஞ் செய்ய சினற நற்சோதியே.

நூறு கோடி பிரமாக னெண்ககை
ராறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே
யேறு கங்கை மண லெண்ணி விநதிரர்
நதிலாத நலசீச னெருவனே.

பகதியைப் பெருக்குமாறு பாடுவோர் தாம் வழிபடு
கடவுளை முதல தெய்வமாயப் போற்றுவது கடனே. அன்
றியும் ஏனைய தமிழ்ப் புலவர்களைப் போல நீர்வளம், நில

யுடையது, புலவியாககிரபாதா = அவரால் பூஜிக்கப்பெற்றது,
சுண்ணம் = வெணமை, சூளாமணி = சிரசில் அணிந்துகொள்ளும்
மணி, உரிவை = புலி = அரண = மதிலு, அரவு = பாம்பு, தமா =
உறவினா

யாககை = சரீரம், பாழுககே = வீணுககே, தெனியகில்
லேன் = தெனியவில்லை, கழி = உப்பங்கழி, தேவென்று = தெய்வ
மென்று, அத்தன் = தந்தை, அரி = விஷ்ணுதுத்தியம் = ஸதோத
திரம், நொங்கினா = மாண்டாக்கள், இநதிரா = கங்கையின் மண
லைப்போன்று எண்ணிலலாதவர்கள், ஈறு இலாத = முடிவிலாத,
ஈசன ஒருவன் = கடவுள் ஒருவனே.

வளங்களைக் கூறாது, பத்திக் குரியவற்றையே பன் முறையும் வற்புறுத்திச் சொல்வா ஆனாலும் ஆங்காங்கே வருணனைக்குரிய சிறகில குறிப்புகளும் காணலாம். சிதம்பரப் பாசுர மொன்றில்

பாளையுடைக்கமுன்கொங்கிப் பனமாட

நெருங்கி யெங்கும்

வாளையுடைப் புனலவத்து

எறிவாழ் வயல்தில்லை தனனுள

ஆளவுடைக் கிடல் சிறமபலந்தான்

ஆடல் கண்டால்

பீளையுடைக் கண்களால் பிணைப் பேயத்

தொண்டா காண்பதெனினே.

வைஷ்ணவம்

வைஷ்ணவ சமயமும் சைவ சமயத்தைப் போல பகதி மாரக்கத்தையே உயாவாகக் கொண்ட நெறியாகக் கூறும். ஆனால் சைவா சிவன அருளால்தான் வீடுபெற இயலுமென்றும், வைஷ்ணவா விஷ்ணுவின கருணையினால் மாத்திரம்தான் மோகூதம் அடைய முடியும் என்றும் கூறுவர். முதலில் பகதியதிகத்தால் சைவா, சிவன விஷ்ணுவைவிட உயர்ந்தவரென்றும் வைஷ்ணவா, விஷ்ணு சிவனைவிட உயர்ந்தவரென்றும் போற்றினா. அப்போது சிவன கோயிலும் விஷ்ணு கோயிலும் ஒன்றற்கொன்று அருகிலேயே உண்டாயின, அன்றியும் அப்போது கடடின் சிவன கோயில்களின் சுவாமேல விஷ்ணு விககிரகங்களும், விஷ்ணு கோயில்களின் சுவாமேல சிவ விககிரகங்களும்

கமுகு = பாககு மரம், மாடம் மாலிகை; புனல் = நீர்; தில்லை = சிதம்பரம்; பீளையுடைய கண்கள் = அழுக்குடைய கண்கள்.

நீருமிப்பது உண்டு. பிற்காலத்திலோ (கி. பி. 1000-க்குப் பின்) சைவர்க்கும் வைஷ்ணவர்க்கும் பகை மிகுந்து, இவ்வாறில்லாமல் போய்விட்டது.

விஷ்ணுவைத் தமிழ்ப் பாசுரங்களில் பாடினவர்களுக்கு ஆழ்வார்கள் என்று பட்டப் பெயர் உண்டு. இவரில் முதலவர் பொய்கை யாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பெயாழ்வார் ஆகிய இம்மூவர். இவர் தொண்டை மண்டலத்தவர்; பொய்கை ஆழ்வார் கச்சித்திருப்பதியி லிருக்கும் திருவெஃகா வென்னும திவய ஸ்தலத்திலும், பூதத்தாழ்வார் கடலமலை (மகாபலிபுரம்) எனனும் க்ஷேத்திரத்திலும், பெயாழ்வார் மைலாப்பூரிலும் அவதாரஞ் செய்தவர்கள். இவா மூவரும் ஓரிரவில் (தென்) பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கோவலூரில் ஒரு இடைகழியில் சேர நேர்ந்தது. அப்போது ஒவ்வொருவரும் விஷ்ணுவைப்பற்றி ஒரு திருவந்தாதி பாடினார்.

இவர்கள் திருமலைத் துதித்த முறையையும் இவர் செய்யுள் நடையையுங் காட்ட இவரது பாசுரங்கள் சில வற்றை வரைவோம். பண்புகளைப் பொருள்களாய் வைத்துப் பாடு முறையில் பொய்கை யாழ்வார்,

வையம் தகளியா வராகடலே நெய்யாக
வெய்யகதிரோன விளககாக — செய்ய
சுடராழியான அடிககே சூட்டினேன் சொல்மலை
இடராழி நீங்குகவே யென்று

பாடினார். பூதத்தாழ்வாரும் அவ்வகையாகவே,

* கொடுத்தமிழில் இதை ரேழி* என்பா.

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இந்நிரியா — நன்புருகு
ஞானசகடர், விளக்கேற்றினேன நாரணற்கு
ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான். எனறு பாடினார்.

விஷ்ணுவை வழிபடுதல எவ்வாறென்றும் அது எப
பயனைப் பயக்குமென்பதும் இப்பாடல்களில் பொய்கை
யாழ்வார் சொல்லியிருக்கிறார்.

தொழுது மலா கொண்டு தூபம் கையேந்தி
எழுதும் எழுவாழி நெஞ்சே — பழுதின்றி
மந்திரங்கள் கூறபனவும் மாலடியேகை தொழுவான
அந்நாமோனறிலலை யடை.

நாடினும் நினனடியே நாடுவன நாடோறும்
பாடினும் நினபுகழே பாடுவன—சூடினும்
பொன்னாழி யேந்தினுன பொன்னடியே சூடுவதற்கு
என்னாகில என்னே எங்கு.

நாவாயிலுண்டோ நமோ நாரண வென்று
தீவாதுரைக்கும் உரையுண்டோ—மூவாத
மாந்ததிக்கண் செல்லும் வகையுண்டோ எனனொருவர்
திக்கதிக்கண் செல்லும்திறம்.

திருநாவுக்கரசர் நடைபயப் போலவே பொய்கையாழ்
வார் திருவாக்கும், எளிதாயும் உள்ளத்தை உருக்குவதாயும்

தகளி = விளக்கு எரிக்கும் அகல, வரா = நீண்ட, கதிரோன் =
சூரியன், சுட ராழியான = பிரகாசம் பொருந்திய சக்கரத்தை
யுடையவன், ஆரவம் = அன்பு, தூபம் = நல்ல வாசனையுள்ள புகை,
வாழி = வாழ்வாயாக, பழுதின்றி = குற்றமின்றி, மால் = விஷ்ணு,
சூடினும் = தரித்துக்கொண்டாலும், ஆழி = சக்கரம், திறம் =
சிறப்பு.

இருகருமென்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இவா நான்கு கோயில்களை முக்கியமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறா

வேங்கடமும் விண்ணகமும் வெண்காவும் அண்காத
பூங்குடங்கன நீள கோவல பொன்னகமும் நான்குடத்தும்
நின்றான இருந்தான கிடந்தான நடந்தானே
என்றால் செடுமாம் இடா.

பூதத்தாழ்வார பகதியின் பெருமையை,

அரியது எளிதாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயலவாரைப் பெற்றால்—கரியதோ
வெண்கோட்டு மாலயாணை வென்றி முடித்தனரோ
தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்தது.

என்று பாடினா. கனவிலுங்கூடத் திருமலைத் திருவுள்ளத்
தில வைத்திருந்ததாகப் பின்வரும் பாசுரங்கள் சொல்லும்.

கண்டேன திருமேனி யானகனவில ஆங்கவனகைக
கண்டேன கனவிலுஞ் சுடராழி—கண்டேன
உறுநோய் வினையிரண்டும் ஒட்டுவித்துப் பின்னும்
மறுநோய் பெறுவான வலி.

பகலகண்டேன நாரணனைக் கண்டேன கனவில
மிகக்கண்டேன மீண்டு அவனை மெய்யே—மிகக்கண்டேன
ஊனதிகமும் நேமி ஒளிதிகமும் சேவடியான
வானதிகமும் ரோதி வடிவு.

வெண்கா = கச்சியிலுள்ள ஒரு ஸ்தலம், கோவல = கோவலூர்,
இடா = துன்பம், கோடு = கொம்பு, கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்தது
= கொம்பிலுள்ள மாமலரைக் கொண்டு வணங்கி, கனலும் = பிரகா
சுக்கும், சுடா ஆழி = சுடா பொருந்திய பிரகாசம், ஊனதிகமும்
நேமி = மாமிசம் தங்கிய சக்கரம், தாரகை = நட்சத்திரம், இறை =
கடவுள், எழிலகொண்ட-அழகு வாய்ந்த, கராவானம்-கரிய மேகம்.

பேயாழ்வார் திருமலையை வெகு அழகாக வர்ணிக்கிறார்

தானே தனக்குமவன தன்னுருவே எவவுருவம்
தானே தவஉருவம் தானையும — தானே
எரிசுடரும் மாலவரையும் எண்திசையும் அண்டி
திருசுடரு மாய விறை.

எழில்கொண்டு தன்னுங்கொடி யெடுத்த வேகத
தொழில கொண்டு தான முழங்குகிறோனும் — எழில்
நீர்மேகம் அன்ன நெடுமால் நிறம்போல [கொண்ட
காவானங் காட்டுங் கலந்தது.

திருவல்லிக்கேணிக் கடவுளைப் போற்றும் பாசரம் மிக
அழகியது.

வந்துடைத்த வெண்டிடைகள் செம்பவள வெணமுத்தம்
அந்திவிளக்கு மணி விளக்காம — எந்தை
ஒருவல்லித் தாமரையாள ஒன்றிபசீர் மார்வன்
திருவல்லிக்கேணியான னென்று

திருவேங்கட முலையானது உருவு சிவன, விஷ்ணு
இவவிருவா உருவமும் கலந்திசைந்திருந்ததாகப் பின் வரும்
பாசரத்தில்கூறல்கூறா. இவ்வொன்றினாலே இக்கோயில
மிகப் பழைய கோயிலென நற்பலாம்.

தாழ்சடையும் நெழுடியும் ஒளமழும சக்கரமும்
சூழாவும் பொன்னுந் தோனறுமால் — சூழும்
திரண்டருள் பாயும் திருமலை மெந்தைக்கு
இரண்டிருவம் ஒன்றாயிசைந்தது.

திரைகள் = அலைகள், வல்லி = கொடி, ஒன்றிய = பொருந்திய,
திருவல்லிக்கேணி சென்னைகசருகிலுள்ள ஒரு வைணவத் திருப்
பதி, ஒளமழுவு = பிரகாசமுடைய மழு வாயுதம், மழு = நெருப்பு,
அரவு = பாம்பு, திருமலை = இதற்குத் திருவேங்கட மென்றும்
திருப்பதி யென்றும் பெயர்.

இம்முன்று ஆழ்வார் பாடல்கள் சிறியவர்க்கும் தெரியுமாறும் பெரியவர்க்கும் மனமுருகுமாறும் உள்ளவை. ஆகையால் இப்பாசுரங்களைக் கேட்டவா விஷ்ணு பகதாராநர்; வைஷ்ணவமும் விரைவாய் தெனனாட்டில பரவிறது. பூதத் தாழ்வார் பாடியபடி மக்கள,

வரைச்சந தணக்குழம்பும் வானகலனும் பட்டும்
விரைப்பொலிந்த வெண்மலவிகையும் — சிறைத்துக்
ஆதிககன் சினற அறிவனடியிணையே கொண்டு
ஒதிப பணியத் தலைப்பட்டார்கள்.

2. நரசிங்கப் போத்தரையன்

(க. பி. 625—650.)

போர்கள்

மகேந்திரப போத்தரையன் காலஞ்சென்ற பின்பு அவன் மகன் நரசிங்கப்போத் தரையன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றான். உடனே தன் தந்தையுடன் போராடின புள கேசியினது இறுமாப்பை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதி அவன் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். பரியளம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் முகலிய சிறுதூர்களில்* போராடி வெற்றியுற்றான் பின்பு வாதாவி நகரத்தையும் கைப்பற்றி அவ்நூத நாசம் செய்தான். அழித்து அவ்வூரில் ஜய ஸம்பாக்கை நாட்டி, அகனமேல் தன் வீரசெயல்க

வரை = மலை, கலன் = ஆபரணம். விரை = வாசனை, பணிய = வணங்க.

* இவ்வூர்கள் இப்போது இருக்கின்றனவா என்றும் எங்கே இருக்கின்றன என்றும் தெரியாது.

ளைக் குறிப்பிட்டு ஒரு கல்வெட்டு வெட்டுவித்தான். அக் கல்வெட்டு இப்போது அழிந்துபோய்விட்டது. ஆனாலும் அதன்மேல் நரசிங்கன் பட்டப் பெயரான 'மகாமல்லன்' எனபதும் 'கூதிபுஜாம் அக்ரேஸா: பல்லவ' (அரசரில் முதலவனான பல்லவன்) எனபதும் 'ஸ்கமபம்ஜப' எனபதும் '(நாஸி)ம்ஹவிஷ்ணு' எனபதும் இப்போதும் காணலாம். இது நடந்தது கி. பி. 642 ல்இல். நரசிங்கப்போக்தரையனது மகனுக்கு மகனான பாமேசுவரப்போக்தரையன் அளித்த சாசனம் ஒன்று கூடம் எனலும் ஊரில் கிடைத்திருக்கிறது. அதில் நரசிங்கனைப்பற்றிப் பின்வருமாறு புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறது:—“கீழ் மலையிலிருந்து சூரிய சந்திரர் உதித்தாற்போல இப் பல்லவ குலத்து அரசு பாம்பரையில் வந்தவன், தலைவணங்கா மன்னரது தலைமேலிருக்கும் சூடாமணி, தன்னை எதிர்த்த யானைக்கூட்டத்துக்குச் சங்கம்போன்றவன், நரசிங்கப்பெருமானே அவசரித்ததுபோல தோன்றுபவன், சோழ, கோள, களப்பிர, பாண்டியர்களை அடிக்கடி முறியடித்தவன், (கார்த்தவீரயனென்னும்) ஆயிரங்கையனைப்போலப் பலநூறு போர்கள் புரிந்தவன், பரியன், மணிமங்கல, சூரமார யத்தவர்களில் புளகேசியானவன் தோலவியுற்று ஒடுமபோது வீஜய என்னும் மொழியை அவன்முதுகு ஆகிய பட்டயத்தின்மேல் எழுதினவன்.”

இந்தப் பெரும்போரில் நரசிங்கனுக்குப் படைத்தலைவனாயிருந்து நடத்தினவர் பாஞ்சோதி எனபவர். இது பேரியபுராணத்திலுள்ள சிறுத்தொண்டநாயனா வரலாற்றின் 6-வது பாசுரத்தால் தெரியவரும்.

மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய்

வடபுலத்து வாதாவித்

தொன்னகரம் துகளாகத்

துளைநெடுங்கை வரையுரைக்கும்

மண்மணியும் நீதிக்குவையும்
 பகட்டினமும் பரிதப்தாகையும்
 இன்னன எண்ணில கவர்ந்தே
 இகலரசன முன்கொணர்ந்தார.

இதுவுமன்றி நரசிங்கப்போததரையன் மறநேரா போரா நிகழ்த்தினான். இதைப்பற்றி மகாவம்சம் எனனும பாஸி பாஷையில் எழுதியிருக்கும் இலங்கைச் சரித்திரத்தில ஸிவரமாய் எழுதியிருக்கிறது. என்னவெனில்:—

இலங்கை அரசன் ஹட்டத்தன் என்பான் அத் தீவினது இளவரசனான மானவம்மனைத் தூத்திவிட்டான். அவன் நரசிங்கனது சன்னிதியில் அடைக்கலம் புகுந்து, இப் பலலவ அரசன் சளுக்கவல்லவன் புளகேசியுடன் போட்ட சண்டையில் நரசிங்கன் பக்கத்தில் ஈன்று போா புரிந்தான். நரசிங்கன் நன்றியறிவும், சீனேகமும் பாராட்டி மானவம்மனுக்கு மாப்படை, மக்கட்படை, மாககலப்படை களை அளித்து, இலங்கைக்கு அனுப்பினான். இப்படைகள் இலங்கையில் இறங்கினவுடன் அந்நாட்டில் ஒரு பகுதியை மானவம்மன் கைப்பற்றினான். ஆனால் உடனே ஹட்ட தத்தன் மானவம்மனை முறியடித்துத் தூத்திவிட்டான். மானவம்மன் கரசிமாநகருக்குத் திரும்பிவர, நரசிங்கனது உள்ளத்தில் பின்வருமாறு ஈனைப்பு உண்டாயிற்று:— ‘புகழ் பெற விருமபும எந்நோமுன் எம் முன்னிலையில் பலகால்

தண்டு = சேனை, வடபுலம் = வடநாடு, துளாக = தூளாக, நெடுங்கைவரை = நீண்ட கையையுடைய மலையொத்த யானை, குவை = குவியல், பகட்டினம் = எருமைக்கூட்டம், பரி = குதிரை, கவர்ந்து = கைக்கொண்டு, இகலவரசன் = வெற்றியையுடைய அரசன்

மிருகதும் தனக்கு உரிய நாட்டைக் கைப்பற்ற இயல வில்லை. அவனுக்கு மூப்போ முதிர்ந்துகொண்டு வருகிறது. அவன் இத்துணைத் துன்பத்தைப் பும்போது நான் எவ்வாறு இனபத்தை அனுபவிப்பது? இப்போதேனும் அவன் தன்னாட்சியை அடையுமாறு என படையெல்லாம் கொடுத்து உதவவேண்டும். இல்லாவிடின் நான் உயிர்த்திருப்பது உவப்பைப் பயக்காது. இவ்வகை ஆலோசனையால் தன் படைகளை ஒன்றுகூட்டி, மானவம்மனிதம் ஒப்பு வித்து, தானும் துறைமுகம் சென்றான். பின்னடி தன் போர் வீர ரீனவரையும் மானவம்மனுடன் கப்பலேறிக் கடலைக் கடந்து செல்லச் செலவிட்டான். ஆயினும் தான் கூடப் போகாவிடின் போர்வீரர்களுக்க கப்பலேறச் சம்மத மிராதென்று ஐயமுற்று, மானவம்மனிதம் தன் ஆபரணங்களையும், காவலாளிகளையும், தனக்குரிய குடை, சாமரம் முதலிய அரச அணிகளையும் கொடுத்தது, அவனை ஒருவர்களுக்க தெரியாமல் கப்பலேறச் சொல்லி, கப்பல் மேல் தட்டி விருந்து கொட்டை என்று பெயருள்ள அரச பேரிகையை அடிக்கக் கட்டளையிட்டான் முரசொலி கேட்கவே, அரசன் கப்பலேறிவிட்டான் என்று நினைத்து, வீரரெல்லோரும் பரபரப்பாய்க் கப்பலேறினார்கள். உடனே கப்பல்கள் புறப்பட்டன. அக்கப்பல்கள் கடலமீது மிதக்கும் பேரூர்போலப் பொலிந்தன. மானவம்மனும் இவ்வகை போய்ச் சோகது வெற்றி பெற்று அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டான். இச் செய்திகளைக் குறித்து ஒரு பல்லவ சாசனத்தில நரசிங்கனை இராமனைவிட உயாவலி யுற்றவன் என்று புகழ்நினைக்கிறது.

நரசிங்கன் தன் தந்தையை விட அதிகமாய்க் கணக்கற்ற பட்டங்களைத் தரித்தான். அவைகளை அவன் செய்

‘வித்த கோயில்களிலுள்ள கல் வெட்டுகளில் பார்க்கலாம். அப் பட்டங்களில் சிலவாவன :— மசாமல்லன், ஸ்ரீபரன், ஸ்ரீமேகன், அகத்தியநதாகமன், அமேயமாயன், நயநாங்குரன் ஸ்ரீசித்ரி, இரணஜயன். போரத்திறத்திலும், கோயில்கள் நிருமிப்பதிலும் தகப்பனில் தாழ்ந்தவனல்லன். நருமதை நதியின் தீரம் முதல இலங்கை வரையில் இவனது மகிமை நான்கு திசைகளிலும் பரவி யிருந்தது.

நாட்டு நிலை

நரசிங்கப் போத்தரையன் கச்சிமா நகரில் அரசாட்சி புரியுங்கால சீனதேசத்தி லிருந்து இவான் சுவங் (தருமத் திராதன்) என்ற சீனதேசத்தவன் இந்திய நாட்டிலுள்ள பௌத்த சேஷத்திரங்கனில் ஸ்வாமிதர்சனம் செய்வதற்கும், ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களைச் சம்பாதிப்பதற்குமாக யாத் திரை செய்து வந்தான். இவன் காஞ்சீபுர சேஷத்திரத்தை யும் வந்து பார்த்தான். பின்பு சீனபாஷையில் இந்தியா நாட்டை வாணிதது எழுதினான். அந்நூலில் தொண்டை மண்டலத்திற்கு த—லோ—பி—து என்று பெயரிட்டிருக்கிறது. ‘திராவிட’ எனலும் மொழி சீனபாஷையில் தலோ பிது என்று திரிந்தது வரும். ஏனெனில் சீனத்தில் ‘ர’ ‘ட’ எனலும் எழுத்துக்கள் கிடையாது. திராவிட மென்பது அக்காலத்தில் தமிழ் எனபதின் வடமொழிப் பெயர். தமிழ் எனலும் மொழி வட இந்தியரால் உச்சரிக்க முடியாமல் திராவிடம் என்று மருவி வந்தது. அவர் ஆரியமுறைகள் நிரம்பி, ஆரிய மொழி அதிகமாய்ப் பயின்ற நாடான தொண்டைமண்டலத்தைத் திராவிடமென்று பெயரிட்டழைத்தாரா. அவரிடமிருந்து இவான் சுவங் இப்பெயரைக் கற்று தலோ பிது என்று தொண்டைமண்டலத்துக்குப்

பெயரிட்டான். இந்த நாடு செழிப்பாய், செல்வ மிகுந்திருந்ததென்றும், இதில் பலவகைப் பழங்களும் மலர்களும் மணிகளும் அதிகமாய்க் கிடைக்குமென்றும் இச்சீன யாத் திரைக்காரன் எழுதியிருக்கிறான். அன்றியும் திராவிட தேசத்தில மக்கள் மனத்திடமுள்ளவர்கள். அவர்களிடம் பொய்யும் நம்பிக்கைத் துரோகமும் எள்ளளவும் இல்லை. அவர்கள் பிறா நலத்தையே நாடுவா, கற்றவர்களைப் போற்றுவர் என்றும், அநநாட்டில் நூறு பொத்த மடங்களும் அவைகளில் பதினாயிரம் துறவிகளும், விஷ்ணு, சிவன் முதலிய தேவர்கள் ஆலயங்களும், சமணர்களின் ஒரு வகுப்பான ஓக்ரநா முனிவர்கள் கோயில்களும் பலவுண்டு என்றும் சொல்லியிருக்கிறான்.

அக்காலத்திலிருந்த மறரோ சீனத்தான், காஞ்சீபுரம் இந்தியாவின் தென்புறக் கடற்கரையில் சிம்மளத்தை (இலங்கையை) நோக்கி யிருக்கிறது. அத்திலிருந்து கப்பல் மூன்று நாளில் சிம்மளம் போய்ச்சேரும் என்று ஒரு புத்த கத்தில் சொல்லி யிருக்கிறான். இதனால் நாம் அறியவேண்டியதென்ன வென்றால் கச்சி நகரம் அப்போது 30 மைலுக்குக் குறையாமல் பாதது கடற்கரை வரையில் பெருகியிருந்தது. கடற்கரையிலுள்ள துறைமுகத்துக்குக் கடல்மலலையென்று பெயர். அவ்வூர் பெரிய நகரமாய் நகரங்களைக் காலத்தில் ஆயிற்று. அதற்கு மாமல்லன் என்னும் தனப்பட்டப் பெயரை அளித்ததால் மாமல்லபுரம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. இந்தப் பெயர் பிறகாலத்தில் மகாபலிபுரம் என்று மருவியது. பல்லவர் ஆட்சி அழிந்த பிற்பாடு மகாபலியின் குலத்தவரென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த பெரும் பாணர் என்னும் சிறைச்சா இவ்வூரில் ஆண்டு வந்ததால் மாமல்லபுரம் என்பது மகாபலிபுரம் என்றாயிற்று என்று

தோன்றுகிறது. இம் மலலை யென்ற ஊர் இப்போது கொஞ்சம் கடல கொண்டும், மறறையது மணல மேடிட்டும் பாழாய்ப் போயிருக்கிறது அக்காலத்திலோ இதை “கச்சிக் கிடந்தவனுராக் கடன்மலலை” என்றும், “புலன கொள நிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மா களிறறினமும் நலங்கொள நவ மணிகுருவையும சுமந்தது எங்கும் நானறு ஓசிருது கலங்கள் இயங்கும் மலலைக் கடன் மலலை”* என்றும் பிரபந்தம் பாடின திருமங்கையாழ்வார பாடமாறு பொலிந்திருந்தது. நிதிக்குவைகளும் யானைக் கூட்டங்களும் நவமணிகுருவைகளும் ஏற்றுமதியானால் நாசியைப் போத்தரையன காலத்தில புற நாட்டு வணிகம் எவ்வளவு வளந்திருந்ததென்று தெரிய வரும் இந்தியாவிலிருந்து சிம்மளத்திற்கும் சீனத்திற்கும் பொருள்களைக் கப்பலேற்றிக் கொண்டுபோய் விற்பாராக.

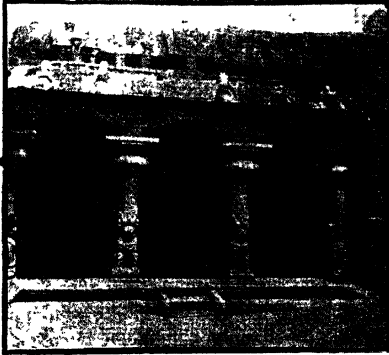
இருவகைக் கோயில்கள்

நாசியைப் போத்தரையன தகப்பனைப்போல கோயில்கள் நிருமிப்பதில் மிகக் அவாக்கொண்டவன். இவன் முதலில் செய்வித்த கோயில்கள் மகேந்திரன் செய்வித்தவை போன்ற குகைக்கோயில்களே. ஆனால் நாசியைக் குகைக் கோயில்களில் சித்திரவேலை அதிகமாயிருக்கும். குகைக் கோயிலினமுன் மண்டபச் சுவர்களில் வெகு அழகிய விகிதங்களும் வரிசையாய் அன்னங்களும், சிறுமணிக் கோவைகளும் வெட்டுவித்திருக்கும். அன்றியும் மகேந்

* இதன் பொருள்:—

நிதிக்குவை = செல்வக்குவியல், புழைக்கைம்மாகளிறு = துதிக்கையையுடைய யானை, நவமணிகுருவை = ஒன்பது வகையான மணிகுருவியல், நானறு ஓசிருது = அசைந்தது, கலங்கள் = மரக் கலங்கள், கப்பல்கள்.

திரன் கோயில்களின் தூண்கள் சதுரமாயும் கனமாயும் இருக்க, நரசிங்கன் கோயில்களின் தூண்களின் போதிகைகள் உருண்டு, காடிகள் வெட்டியிருக்கும். போதிகைக்குக் கீழிலும், தூணின் மேல் புறம் உருண்டும், பூச் செதுக்கியும், இலேசாயுமிருக்கும். தூண்களின் அடியில் 2 முழ உயர

நரசிமன் தூண்கள் (மகாபலிபுரம்)

மும் 2 முழ அகலமுமாய், திறந்த வாயுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் சிங்கங்கள் அதைத் தலைமேல் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவன் நரசிங்கனாகையால் சிங்கத் தூண்களே இவன் செய்வித்த கட்டிடங்களுக்கு அடையாளமாக அமைத்தான்.

இவ்வித சிங்கத் தூண்களுள்ள குகைக் கோயில்கள் மூன்று மகாபலிபுரத்தில் இன்னமும் பார்க்கலாம். அவை

கோயில்களென்று தெரியாமல இக்காலத்தினர் அவை கட்டு மஹிஷாஸூர மண்டபம், வராஹ மண்டபம், திரிமூர்த்தி மண்டபம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவை மண்டபங்களல்ல; கோயில்களே. ஒவ்வொன்றிலும் மண்டபத்துக்குப் பின்னுள்ள சிற்றறையில் சிவலிங்கம் முன்பு இருந்தது. மஹிஷாஸூர மண்டபம் எனபதின் சுவரில் உயர்ந்த கிரீடம் பூண்ட சிவ விக்ரகம் இருக்கிறது. அதன் பக்கத்தில் குழந்தை கராததிகேயனை மடியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பாவதி விக்ரகம் உளது. பின்னால் விஷ்ணு, பிரமமா விக்ரகங்களும் முன்னால் நந்தியும் செதுக்கி யிருக்கின்றன. பக்கச் சுவரில் மஹிஷாஸூர வதையைக் காட்டிக் கல்லில் சிற்பம் வெட்டி யிருக்கிறது. பிற்காலத்தவா இதைக் கண்டே இந்தக் கோயிலை மஹிஷாஸூர மண்டபம் என்றார். இவ்வாறே வராஹ மண்டபச் சுவரில் வராஹாவதாரக் கதையும், வாமனாவதாரக் கதையும், திரிமூர்த்தி மண்டபச் சுவரில் திரிமூர்த்தி விக்ரகமும் உள. எனினும் இவை வெறும மண்டபங்களல்ல; ஒவ்வொரு மண்டபத்துக்குப் பின் காப்பக் கிருகமும் அதில் சிவலிங்கம் இருந்த சுவரில் காணலாம்.

நாமக்கல் மலையடியில் உள்ள நரஸிம்ஹஸ்வாமி குகைக் கோயில் நாகநகரப் போத்தரையன் காலத்ததுபோலும். அதனது சுவரில் புராணக் கதைகள் சிற்பத்தால் காட்டி யிருக்கும். இவையன்றித் தஞ்சைமாள்கரில் வெண்ணாற்றங்கரையிலுள்ள கோயில்களிலும் திரிசிராப்பள்ளி, ஸ்ரீரங்கம், கொடுமுடி முதலிய இடங்களிலும் நரசிங்கனது சிங்கத்துண்கள் உடைந்து போனவை சிதறி இருக்கின்றன. இவன் காலக் குகைக் கோயில்களின் சிதைந்து போன தூண்கள் போலும் இச் சிதறுண்ட தூண்களில் இவை

யன்றி, கோயிலில்லாமல் பெரும் பாறைகள்மீது புராணக் கதைகளை மட்டும் காட்டும பெரிய சிற்பங்கள் நரசிங்கன் காலத்தியவை மகாபலிபுரத்தில் உண்டு. ஒரு பாறைமேல், கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கிப் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றிய கதை முழுவதையும் காட்டியிருக்கிறது. இரண்டாவது பாறைமேல் இருக்கிற சிற்பம் எக்கதையைக் குறித்ததோ என்று சிசயமாய்த் தெரியவில்லை. சிலர் அரஜுனன் தவமபுரிந்த கதையென்றும், வேறு சிலர் பகீரதன் கதை யென்றும், இன்னும் சிலர் தேவா பூஜை செய்யும் தீர்த்தத்தைக் காட்டுவதென்றும் சொல்கிறார்கள்.

அன்றியும், திரிசிராப்பள்ளி மலையின் அடியில் தென் மேற்கு மூலையில் ஒரு குகைக் கோயில் உண்டு. அதன் தூண்கள் நரசிங்கன் காலத்துத் தூண்களைப் போலிருந்தாலும், அவையடிப்புறத்தில் சிங்கங்கள் செதுக்கப்படவில்லை. இக் குகைக் கோயிலின் கிழக்குப் பக்கத்தில் சிவன் கோயிலும், மேற்குப் பக்கத்தில் விஷ்ணு கோயிலும் குடைந் திருக்கின்றன. இரண்டு கோயில்களுக்கும் நடுவில் பெரிய மண்டபம் உண்டு. அதனது சுவாமேல் இரத்திரன், சிவன், தூக்கை, பிரமன், கணபதி இவ்வைவா விககிரகங்கள் மிகக் அழகியவைகளாய்ச் செதுக்கியிருக்கிறார்கள். கோயிலின் முன் மரவிட்டங்கள்போல் கல்லில் நீண்டு வெட்டியிருக்கிறது. இது கூரை வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் விட்டம் நீட்டிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றும். இக்கல் விட்டங்களின் நுனியில் நகைப்பு உண்டாகாத தக்க பெருந் தொந்தியையுடைய குபேரன் முதலிய உருவங்கள் செய்திருக்கின்றனர்.

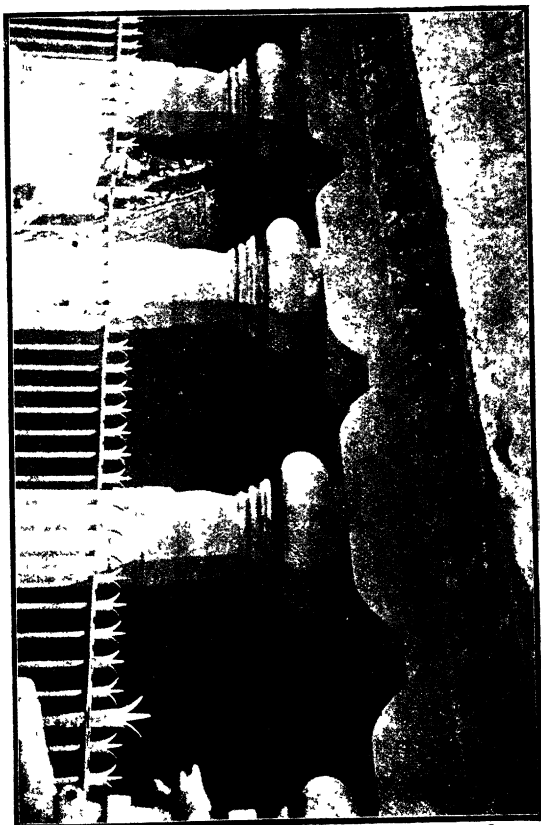
திரிசிராப்பள்ளிக் கு வட மேற்கே திருவெள்ளறை யென்ற ஒரு சிற்றூர் உளது. அங்குள்ள மலைமேல் பழைய

விஷ்ணு கோயில உண்டு. அம்மலையடியில் பெரிய குகைக் கோயில குடைய ஆரம்பித்து வேலை முடியாமல் விட்டு விட்டிருக்கிறது. இக்குகை குடையுமுன் இவ்வூர்க்குத் திருவாணக்கா என்று பெயர். பின்பு திருவெள்ளறை பெயர் பெயர் வந்தது. இவ்வூரில் குகைக்கோயில மற்றொன்றில் சிவாலயம் உண்டு.

புதுக்கோட்டைக் கருகிலுள்ள குடுமியா மலையில் மகேந்திரனது சங்கீதக் கலவெட்டிற் குப்பக்கத்தில் மற்றோர் குகைக் கோயில இருக்கிறது. இதனது தூண்களும் திரிசிராபள்ளி கீழ்க் குகைத் தூண்களபோல் வேலை செய்தவை. இக்கோயில சுவரில் பரிவாதினி என்ற பெயர் வெட்டியிருக்கிறது. பரிவாதினி யென்பது எவளோ தெரியாது. அன்றியும் புதுக்கோட்டைக்கு இன்னொரு பக்கத்திலுள்ள திரு மயத்தில் மகேந்திரன் செய்வித்த சிவன் கோவில பக்கத்தில் வைஷ்ணவ குகைக் கோயில உண்டு. அதுவும் இக் காலத்தியதுதான். ஆனால் நரசிங்கன் செய்வித்த கோயில்களில் இருப்பதுபோல வேலை அழகாயிராது.

நரசிங்கன் குடைவித்த குகைக்கோயில்கள் ஒருவகை. இதுவன்றி அவன் இன்னொருவிதக் கோயில்கள் செய்வித்தான் ; அதாவது, ஒரு குன்றைச் செதுக்கிக் கோயிலுருவம் வருமாறு செய்வித்தல். இவைகளைக் ஒருகல் கோயில எனப்படும். இவ்வகை ஒருக்கல் கோயில்கள் மகாபலிபுரத்தில் இருக்கின்றன. இக்காலத்தில் இவைகளைக் கோயில் என்று தெரியாமல் தேர்களைப்போல் தோன்றுவதால் இரதங்கள் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவை ஐந்து கோயில்கள் ஒரே இடத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையால் இவைகளைப் பஞ்சபாண்டவ ரதங்கள் என்று நினைத்து, தர்மராஜ ரதம், பிமசேன ரதம், அர்ஜுன ரதம், திரௌபதி

சென்னை நகரில் உள்ள கி. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட கட்டிடம்

ரதம், நகுல சகாதேவ ரதம் என்று இவைகளுக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். இவை கல்லாலான தேர்கள் அல்லவே அல்ல.

கோயில்களைத் தோகன என்று தப்பாய் நினைப்பதற்குக் காரணமென்ன? பல ஆயிர ஆண்டுகளுக்கும் நம் நாட்டில் வீடுகளும், மாடமானிகைகளும், அரண்மனைகளும், ஆலயங்களும், மரத்தாலே கட்டினார்கள். ஏன்? காடுகள் அடர்த்தியாய் வளரநது, அவைகளில் இருள், ஆசை, தேக்கு முதலிய பலமுள்ள மரங்கள் சுலபமாய்க் கிடைத்ததால்தான். அவ்வாறு கட்டிய மரக்கட்டடங்களைக் கொத்து வேலையைக் கொண்டு பலவித விகிதங்கள், கோலங்கள் முதலிய சித்திர வேலைகளைச் செய்து அழகுறச் செய்தார்கள். சிறுமுள்ளி வேலைக்காரர் மிகுநது, கோயில்களின் தூண்களிலென்ன, சுவர்களிலென்ன, வாயிற்படிகளிலென்ன, விமானத்தின் மேலென்ன, எங்கே சரிபபட்டாலும் அங்கே, அற்புதமான அழகுள்ள திருப்பணிகள் செய்தார்கள். இது இப்படி யிருக்க, தேர்கள், மக்கள் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஊர்வலம் வரும் நகருங் கோயில்களாகையால், தேர்களையும் கோயில் விமானங்களைப் போன்றிருக்குமாறு செய்தார்கள். நரசிங்கன் பெருங்கலைச் செதுக்கிக் கோவிலுருவமாய்ச் செய்வித்தபோது, அதை விமான உருவமாய்ச் செய்தான். நடுவில் சிற்றறையில் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். காலக்கிரமத்தில் சிவலிங்கம் அச்சிறறைகளி லிருந்து நஷ்டமாக, ஜனங்கள் இவைகளை ஒருக்கல்கோயில் என்று மறந்து இரதங்கள் என்று நினைக்க இடமுண்டாயிற்று.

இதில் மற்றொரு விஷயம் கவனிக்கத் தக்கது. வெகு காலம் மரத்தால் கோயில் கட்டி, பின்பு கல்லால் கட்டின

போது, மரத்தில் செய்த வேலை யெல்லாம் கல்லிலும் செய்தார்கள். மரத்தில் எளிதாய்ச் செய்யக் கூடிய வேலை கல்லில் செய்வது கஷ்டம். ஆயினும் வேலைத் திறத்தைக் காட்ட மர வேலைகளையெல்லாம் கலலில் செதுக்கினார்கள். திரிசிராப்பாளியில் மகேந்திரன குகைக் கோயிலில் மரத்

பஞ்சபாண்டவ ரதங்கள்

தால் சுலபமாய்க் கட்டும் வேலையைப் போல் கல்லில் செதுக்கிக் காட்டி யிருக்கிறார்கள். நாமக்கல கோயிலில், வளைந்த மூங்கில்களை வைத்துப் போட்ட தாழ்வாரம் போல் மலையில் குடைந் தெடுத்திருக்கிறார்கள். திரிசிராப்பாளி கீழ்க் குகையில் மர விட்டம் போல கல நீட்டிக்கொண்

டிருக்கும். இவ்வாறு மரத்தில செய்ய வேண்டிய வேலை யைப் போல கல்லில் செய்திருக்கும்.

மகாபலி புரத்திலுள்ள இவ்வைந்த ஒருககல் கோயில் களில் மிகப் பெரியது தாமராஜரகம். மூன்று அடுக்காடி செய்து, சித்திர வேலைகள் நிரம்பியிருக்கும். இரண்டாவது அடுக்கின் நடுவில் காப்பக கிருகம் வெட்டி யிருக்கிறது. அது மாடப் புரையைப் போல சிறியது. அதன்டியிற் ளோமஸ்கந்த விககிரகம் செதுக்கி யிருக்கிறது. பீமசேஷ ரதத்துக்கு முன்னும் பின்னும் மண்டபங்கள் செய்திருந் திருக்கிறது. அரஜுன ரதத்துக்கும், திரௌபதி ரதத்துக்கு கலந்து ஒரு முன மண்டபமும், யானை விககிரகமும், சிங், விககிரகமும் மாறி மாறியுள்ளது திரௌபதி ரதம் என்பது, தூக்கை கோயில் தூக்கைக்குக் கீழ் வேலைக்கார விபூஷ ரகம் ஒன்று உண்டு. வேலைக்கார னென்றால் அரசனுக்கு உணமையாய்ப் பணி செய்யும் அடியான். வேலைக்கா ளப்போதாவது அரசாக்கு உதவாமற் போனால் துயரவற். தங்கள் கழுத்தைக் காளி கோயிலில் அறுத்துக்கொல் காளிக்ருத் தாவகள் பலியாவா. இந்தத் திரௌபதி ரதம் கூரை வீட்டைப் போல கல்லில் வெட்டியது. நகுல் சகாதேவ ரதம் வேலை ஆரம்பித்து முடிக்காமல் விட்டு விடப்பட்டது.

நரசிங்கன், கோயில்கள் மாதந்திரம் அல்லாமல், கோட் டைகளும் கட்டினான். காஞ்சிபுரத்தில் அவனது கோட்டை இருந்தவிடம் தெரியாமல் பட்டணம் அடிக்விருத்தி யாகிவிட் டது. திரிசிராப்பாளிக் கடுத்த லாலகுடிக்குச் சமீபத்தி லுள்ள பெருவளநல்லூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்து பல்லவரம் என்று ஒரு சிறுநா இருக்கிறது. பல்லவரம் பல்லவபுர மென்பது மருவி வந்தது. இவ் வூரில் நரசிங்கப்போதத்தை

யன் காலத்தில் கோட்டையொன்று பாறை மேல் கட்டி
 பெரு இருந்தது. இக் கோட்டை இப்போது முழுவதும்
 கவுழிநதவிட்டது; ஆனால் அதன் அஸ்திபாரம் மாதிரி
 காராகலாம். அதில் பலலவா காலத்துப் பெருஞ் செங்கல்
 திட்டைகடும். இப் பலலவரம் பலலவரது சோழ நாட்டுத்
 தலைகா போலும். இவ் ஆருக கருகில் பலலவருக்கும்,
 ஞகருக்கும் அடுத்த அரசன் காலத்தில் பெரும் போர்
 கழ்ந்தது. அதைப் பற்றி அந்த அரசன் சரித்திரத்தில்
 சாலவோம் பலலவரம் பாறைமேல் தேய்ந்துபோன கல்
 வட்டு ஒன்றுண்டு. அது இந்த யுத்தத்தைப் பற்றியதோ,
 லவ அரசரைப் பற்றியதோ என்று கண்டுபிடிக்க
 டியவில்லை.

சமய நிலை : வைஷ்ணவம்

நரசிங்கப்போததரையன் காலத்தில் தொண்டைமண்
 டத்தில் வைஷ்ணவ முறை கொஞ்சம் பரவியது. அப்போ
 டந்த ஆழ்வார் பக்திசாரா என்கிற திருமழிசையாழ்வார்.
 திருமழிசையென்கிற மஹீஸார் சேஷத்திரத்தில் பிறந்தவர்.
 பல சமயங்களையும் ஆராயக் கருதி, லோகாயதம், பௌத்
 தம், சமணம் முதலியவைகளில் ஒன்றொன்றையப் புகுந்து,
 அவ்வநூல்களைப் பயின்று, பின்பு அச் சமயங்களில் பற்று
 குறைந்து சைவா ஆனார், அப்போது சிவவாக்கியா என்று
 பெயர் பெற்றார். சில காலம் சிவ பக்தராயிருக்க, பேயாழ்
 வார் இவரை வைஷ்ணவ ராக்கினார். திருமழிசை யாழ்வார்
 சிஷ்யன் கணிகண்ணென்பான். ஒரு நாள் ஒரு பலலவன்
 கணிகண்ணைப் பார்த்து, “உமது பரமகுருவை யான
 சேவிகருமாறு இங்கு அழைத்தது வர வேண்டும்” என்றான்.
 அதற்குக் கணிகண்ணன், “நம் ஆசாரியார் ஒருவரிடத்தும்
 எழுகருளார்” என்று கூறிவிட்டான்.

பல்லவன், “எனனை அங்கு அழைத்துப் போயாயினும் அவரது கருணைக்கு இலக் காக்குவித்து அவராளால் நான் எப்போதும் இளைமைப் பருவத்தில இருக்குமாறு செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதற்கும் அவன் உடன படாமல், “உனனைப் போல இமைப் பயனையே எதிர் நோக்கி நிற்பாரை ஆழ்வாரா கண் ணெடுத்தபு பார்த்தலும் அரிது” என்று மறுத்ததுவிட்டான். பின்பு பல்லவன் வருந்திய சிந்தையனாய் கணிகண்ணனைப் பார்த்து, “எனக்கு அழியாத யௌவனம் உண்டாகுமாறு நீயாவது ஒரு கவி பாட வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதற்குக் கணிகண்ணன், “நாராயணனைப் பாடுவேனே ஒழிய நானைப் பாட மாட்டேன்” என்றான். பல்லவனுக்குக் கோபம் வந்து, “என நகரத்தினின்று உடனே வெளியே போ” வென்று, உத்தரவிட்டான். இதைக் கணிகண்ணன் ஆழ்வாரிடஞ் சொல்ல, அவர் “நானும் பெருமானை எழுந்தருளிக்கொண்டு உன்னுடன் வருவேன்” என்று,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ண நீ கிடக்க வேண்டா — துணிவுடைய
செநநாபுலவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைநநாகப்பாய சுருட்டிக் கொள்.

என்று பாடி, புறப்பட்டார். கடவுளது விக்ரகம் போய் விட்டதால் ஊரினது பொலிவும் குறைந்தது. அப்போது பல்லவன் ஆழ்வாரைத் திரும்பிவரப் பிரார்த்தித்தான். ஆழ்வார் மறுபடியும்,

கணிகண்ணன் போகுகொழிந்தான் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ண நீ கிடக்கவேண்டும்—துணிவுடைய
செநநாபுலவனும் பாகுகொழிந்தேன் நீயுமுன்றன்
பைநநாகப் பாய்ப்படுத்திக் கொள்.

என்று பாடித் திரும்பிக் கச்சி வந்தடைந்தார்.

திருமழிசைபிரான் பாடியது நானமுகன திருவந்தாதி
யும், திருச்சந்த விருத்தமும் ஆகும். அந்தாதியில் மறு சம
யங்களைப் பின் வருமாறு இகழ்ந்தது பாடியுள்ளார்.

அறியார சமணா, அயர்ததார பௌத்தர்
சிறியார் சிவப்பட்டார செப்பில — வெறியாய
மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேததாதார
ரானவனே யாதலாவின்று.

நாராயணன் என்னையாளி நரகத்துச்
சேராமல காசுகம் திருமால்தன் — பேரான்
பேசப்பெறுத பிணச்சமயா பேசக்கேடடு
ஆசைப்பட்டாழ்வார பலா.

திருச்சந்த விருத்தத்தில் கடவுளைப்பற்றி

தன்னுள்ளே திரைத்தெழுந தாங்குவெண் தடங்கடல
தன்னுள்ளே திரைத்தெழுந தடங்குகின்ற தன்மைபோல
நின்னுள்ளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும்
நின்னுள்ளே யடங்குகின்ற நீரமைநெகண் நின்றதே.

உலகுகனனை நீபடைத்தி உளளொடுக்கி வைத்துமிண்டு
உலகுகனனுள்ளே பிறத்தி ஓரிடகதை யலலையால
உலகுநின்றன டொன்றிநிறக வேறுநிறி யாசலால
உலகுநின்னை யுள்ளாருழல யாவருள்ள வல்லரே.

அயாததார = சேராதார, செப்பில = கூறுமிடத்தில், ஈன
வர் = தாழ்ந்தவா, ஆளி = ஆள்பவன், பிணச்சமயா = பிணத்தை
யொத்த சமயத்தவா.

அரங்கம் = அலை, நீரமை = தன்மை, உள ஒடுக்கி = உள்ளே
அடக்கி, ஒன்றி = பொருந்தி, நிறி = நிற்கின்றாய், சூழல் = சூழ்ச்சி.

சக்கரககையனைக காண்பதைப்பற்றி,

புனபுல வழியடைத்து அரசுக்கு இலசசினிசெய்து
நனபுல வழிதிறந்து ஞானநற்சுடர் கொளீஇ
என்பிலெனகி நெஞ்சருகி உள்கனிந்து எழுந்ததோர்
அனபிலனறி ஆழியானை யாவர்காண வல்லரே.

வேங்கடததையும குடநததையும கலந்து பாடினதும்
மிக அழகாயிருக்கும்

செழுங்கொழும் பெரும்பணி பொழிந்திட உயர்ந்தவேய்
விழுந்துலாந தெழுந்துவிண புடைககும்வேங் கடத்துள்ளின்று
எழுந்திருந்து தேனபொருந்து பூம்பொழில தழைக்கொழும்
செழுந்தடங் குடநதையுள கிடந்தமாலு மல்லையே.

சமயநிலை : சைவம்

நரசிங்கப போத்தரையன காலத்தில் சோனாட்டில
சைவம் மிகப் பரவற்று. வாதாவி நகரைக கைப்பற்றி
அழித்த பாஞ்சோதி எனனும் படைத்தலைவா, வைராககியம்
பிறந்து அரசனகீழ் தொண்டு செய்யும் வேலையைவிட்டுச்
சிவனுக்கு அடிபட்டு, சஞ்சாலா ஜிலலாவிவிருக்கும் திருச்
செங்காட்டான குடியில் பாமசிவனுக்குப் பணி செய்யத்
தொடங்கினா. சிவனடியாரானபின் இவரை, சிறுததொண்

புனபுலவழி = புனமையைத் தரும் பஞ்சேந்திரியங்களின்
வழி, புனமை = இழிவு, பஞ்சேந்திரியங்கள் = மெய், வாய், கண்,
மூக்கு, செவி, இலசசினி = முதனிறை, கொளீஇ = கொளுத்தி,
என்கி = இழித்து, ஆழியான = சக்கரமுடையவன்.

வேய் = மூங்கில், விண்புடைககும் = மேகத்தைத் தீண்டும்,
வேங்கடம் = திருப்பதி, பொழில் = சோலை, தடம் = விசாலமான,
குடநதை = கும்பகோணம்.

டர் எனபர். அவ்வூரில் கணபதிச்சரம் எனற கோயிலைக் கட்டுவித்து அதில் நாடோறும் கடவுளைத் தொழுது வந்தார். ஒருநாள் இவர் பகதியைச் சோதிப்பதற்குச் சிவ பெருமான் பைரவ வேஷம் பூண்டு இவா வீட்டுக்குப் போனதும், அப்போது பக்தி மிகுந்து தன மகன சீரான தேவனைக் கறியாகக் கிரகித்துப் படைத்ததும், உமாம கேசன் உள்ளம் உவந்தது, பிள்ளையைப் பிழைக்கச் செய்து சிறுத்தொண்டனாகக் கும, அவா மனைவிக் கும, மகனுக் கும வீடளித்ததுமான காதை பெரிய புராணச் செய்யுளில் சொல்லியிருப்பது சைவா எல்லோர்க்கும் தெரியும்.

மற்றோ சிவனடியார, அறுபத்துமூவரிலும் மிகப் பெயர் பெற்றவரான திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் எனனும் பெரியார் இக்காலத்திலே யிருந்தார். இவா பிரம் புரமென்றும், திருபுரமென்றும் மாறு பெயர்களுள்ள சீர் காழியில் பிறந்து, மூன்று வயதில் அரனருள் அடைந்து, பாசுரங்களைப் பாடத்தொடங்கினார். சோழநாட்டில் அலைந்து சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றில் சிவனைத் தொழுது இனிய தேவாரங்களைப் பாடினார். அப்போது சோழநாடு பலலவர் கீழிருந்தது. ஆதலால் சம்பந்தநா சரித்திரத்தில் சோழ அரசரெவரையும் அவா பார்த்ததாகக் கதை ஒன்றுமில்லை. பாண்டிய அரசனிடத்துக்குப் போனதாகவும், அவன் முன னிலையில் நின்று சமணருடன் வாது செய்து வென்றதாயும் பெரிய புராணம் சொல்லும். இப் பாண்டியனை நின்றசீர் நெடுமாறனென்பார்கள். இப் பாண்டியன் மனைவியின் பெயர் மங்கையாக்கரசியார். இம் மங்கையாக்கரசியாரும் குலச்சிறையாடென்ற மந்திரியுந்தான திருஞான சம்பந்தநா ஆதரித்தார்கள். இவரிருவரும் சைவசமயத்தைச் சாராத வர்கள். பாண்டியனோ சமண முனிவர்களை வழிபட்டவன் ;

அதனால் அவன் முன்னிலையில் சமணர் மிகுந்த செல்வாக் குடன் வாழ்ந்தார்கள். பாண்டியானைச் சிவனடியானாக்க நினைத்து அவன் மனைவியும் அமைச்சனும் ஞானசம்பந்தரை மதுரைக்கு அழைத்தார்களா. அவர் அப்போது இளம்பிராயத்தினர். இவர் மதுரை சேரநது, சமணருடன் வாது செய்யப் புறப்பட்டபோது மங்கையாகக்கரசி “சமணர்கள் வயதில் முதிர்ந்து மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கின்றனரே. இக்குழந்தையை என் செய்வோர்” என்று சிறிது ஏங்கினள். இதை யறிந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமி அவளைத் தேற்ற, சமணர்களின் இழிவையும் தமக்குள்ளா தெய்வத்துணையை யும் பல பாசுரங்களில் பாடினார். அவை யொன்றில்,

மானினோவிழி மாதராய் வழுதிக்குமா பெருந்தேவிகேள்
பாலன் வாயொரு பாலனீங்கிவனென்று நீபரிவெய்திடே
லானைமாமலை யாதிபாய விடங்களில் பல்வல்லல்சே
ரீனாகட் கெளியேன லேனறிருவா யரணிநகவே

என்றார். மற்றொன்றில்,

சநது சேனனுமிநது சேனனுநதரும சேனனுங் கருமைசேர்
கந்து சேனனுங் கனகசேனனு முதலதாகிய பெயர்கொளா
மநதி போற்றிரிந தாரிபத்தோடு செநதமிழ்ப் பயனறிகிலா
வநதகர்க்கெளியேன லேனறிரு வாலவாயரணிநகவே.

என்றார். மறுபடியும்,

மானின் நோவிழி = மானினகண்ணைப் போன்ற கண், வழுதிக்கு = பாண்டியனுக்கு, மாபெருந்தேவி = பட்டமகிஷி, பரிவெய்திடேல = வருந்தாதே, ஆனை மாமலை = மதுரைக்கடுத்த மலை, ஈனர்கள் = தாழ்ந்தவர்கள், எளியேன் = தாழ்ந்தவன்.

முதலிரண்டு வரியில் வந்துள்ளவைகள் சமணர்களின் பெயர்களாம். மநதி = குளங்கு, ஆரியத்தோடு செநதமிழ்ப்பயன் = வடமொழி தமிழ்மொழியில் உள்ள நூல்களின் பயன்.

கூட்டினார் கிளியின விருத்த முரைத்தோ ரொல்லியின்றொழிற்
பாட்டுமெய் சொலிபபக்கமே செலுமெக்கா தங்களைப்பல்லறங்
காட்டியே வருமாடெலாங்கவர் கையரைக கசிவொன்றிலாச்
சேட்டைகட கெளியேனலேன திருவாலவா யரணிற்கவே.

இன்னும் ஒரு பாட்டில்,

கனகநதியும் புட்பநதியும் பவணநதியுங் குணமா
சுனகநதியுங் குணகநதியு திவணநதியு மொழிகொனா
வனகநதியர் மதுபொழிந்தவமே தவம்புரிவோ மெனுஞ்
சினகருக கெளியேன லேனருவாலவா யரணிற்கவே

இவ்வாறு பல பாசரங்களைப் பாடி மங்கையாக்காசி
மனைத்தேற்றி, சமணர்களுடன் வாதஞ்செய்யத் தொடங்
கினா. இவ்வாதம் மூன்று வகையாய் சிகழ்ந்தது. முதலில்
பாண்டியனுக்கு நேர்ந்த சுரத்தைப் போக்குவதற்கு இரு
திருத்தாரும் முயன்றா: பின்பு அவரவா ஓலையை நெருப்பி
விடும், நீரில் போடும் பாடித்தா. இம்மூன்று முறையி
லும் சம்பந்தமே வெற்றி பெற்றா. அதனால் பாண்டியன்
சிவனடியானாயினன். அரசனும் குடிகளும் சைவராயினர்.

இம் மனனனுக்குப் பல பட்டப் பெயர்கள் உண்டு.
அவை அரிசேசரி, அசமசமண, மாறவாமன, அலங்கிய
விகிரமன, அகாலகாலன். இவன் தகப்பன் சடையன்
(ஐடிலவாமா) செழியன், வானவன், செங்கோல சேந்தன்
(ஐயந்தன்) என்ற பட்டங்களுள்ளவன். ஐயந்தன் தகப்பன்

கிளியின விருத்தம் = ஒரு நூல் (நரிவிருத்தம் போன்றது
போலும்.) மாடெலாம் = பக்கங்கொல்லாம், கையா = வஞ்சகர்,
சேட்டைகள் = தீய காரியங்கள்.

நந்தி என்பது சமணர்களுக்குள்ள ஓர் பட்டப் பெயர்,
அவமே = வீணை, சினகர் = சமணர்.

மாறவர்மன், அவனி குடாமணி, பாண்டிய குலத்தை நீலை நிறுத்தின கடுங்கோன பாண்டியாதிராஜனது மகன மங்கையாக்கரசியார் புருஷனான அரிகேசரி மாறவாமன. பட்டாபி ஷேகம பெற்றபோது ஹிரண்ய காபபம, துலாபாரம் முதலிய வைதிக காமங்களைச் செய்து அந்நணாகளுக்குப் பொற் குவியல்களைத் தானஞ் செய்தான நெலவேலி பென்னும் ஊரில் விலவேலி எனபவன் கடல தானையையும், பாழி, சென்னிலம் எனனும் ஊரகரில் சிகழ்ந்த போரகரிலும் வென்று, கோன மன்னனையும் சோற்கடித்து உறைபூரையும் கைப்பற்றினான்.

திருஞான சம்பந்தா சிஷ்யனான பின்பு,

“அநநாளிலாளுடைய பிள்ளையாரருநாலே
தென்னாநிசிவம்பெருகச் செங்கோலுய்த்தது”

ஆண்டா னென்று பெரிய புராணத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்ட தொகையில் இவனை,

“இறைக்கொண்ட சிந்தையா நெலவேலி
வென்ற சினைசீர நெடுமாத னடியாரா.”

என்று பாடினார்.

பின்பு திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் மதுரையில் தங்கியும், பாண்டி நாட்டிலுள்ள சில திருப்பதிகளைத் தரிசித்துப் பாசரங்கன் பாடியும், சில காலங் கழித்தனர். பின்பு திருமபிச சோண்டித் தலங்களுக்குச் சென்றனர். திரிசிராப்பள்ளி போய், அவலூர் மலைமேல் உள்ள தாயுமான சுவாமியைப்பற்றி அழகிய பாட்டுகள் பாடினர். அதிலொன்று,

நன்றுடையானைத் தீயதில்லானை நரைவெள்ளே
 றொன்றுடையானை யுமையொருபாக முடையானைச்
 சென்றடையாத திருவுடையானைச் சிராப்பள்ளிக்
 குன்றுடையானைக் கூறவென்னுள்ளம் குளிரும்மே.

இப பாட்டி லுள்ள 'நன்றுடையான' 'தீயதில்லான்'
 என்னும் பெயராக றுள்ள குளங்களுண்டு. நன்றுடையான
 குளம் மேல் விசாரணையிலலாமல கெட்டுப்போயிருக்கிறது.
 தீயதில்லான் குளத்தைப் பிறகாலத்தினர் தூர்ந்து அதன்
 மேல் வீடுகள் கட்டியுள்ளாரா. மற்றோ பாட்டில்,

கைம்மக வேந்திக்கடுவ னோடிகககழை பாய்வான்
 செம்முக மநதி கருவரையேறுஞ் சிராப்பள்ளி
 வெம்முக வேழத்தீருரி போர்த்த விகிர்தா நீ
 பைம்முக நாகமமதியுடன் வைத்தல பழியன்றோ.

திருவையாற்றைப் பாடின பாசுரங்களில் ஒன்றைப்
 பார்ப்போம்.

புலனைநதும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
 யறிவழிந் திடடைமேலுநதி
 யலமநத் போதாக வஞ்சேலென்
 றருள்செய்வா னமருங் கோயில்

நறைவெள்ளேறு = வெண்மையான ரிஷபம், உமை =
 பார்வதி.

மகவு = குட்டி, கடுவன் = ஆண் குரங்கு, மநதி = பெண்
 குரங்கு, கரு வரை = கரிய மலை, வேழம் = யானை, விகிர்தன் =
 மேலானவன், நாகம் = பாம்பு, மதி = சந்திரன்.

வலம்வந்த மடவார்க்கு நடமாட
முழுவதிர மழையெனறஞ்சிச்
சிலமநதி யலமநது மாமேறி
முகிலபார்க்கு திருவைபாறே.

சிறுத்தொண்டா வாழ்ந்த ஊரான திருச்செங்காட்
டான குடியிலுள்ள கணபதிச்சுரத்தைப் பாடினது.

செடிநுகரும் சமணர்களுஞ் சீவாச சாக்ஷியரும்
படிநுகராத ருழப்பாக கருளாத பண்பின
பொடிநுகரும் சிறுத்தொண்டாக கருளசெய்யும் பொருட்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான கணபதிச்சுரத்தானே. [டாகக்

தான பிறந்த ஊரான சிகாழியை வாணிகரும் பாச
ரங்களில் சில அழகிய வரிகளை வரைவாம்:—

“நலமாவெவ்னை நாளிகேரம் விரியாதே நறுமபனை
சலமார் கரியின மருப்புக்காட்டுஞ் சண்பைக்கேரே.”

“எண்ணூர் முத்தமீன்று மாகதம் போறகாய்த்துக்
கண்ணா கமுகு பவளம் பழுத்திடுங் கலிககாழி.”

புகாரென்னும் காவிரிபட்டம் படடினத்தருகில பல்லவ
னீச்சுரமென்று ஒரு திருப்பதி உண்டு. எந்தப் பல்லவன்
கட்டினானோ தெரியாது. அவ்ஞா பாசுரத்திலுனாவது:—

புலன = பொறிகளால் உணரப்படுவன, பொறி = மெய், வாய்,
கண, மூக்கு, செவி, ஐ = கபம், அலமந்தபோது = கலங்கியபோது,
மடவா = பெண்கள், முழவு = மத்தளம், அலமநது = கலங்கி,
முகில் = மேகம்

செடி = துன்பம், சாக்ஷியா = பெளத்தா, சிறுத்தொண்டர் =
சிறந்ததொண்டா, கடிநகராய் = காவலுடைய நகரமாய், கணபதிச்
சுரம் = திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள ஆலயத்தின் பெயர்.

நாளிகேரம் = தெவகு, சலமார் கரி = கோபம் அமைந்த யானை,
சண்ணை = சீர்காழி, கமுகு = பாக்குமரம், காழி = சீர்காழி.

அடையாதார் தம்புரங்கள் மூன்றுமாரழவி லமுநத
விடையார் மேனியராய்ச சிறும வித்தகாமேயவிடங்
கடையார் மாடநீடி யெங்கும் கங்குலபுறந்தடவப்
படையார் புரிசைப் படடினஞ்சோ பல்லவனீச்சுரமே.

வேதாரணயத்தில அப்பா திருக்கதவைத் திறக்கும்
படி அருமையான பாசரங்களைப் பாடினா. அவைகளில்
ஒன்றாவது :—

பண்ணினோ மொழியாளுமை பங்கனோ
மண்ணினா வலஞ்செய் மறைக்காடனோ
கண்ணினா லுமைக்கானாக கதவினைத்
திண்ணமாகத் திறந்தருள செயமினே.

திருஞானசம்பந்தா அக கதவினையடைக்கும்படி பல
அரிய பாசரங்களைப் பாடினா. அவைகளில் ஒன்றாவது:—

சதுரம் மறைதான் றுதிசெய்து வணங்கு
மதுரம் பொழிலஞ்சு மறைக்காட்டுறைமைநதா
விதுநன்கிறை வைத்தருள செயத் வெனக்குன
கதவுந் திருக்காப்புக கொள்ளுங் கருத்தாலே.

திருஞானசம்பந்தா நெனாட்டிலுள்ள ஸ்தலங்களைத்
தரிசித்ததுகொண்டு வடக்கே தொண்டைநாட்டுத் தலங்
களை வணங்கச் சென்றனா. அவ்வாறு போகும்போது மயி
லாப்பூரைச் சென்றடைந்தா. அங்கே சிவநேசச் செட்டி

ஆரழலில் = மிகுந்த நெருப்பில், விடையயர் மேனியராய் =
இடபத்திலேறியவராய், வித்தகா = சிறப்புடையவா, மாடம் =
மாளிகை, கங்குல் = இருள், புரிசை = மதில்.

பண்ணினேர் மொழியாள் = யாழின் இசையை யொத்த
சொற்களை யுடையவர், திண்ணமாக = திட்டமாக, சதுரம்மறை =
காங்குமறைகள், திருக்காப்பு இடெல் = கதவைச் சாத்துதல்.

யாரெனபவர் ஒருவா இருந்தாரா. அவருக்கிருந்த ஒரு புதலவி பாம்பினால் தீண்டப்பட்டு இறந்துவிட்டான். அவன் எலும்பை ஒரு குடத்தில் அந்தச் செட்டியாரா எடுத்துவைத்திருந்து திருஞானசம்பந்தா முன் கொண்டுவந்து வைத்தாரா. உடனே அவா திருமயிலாப்பூரிலுள்ள கபாலீசா சநதிதியில் அந்த எலும்பு நிறைந்த குடத்தைக் கொண்டுவரச் செய்து கடவுளைப்போற்றி அறிய பாசாங்களைப் பாடினர். எலும்பும் பெண்ணுருவம் பெற்றது கண்டா அனைவரும் கசுந்து உருக்க காமியில் அவாரித்த ஞானசம்பந்தரைப் போற்றினர்.

அங்ஙன மெழுந்த நிற வணங்களை நோக்குவார்கள்
 ாங்குது தானீரென்ன வறட்த மெய்துமவெலைப்
 பாங்குருழ் தொண்டரானோ ராகாவென நப்பாராமேல்
 ஓங்கிய வோரையுமபா நாட்டினை யுற்றதனதே.

இப்படித் திருஞானசம்பந்தா மயிலாப்பூரில் இருக்கும்பொழுது வைஷ்ணவப் பெரியாராகிய திருமங்கை மன்னனைச் சந்தித்தாரென்று கூறுவார்கள். சந்தித்த காலத்தில் பாடிய பாட்டுகளாகச் சில பாட்டுகளைக் கூறுவார்கள். அவைகள் எம்மடும் உண்மையோ தெரியவில்லை. ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

3. பரமேச்சுரப்போத்தரையன்

(க. பி. 650—690)

ச ளு க் க ரு ட ன் போர்

நரசிங்கப்போத்தரையன் மகனான மகேந்திரன் நீண்ட காலம் ஆண்டதாகவாவது, யாதேனும உயர்ந்த வேலை செய்ததாகவாவது காணோம். இம்மகேந்திரன் மகன் பரமேச்வரன், மகேந்திரன் அரசனாயும் பரமேச்வரன் இள

வாசனாபு மிருநதபோது இவர்க்கு ஒரு விரோதி தோன்றினான். இவன் புளகேசிமகன் விக்கிரமாதித்தியன். தநதை நரசிங்கனுடன் போர்செய்து இறந்தது முதல சளுக்கவம் சத்தை மறுபடி நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்று முயன்று கொண்டே யிருந்தான். புளகேசி இறந்தது 10-வருஷ மாவதற்கு முன்னரே சளுக்க இராஜ்யத்தைப் பிரபலமுறச் செய்தான். சளுக்க வம்சத்தினது முதல விக்கிரமாதித்தியனான இவன் அளித்த பல ராசனங்களில் ஹைதராபாத், அதற்கடுத்த கத்வால், இவ்ஜாகளில் அகப்பட்டவைகளைக் கொண்டு இவன் சரித்திரத்தை அறியலாம். தன இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தவுடன் ஸ்ரீவல்லவனான விக்ரமாதித்தியன் நரசிங்கனது புகழைக் கெடுத்தது, மகேந்திரனது பெருமையைக் குறைத்து, அவன் மகன் ராசவரனை ஒடுக்கினதாக அச்சாசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது; என்றால் நரசிங்கன் அழித்த வாதாஸியைப் பிடித்துக்கொண்டு, சளுக்கர் மகிமையை மறுபடி பெருக்கினதால் நரசிங்கன் புகழைக் கெடுத்தானென்று அறிய வேண்டும். பின்பு மகேந்திரனைப் போரில் தோற்கடித்து அவன் பெருமையைக் குறைத்தான் போலும் பின்பு காஞ்சிபுரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு பரமேசுவரனைத் தனக்குக் கீழ் சிறைரசனாக்க வைத்தான். மேலும் சாசனங்களில் “தென்னாட்டினும் மங்கையின் ஒட்டியாணமான காஞ்சியைப் பிடித்து, அவனை வசப்படுத்தி, மணம் புரிந்து ஸ்ரீ தேவியின் அன்பைப் பெற்றான்” என்றும், “ராசவரப் போத்தராஜாவை வென்று, உடைக்க முடியாதுயர்ந்த மதில்களும், தாண்ட முடியாத அகழ்களும் சூழும் காஞ்சி யெனனும் தென்னாட்டினது ஒட்டியாணத்தைப் பற்றிக்கொண்டான்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும், ‘இரணரஸிகன்’, என்றால் போர் செய்வதில் பற்றுடையவன் என்றும், ‘இராஜமல்லன்’, என்

ரூல மகாமல்லன் குலத்தை யழித்தவன் என்றும், பட்டங்
களைத் தரித்தான். விககிரமாதித்தியன் காஞ்சீபுரத்தைப்
பிடித்ததைப்பற்றி அவன் மகன் விநயாததித்தியன்
கொடுத்த சாசனம் (ஸோரப என்னும் ஊரில் அகப்பட்டது)
ஒன்றில் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறது. “விககிரமாதித்
தியனது பாதபத்மங்கள், வேறொருவரையும் வணங்காத
காஞ்சி மன்னனது அணிசள நிறைந்த முடியின் கிரணம்
என்னும் நீரைத் தெலிக்கப் பெற்றன.”

பின்பு விககிரமாதித்தியன் சோழ தேசத்தின் மேல்
படையெடுத்தது சென்றன. இதைப்பற்றி மேலே சொல்
லிய கத்வால சாசனத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளது.
“பல்லவ குலத்தின் பெருமையை யழிந்து, பாமேசுவரனை
ஆளாகக், சோளிக விஷய (சோழ தேச)த்தையும் கைக்
கொண்டு, காவிரித் தென்கரையிலுள்ள உரகபுரம் (அதா
வது உறையூர்) சோரது அங்கே சில நாள் தங்கினான்.”
இந்தச் சோழரது பண்டைய காலத்துத் தலை நகரத்தில்
தங்கியிருக்கும்போது, கத்வால சாசனத்தில் சொல்லியிருக்
கும் தானத்தைச் செய்தான். இது விககிரமாதித்தியன்
பட்டாபிஷேகம் பெற்று 20 ஆண்டுகளான பின்பு, அதா
வது சகாப்தம் 596-ம் (கி பி 674) வருஷத்தில் நிகழ்ந்
தது. உறையூரினின்று புறப்பட்டு, பாண்டி நாட்டிலும்
வெற்றிக்கொடியை நாட்டுவதற்காக மதுரை நோக்கிப் புறப்
பட்டான். அப்போது மதுரையாண்ட பாண்டியன் நெடு
மாறன் மகனான ஜடிலவாமாவென்கிற கோச்சடையன்
ஆவன். இந்தக் கோச்சடையன் மதுரையிலிருந்து புறப்
பட்டு திருச்சிநாப்பள்ளிக்கு அருகாமையிலிருக்கும் மரு
தூரில் மகாரதன் விககிரமாதித்தியனது - கடல்போன்ற
சேனையைத் தேக்கி, மங்கல புரத்தில் அவனைத் தோல்வி

யடித்தான. இரணரஸிகளை வென்றதால் இரணதீர நென் னும் பட்டத்தைப் பாண்டியன் பெற்றான். இந்ந விஷ யத்தை வேளவிகுடியில் அகப்பட்ட பாண்டிய சாசனம் ஒன்றிலிருந்து அறியலாம்.

விக்கிரமாதித்தியன் தோலவியுற்றத திரும்ப, இது தான் சமயமென்று, பாமேச்வரன் திரிகிராப்பள்ளிக் கருகிலுள்ள பல்லவரத்தில தன் கோட்டையில் பெரும் படையைச் சேர்த்து அவனை எதிர்த்தான் . அடுத்த கிராமமான பெருவள நல்லூரில் மகா யுகதம் நடந்தது. இந்ந யுகத்தினைப் பின்னால் சொல்லப்போகிற கூரம் சாச னத்தில் வடமொழிக் கத்திய காளியான காதம்பரி நடையை மொத்த உயரந்த நடையில் வாணிக்திருக்கிறது. அதிலிருந்து சில மொழிகளை யெடுத்துக் கூறுவாம். “வீர ரும் குதிரைகளும் யானைகளும் கணக்கற்றவை நடந்து போனதால் நாமபின் தூளி சூரியனை மறைக்க, அவ்னோளி சந்திரனது கோட்டைபோல மங்கிறது. முரசொலி இடி யைப்போல அசரம் உண்டாகிறது உறையிலிருந்து உருவின வாள்கள் மின்னல்போல கணக்கைப் பறித்தன. யானைகள் மேகம்போல அசைந்தன ; அராலத்தில் மழை வந்ததுபோல தோன்றிறது. உயரமான குதிரைகள் ஒடுமபோது கடலின் அலைகள் போல தோன்றின ; அவை நடுவில் யானைகள் வந்து கடலைக் கலக்கினதுபோல் ஆயிறது. கடலில் கோரமான ஜந்துக்கள் வரும்போது உண்டாகும் சுழலைப்போல இருந்தது. சமுத்திரத்தி னின்று சங்குகள் புறப்பட்டாற்போல வீரர்கள் சங்கு களைத் தூக்கி ஊதினார்கள். கத்திகளும் கேடயங்களும் ஆகாயத்தில் சுழன்றன. பகைவர்கள் வீழ்ந்து இந்நந காட்சி, காண்டா மிருகம் செடிகளையும், மரங்களையும்

முறித்தெறிவதுபோல தோன்றியது. விலீ வீரர்கள் அஸந், நாக, திலக, புன்னாக மரங்கள் நிறைந்த காடுகளைப்போல் நின்றார்கள். வீரர் விலலை வளைத்து அம்பை விடுத்த போது காட்டில் காற்று தடைப்பட்ட காலத்தில் உண்டாகும் பேரொலிபோல பெரும் முழக்கம் உண்டாயிற்று. யானைகள் ஒன்றோடொன்று மோதியபோது சந்தங்கள் குத்தி மாட்டிக்கொண்டு நின்றன. குதிரைவீரர்களது வாள்கள், ஒன்றோடொன்று சிக்கிக்கொண்டு அவர் அசைய முடியாமல் நின்றார்கள் மறையை வீரா ஒருவருடைய மயிரை ஒருவர் பிடித்திழுத்தனா தண்டாயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதின உதிரமும், யானைகளின் மத நீரும் தரையில் விழுந்தது கலந்தால், பூரி மஞ்சள் பூசினாற் போலாயிற்று. கைகளும், தலைகளும், காலகளும், துடைகளும், பற்களும் வெட்டுண்டு உதிரத்தன. இருந்தரத்தாரும் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அலைந்தோடி விழுந்தார்கள். நதியா யோடும இரத்தத்தின் மேல் பாலம்போல நின்ற யானைகளமீது உள்ள வீரர்கள் போராடும் காலத்தில், ஸ்ரீதேவி சந்தேகம் என்கிற ஊஞ்சலில் உட்காராதுகொண்டு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ஆடினாள். அடிபட்ட வீரர் உயிருடன் இருந்தாற்போல கையில் வாளை வந்தியே, உதறி உதறி, கண சிவந்து, நின்றார்கள். கிரீடங்களும், புஜ பந்தங்களும், மாலைகளும், வளையல்களும் நசுங்கி, உடைந்து தவிடு பொடியாயின. கூஷ்மாண்டங்கள், அரக்கதாக்கள், பிசாசங்கள் முதலியவர், இரத்தத்தைக் குடித்து, மதிமயங்கினார்கள். முரசையடிக்கும் போது தாளம் போட்டாற் போல தலைவெட்டுண்ட முண்டங்கள் கூத்தாடின. விக் கிரமாதித்தியன் பல லட்சம் வீரருடன் வந்த அரசன், ஒண்டியாய்க் கந்தையைப் போர்த்திக்கொண்டு, போர்க் களத்திலிருந்து ஒடிச் சென்றான்.

பரமேச்சரப் போத்தரையன விக்கிரமாதித்தியனைப்
பின தொடர்ந்து அவனுரைக் கொள்ளை யடித்தான்
போலும். ஏனெனில் அவன் மகன இராஜஸிம்ஹன் தந்தை
யின் பட்டத்தி லொன்றாக ரணரஸிகுரோமாத்தனன்
என்று ஒரு கல வெட்டில் வெட்டி யிருக்கிறான்.

கூரமசாசனம்

மேலே விவரமாய்ச் சொல்லியிருக்கும் பெருவளநல
னார் யுத்தத்தின் வாணனை கூரமசாசனத்திலிருந்து எடுத்த
தெழுதினோம் இக்கூரம சாசனநதான மகேந்திரப் போத்
தரையன் குலத்தாரா கொடுத்த முதல தாமரப்பட்டயம்
ஆகும். இது தமிழிலும் ஆரியத்திலும் கலந்து எழுதினது.
இப் பட்டயத்தின் முதலிரண்டு சுலோகங்களில் பரமேச்
வரனான கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்து பின்பு பல்லவர்
புகழைப் பின்வருமாறு போற்றி யிருக்கிறது. “பல்லவ
குலத்தாரா பூமியைக் கஷ்டத்தினின்று காப்பாற்றட்டும்.
அககுலத்தில் தரும்ததிறகு எதிரா நடையில் இருப்பவரா
வது, ஸோமயாகம் செய்யாதவராவது, யுத்த தண்டத்தை
அநியாயமாய் எடுத்தவராவது, போலியறத்தினராவது,
தானஞ் செய்யாதவராவது, நாவினால் பொய் சொன்னவ
ராவது, போரில் பயந்தவராவது இருந்ததாகக் கேள்விப்
பட்டதிலை.”

பின்பு இச்சாசனத்தில் பல்லவா குல உறபத்தியைப்
பற்றி எழுதியிருக்கிறது. பல ஆயிர வருஷங்களுக்கு
முன் பல்லவரை நிலைக்கெட்ட கூத்தத்திரியர் என்று புராணங்
களிலும் தரும் சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லி யிருக்கிறது.
கச்சிப்பல்லவரது பிராகிருத சாசனங்களில் அசுவத்தாமா
வுக்குப் பல்லவனென்று மகன் பிறந்ததானென்றும், பல்லவன்

பின்னோர் பல்லவரென்றும், பாரத்துவாஜ கோத்திரத்துக் கூத்திரிய ரென்றும் கூறியுள்ளது. சில நூற்றாண்டுகளாய், பல்லவர் நிலை உயர, கூரம் சாசனத்தில் இவரை இன்னும் உயர்த்திப் பின் வருமாறு கூறினர். “பிரமணிடத்திலிருந்து அங்கிரஸ் தோன்றினார்; அவரிடமிருந்து பிருஹஸ்பதி; பின்பு பாரத்துவாஜா; பின்பு துரோணர்; பின்பு அளவற்ற புகழ்க்கு இருப்பிடமான அசுவத்தாமா; அவரிடமிருந்து குலத்தின் துயரத்தை துரத்தி யடித்த பல்லவன்; அவனிடமிருந்து சகலபுவன வல்லவ பல்லவ குலம் பிறந்தது.” பல்லவன் என்ற குலத்தின் பெயரை ஒரு மனிதன் பெயராக வைத்துச் சொன்னார்கள். இந்த வம்சாவளி சிறிது காலத்தில் எனன் வினோதமாய் வளர்ந்ததே அடுத்த சாசனங்களில் தெரியும்.

ஆட்சிமுறை

அக்காலத்தில் எல்லா மனிதரும் ரதகஜதுரகபதாசியான நால்வகை நிலைப்படையை வைத்திருந்தார்கள். பரமேச்சுரப் போத்தரையனும் அவ்வாறே வைத்திருந்தான். அவனுடைய சொந்த யானைக்குப் பெயர் ‘அரிவாரணம்.’ அதாவது, பகைவரைக் கொல்வது, அதன் முதுகு மேல்தங்கத்தில கலலிழைத்த சேணம் போட்டிருந்தது. மலைமேல அருவிகள் இடைவிடாது ஓடுவது போல அதன் மதநீர் எப்போதும் ஓடும். அதன்பின் பல ஆயிரம் யானைகள் தொடரும். அரசன் குதிரைக்குப் பெயர் ‘அதிசயம்,’ அதாவது, உயர்வுற்றது; அதற்கும் கலலிழைத்த சேணமுண்டு. காதில் சாமரங்கள் கோத்திருந்த நூறுயிரம் குதிரைகள் அதன் பின் ஓடும்.

அரசாட்சி நடத்த அக்காலத்தில் நாட்டைக் கோட்டங்களாகவும், கோட்டத்தை ராஷ்டிரங்களாகவும், ராஷ்ட்

டிசைத் தைக் கிராமங்களாகவும், பிரித்திருந்தாகள. கூரம் என்கிற கிராமமானது ஊற்றுக்க காட்டுக்க கோட்டத்தில் நீர்வெள்ளு என்ற மன்னியவாநதர ராஷ்டிரத்தில் இருந்தது. இந்தக் கூரம் சாசனத்தால் தானம் கொடுத்த கிராமமான பரமேசுவர மங்கலமானது மணியூரக் கோட்டத்தில் பனமா என்று பெயர்கொண்ட மன்னியவாநதர ராஷ்டிரத்தில் இருந்தது. மன்னியவாநதர ராஷ்டிர மென்றால் மலைகள் நடுவினிருக்கும் நாடு என்று பொருள்போலும்.

இதுவுமன்றி அக்காலத்தில் நிலத்தைக் குழிகளாகவும் பட்டிகளாகவும் அளந்து வகுத்தாகளென்று கூரம் சாசனத்தால் அறியலாம். குழி என்றால் 576 சதுர அடி கொண்டது. பட்டி என்றால் ஒரு ஆட்டு மந்தையை மறித்து வைக்கத் தக்க அளவுள்ள நிலம் போலும். பெரிய நிலத்தாககுளைப் பொன் கொடுத்து வாங்கினதாகவும் இச்சாசனத்தால் தெரிய வருகிறது.

பல்லவ அரசர் கோயில்களைக் கட்டி அவைகளுக்கும் அந்நணர்களுக்கும் மானியம் விட்டது தவிர, நனசெய் நிலங்களைச் செவ்வையாய்ச் சாகுபடி செய்ய வாய்க்கால்கள் வெட்டி நிலத்துக்கு நீர்ப் பாய்ச்சலை விருத்தி செய்தாகள. நாட்டுக்குப் பொதுவாக நாட்டுக்கால, ஊற்றுக்கால்கள் வெட்டி, நீர் பாய்ச்சிக்கொள்ள விதிகளும் செய்தார்கள். குளங்களையும் வெட்டினார்கள். மண்டபங்களில் பாரதம் முதலியன படித்து மக்களுக்குச் சொல்ல ஏற்பாடு செய்தார்கள். கோயில்களைப் பழுது பார்த்தால் (நவகாமம்) நடக்கும் பொருட்டும் பொருளுதவி செய்தார்கள். கிராமங்களில் பொதுச் செலவுக்காக 'ஊராள்ச்சி, செக்கு, தறிகள், கூலம்' (கடை) தரகு, கத்திக் காணம்' இவைகளிலிருந்து வந்த வரும்படியை வழங்கினார்கள்.

கூடும் சாசனத்திலிருந்து கோயிலுக்கு மானியம் விட்டு
ஸ்தாபித்த தருமத்தைச் சரிவர நடத்துவதற்கு ஏற்பட்ட
முறையையும் அறியலாம் :

“ஊற்றுக்காட்குக் கோட்டத்து நீர் வேண்டா நாட்டுக்
கூடும் ஞமமனம் பாககமும் [சோந்தி கிராமங்களில்] விச்
சாவிநீத பலலவாசன விலைககாணம் கையில கொடுத்தது ..
ஆயிரத்திருநூற்றுக் குழிப்படியால் விறறுக்கொண்ட
நிலம், தளி எடுப்பதற்கு ஒரு சுடதலைப் பாடகத்துள்
சூளை மீட்டிப் படடியும் ஊருள மண்டகம் எடுத்த நிலத்
தோடுகூட ஐந்தேகாலபட்டி நிலமும் விறறுக்கொண்டு,
விச்சாவிநீத பலலவ பாமேச்சாகரம் எடுத்து வரி தோண்டி,
புத்தளி வழிபாடு செய்வாக்ககு இருக்கும் மணையும் மனைப்
படபபும் வகுத்து, இத்துள்ள மிக்கநிலம் ஒழுகக்கவிக்கு விளை
நிலமாகவும், இந்நிலத்துக்கு [கீழ்பா] லெலலை முதுகாட்டு
வழியின் மேற்கும் தென்பா [லெலலை ஊர்] புது [வழியின்
வடக்கு] ம், மேலபா லெலலை ஊர் புது வழி நின்றும் வட
க்கு நோக்கி நாட்டுக்காலு (க) கே போன வ[ழி]யின் கிழக்
கும், வடபாலெல்லை நாட்டுக்காலின் தெற்கும், இந்நாள்
கெலலை யகத்து[ம்], சளி[யு]மவரியும் வழிபாடு செய்வாக்ககு
மணையும் மனைப்படபபும் நீக்கி, மிக்க நிலமும் சூளை மீட்டிப்
பட்டியும் ஒழுக கவிக்கு விளை நிலமாகக்கொடுத்து, இத்துள்ள
க்கு வேண்டுந் தேவகருமம் நவகருமஞ் செய்வதற்கும்,
இருபதினமா சதுரப்பேதிகளுக்கும் பிரமதேயங் கொடுப்
பதற்கும் மணையிற கோட்டத்துப் பனமா நாட்டு பாமேச்
சுர மங்கலத்துடன் அகப்பட்டு வளையில் சுற்று நிலம் அத்

வித்யா விநீதன எனபது பாமேசுவரன் பட்டப் பெயர்.
காணம்=பொன். தளி=கோயில். விச்சா=வித்யா; விச்சை=
ஞானம். நவகருமம்=புதுப்பித்தல்.

தனையும் இருபத்தைநது பங்காய், இதனுள் மூன்று பங்கும் கூரத்துத் தளிககு [தே]வ [கரும] நவகருமஞ் [செய்]வதாகவும், கூரத்து மண்டக[தது]க்குத் தண்ணீர்க்கு 5 தீக்கும் ஒரு பங்காகவும், இமமண்டகத்தே பாரதம் வாசிப்பதற்கு ஒரு பங்காகவும், நின்ற இருபது பங்கும் இருபதினமர் சதூப பேதிகளுக்குப் பிரமதேயமாகக் கொடுத்தது. இவ்வூர் மனையும் மனைப்படப்படும் ஊராளசசியும் செககும் தறி[யும்] கூலமும் தரகும் கத்திக்காணமும் மறறும பொதுவினால் உள்ள தெல்லாம இப்பங்கு இருபத்தைநதின் வழியாலே பங்கிட்டுண்பாராகவும். இவ்வூர் பரமேச்சுரத் தடாகத்துக்குப் பாலாற்று நின்றும் தோன்றின பெரும பிடுகுகாவி[ன] புழுதிப் பாடும் [தலை]வாயும் தலைப்பெழையும் ஊ[ற]று[க்]காலும் தோண்டின நில] மெல்லாம பரமேச்சுர மங்கலத்து நில] மாக.”

இநதச் சாசனத்தில் சில எழுத்துகளைத் தற்காலத்து முறையாக மாற்றியும், அழிந்ததுபோன எழுத்துக்களை உத்தேசமாயும் எழுதியிருக்கிறோம். சாசனக் கடைசியில் பத்து வரிகள் அதிகமாய் அழிந்ததுபோயின. அவைகளிலிருந்து தானம் வாங்கினவர்களில் ஒருவன் பெயர் அனந்தசிவாசாரியனென்றும், மற்றொருவன் பெயர் புலலசர்மா வென்றும் தெரியவருகிறது.

கூரம சாசனம் எழுதி ஏறக்குறைய 1250 ஆண்டுகளாயின. ஆனாலும் அப்போதைய தமிழிற்கும், இப்போதைய தமிழிற்கும் எள்ளளவேனும் வேற்றுமை இல்லவே

சதூபபேதி = சதூவேதி ; நான்மறைகளையும் ஒதினவர். பிரமதேயம் = பிராம்மணர்களுக்குத் தானமாய் கொடுத்த நிலம். இச்சாசனத்திற்கண்ட சில மொழிகளுக்கும் தொடாமொழிகளுக்கும் உரிய பொருள்கள் திட்டமாய் விளங்கவில்லை.

மில்லை. ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய பாவைகள் இத் தகையனவல்ல. 1250 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஆங்கிலமானது இக்காலத்தில கொஞ்சமேனும் புலப்படாது. ஐரோப்பிய மொழிகள் நாளடைவில் வேகமாய் மாறிக் கொண்டே யிருக்கும். தமிழோ அவ்வாறல்ல. கி. பி. 650-ல் வழங்கின தமிழினது இலக்கண முறையாவது, பேச்சு நடையாவது இப்போது வரையில் மாறவில்லை. கொஞ்சம் வடமொழிச் சொற்கள்திகமே தவிர வேறு எவ்வித மாறுபாடுங் கிடையாது.

மொழி நடை மாறாது போயினும் எழுத்தது முறை கொஞ்சம் மாறியிருக்கிறது அதைக் காட்டக் கூடும் சாசனத்திலிருந்து சில வரிகளைச் சாசனத்திலிருக்கும் வகையாகவே, தேயநடுபோன எழுத்தருகளைத் தெரிந்த மட்டும் சோதனாக காட்டுவோம்

ஊ [ற] றுக்காட்டுக கொட்டத்து நீர்வென்ற நாட்டுக் கூரமும் ஞம்மனம் பாகுமு [ஏங்கனத்] [உ] விச்சாவி நீதப் பலவரசன விலக்காணங் கெயிக்கொடுத்தது [ச்சி] . செய்து ஆயிரத்தி [ரு] னாற றுக் குழிப்படியால் விற்றுக் கொண்ட நிலம் த[னி] எடிப்பதற்கு ஒடு சுடக்கொண்ட நிலம் தலைப்பாடக்கதுள ருளமெட்டுப்படியும் ஊருள மண்டகம் எறித்தி நிலத் தொடுங் கூட அயிரத்தெகாப் படடி நிலமும் விறறுக் கொண்டு விச்சாவி நீதப் பலவ பரமெச்சுரகாம எடுத்தது எரி தோண்டி இத்தனி வழிபாடு செய்வார்க்கு இருக்கும் மரெயும் மனப்பபட்டும் வருத்தது இத நுள மிக்க நிலம் ஒழுகக் விகு விளெ நிலமா [க] வும் இந்நிலத்துக்கு முன பக்கத்தில் இதைமே இக்காலத்திய நடையில் அச்சுட்டிருக்கிறது அதனுடன் ஒத்துப்பார்த்தால் அப்போது 'ஏ', 'ஒ', 'ஓ', என்ற எழுத்

துக்களில்லை யென்றும், 'ந', 'ன' இவைகளை வித்தியாச மில்லாமல் வழங்குகின்றென்றும் அறியலாம்.

சமய நிலை

பௌத்தமும் சமணமும் குறைந்தது, ஏறக்குறைய தற் காலத்திலிருப்பதுபோல கோயிற்பூசை, சமய நிலை முதலியவை ஏற்பட்டன என்று இந்தச் சாசனத்தில தெரிய வருகிறது. ஏனென்றால் இச்சாசனத்தாலே கோயிலில் பூஜா ஸ்தாபன, குஸூம, கந்த, தூப, ஹவிரூபஹாரபலி, சங்க, படாஹ முதலிய கிரியைகள் நடப்பதற்கும், உதகம், அக்கினி, பாரதம், ஆகியானம் இவைகளுக்காகவும், ஒரு கிராமத்தைக் கொடுத்தான். இந்தக் கிரியைகள் இப்போதும் கோயில்களில் நடக்கின்றன.

நாசிகுகன பஞ்சபாண்டவா இரதங்களில் முக்கியமான தான தர்மராஜா! ரதத்தில் இரண்டு அடுக்கு தஸ்துகளைத் தான முடித்திருந்தான். பரமேச்சுரன மூன்றாவதையுங் கட்டி முடித்து அதன்மேல் அதயந்த காமபல்லவேசவாகரு ஹம் என்றும், 'ரணஜப, என்றும் வெட்டுவித்தான். 'அதயந்த காமன' 'ரணஜயன', இவ்விரண்டும் பரமேச்சுரன பட்டங்கள். இது தவிர இன்னும் அனேக பட்டங்கள் அவனுக்கு உண்டு. இவைகளுக்குச் சிவபரமாயும், அரண பரமாயும் பொருள் தருமாறு, சிலைடைகள் நிறைந்த 11 வட மொழி சுலோகங்களை அரசன எழுதுவித்தான். மகாபலி புரத்தில் கணேசாலயம் என்று ஒரு ஒருக்கல கோயில் கட்டி, அதினமேலும் இந்தச் சுலோகங்களைக் கல்வெட்டாக வெட்டுவித்தான். அவைகளின் பொருளாவது :—

1. காமனை யழித்த சிவன உறபந்தி, ஸ்திதி, நாசதுககுக்காரணன. அகாரணன, அத்யந்தகாமனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுப்பானாக.

2. மாயையற்றவன், சித்ரமாயன, குணபாஜனன், ஸ்வஸ்தன, சிருத்திரன, சிரீசன, பரமேச்வரன.

3. கால பெருவிரலால் கைலாசத்தையும் தசானனையும் பாதாளம் வரைக்கும் இறங்கும்படி அமுத்தின அஜனைத் (தலைமேல்) ஸ்ரீநீதி வசிக்கிறான்.

4. பகதி நிறைந்திருக்கிற மனதில் பவனையும், கைமேல் பூமியை அழகிய நகை போலவும், தாங்கியிருக்கிற ஸ்ரீபரன் வெகு காலம் வெற்றியுறுவானாக.

5. சத்ரு மண்டலத்தை ஜயித்து ரணஜயன என்று பெயர்பெற்ற அத்யந்தகாம ராஜா இந்தச் சமடிகிருகத்தைக் கட்டுவித்தான்.

6. மரங்களைப் போல ஸ்தாணு; (ஆனாலும்) அறிவுள்ளவன். கலையற்றவன், (ஆனால்) ஸோமன். பாகவதாத்மா; ஆகாஸ தேஹி; பபங்கரன் (பீமன்), மங்கனகரன் (சிவன்), நனமை செய்வோன் (சங்கரன்), காமனைக் கொன்றவன்; இதற்கைய சிவன் ஜயிப்பானாக.

7. தருணங்குரன் ஜயிப்பானாக, அவன் இராஜராஜன்; ஆனாலும் (இராஜராஜனென்கிற குபேரனைப் போல) அவலட்சணனல்ல, (சககரவாதியாயும் ஜனாததனனாயுமான விஷ்ணுவைப் போலல்லாமல்) சககரவாதியானாலும் ஜனங்களை வருத்தாதவன்; (சூதிரன் தாரகைகளுக்கு அதிபதியானாலும் அஸ்வஸ்தனாயிருக்க), இதன் தாரகாதிபதி (அதாவது பாதுகாப்போருக்கு அரசன்) ஆனாலும் ஸ்வஸ்தன (தன்னிலையிலுள்ளவன்).

8—9. ஸ்ரீமான் அத்யந்தகாமன் தன் விரோதிகளது கர்வத்தை யழித்தவன்; ஸ்ரீநீதி, காமராகன், ஹாராதனத்

தில் ஆஸகதி யுடையவன் ; இவனது அபிஷேக ஜலமும், மணிகளாலான தாமரைகளும், நிறைந்த தடாகம் போன்ற விசாலமான தலை மேலே சங்கரன எப்போதும் குடி கொண்டு இருக்கிறான்.

10. அவன் ரங்கனை அடைய விருமபி, இந்தப் பெரிய சிவ மந்திரத்தைத் தன பிரஜைகளின் காமங்கள் நிறைவேறக் கட்டுவித்தான்.

தான் மரக்கத்தில் நடக்காமல் காப்பாற்றும் சிவன் எவ் னுடைய இருதயத்தில் இராஜை அவனுக்கு ஆறு முறை திக் (சாபம்) அத்யந்த காம பல்லவேச்வரகருஹம்.

மேலே பொருள் எழுதிய பதினொரு சுலோகங்கள் வெகு சமத்தாரமாய்ப் பல அர்த்தங்கள் தருமாறு செய்தவை. அரசனையும், சிவனையும் ஒரே பெயரிட்டுச் சொல்லி யிருப்பதி லிருந்து அரசனது பலமும், சிவ பகதியும் எவ்வளவு உயர்ந்திருந்த தென்று அறியலாம். சிவனைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டிருந்தா னென்று சொன்னது உருகதிராட் சத்தாலான சிவலிங்கத்தைத் தலை முடியாக அணிந்திருந்தான் என்ற பொருள் கொண்டது.

ஒருக்கல் கோயில்களைத் தவிர, மகேந்திரனைப் போல் மலையைக் குடையாமலும், நரசிங்கனைப் போல் மலையைச் செதுக்காமலும், மலையை யுடைத்துக் கற்பாறைகளை ஒன்று மேல் ஒன்றை அடுக்கிப் பரமேச்சுரன கோயில் கட்டுவித்தான். இதுதான் தென னிந்தியாவில் கட்டுவித்த முதற் கற்கோயில். இந்தக் கோயிலைக் கூடம் என்னும் கிராமத்தில் கட்டுவித்தான். இதற்காகத்தான் கூடம் சாசனம் பிறந்தது இக் கோயிலுக்குப் பெயர் விதயானிரீத பல்லவ பரமேச்வரகரம். விதயானிரீத பல்லவ னென்பதும் இவனது பட்டம்

பெயரில் ஒன்று. இக் கோயிலில் பகவான் பரமேஷ்டி மினாகபாணியைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். இக் கோயில் சுவாகளை மாத்திரம் பாறைகளால் கட்டி, மேலே ஓடு போட்டு முடினான். ஆகையால் கி. பி. 690-ல் முழுவதும் பாறைகளால் கட்டிடம் கட்டத் தென னிந்தியாவில் ஆரம் பிக்கவில்லை என்றறிய வேண்டியது இந்தக் கோயில் இடிந்து போய், அதனது கற்களைக் கொண்டு இப்போது ஒரு மண்டபம் கட்டி யிருக்கிறார்கள் அதைக் கூரத்தில் இன்னும் பராக்லாம.

மறு மன்னர்கள்

பரமேசுரப்போத்தரையன் காசியில் ஆண்டபோது மதுரையி லாண்ட பாண்டவா பலம் அதிகரித்து வந்தது. விக்ரமாதித்தியன் பாண்டிப் பாட்டின மேல் படையெடுத்தது போக முயன்றபோது, பாண்டியன் மதுரையி லிருந்து புறப்பட்டு எதிர் வந்து மகாரத னென்று பட்டம் தரித்த சளுக்க விக்ரமாதித்தியன் துடல் போன்ற தானையை மருதூரில் தேக்கி, மங்கலபுரத்தில் தோற்கடித்தான் என்று முன்னமே சொன்னோம். இப் பாண்டியன் பெயர் கோச்சடையன். வட மொழியில் ஜடிலவாமா பல பட்டங்களை யுட தரித்தவன். அவையாவன :—தென்னவன், வானவன், செம்பியன், சோழன், காளுக்கன், கொங்கர் கோமான், இரணதீரன். இரணதீர னென்ற பெயர் இரணர ஹிதன விக்ரமாதித்தியனை ஜயித்ததால் வந்தது. சோழன், காளுக்கன், கொங்கர்கோமான் என்ற பட்டங்களும் தரித்ததால் சோனாடு, கன்னட நாடு, கொங்க நாடு, இவைகளில் இவ னது செல்வாக்கு பரவி, இந் நாட்டார் இவனுக்கு ஒருவாறு கீழ்ப்படிந்திருந்தா னன்று நினைக்கலாம். பாண்டியர் செல் வாக்கு கிரமமாய் உயர் உயர், பல்லவரது செல்வாக்கு இந் நாடுகளில் மங்கத் தொடங்கிற்று என்றும் ஊதிக்கலாம்.

பரமேச்சுரன கச்சியிலும், கோச்சடையன மதுரையிலும் ஆண்டுகொண்டிருக்கக்கூடாது, இவ்விருவரும் இராஜ்யங்களுக்கு நடுவில் காண்பிக்கத் தென்பாவிருக்கும் நாட்டில் முததரைய குல மன்னர்கள் தோன்றினார்கள். இக் குல முதல் மன்னன் பெயர் குவாவன் மாறன், அவனுக்கு மாறன் என்ற பட்டமிருந்தாலும், மாறன் என்பது பாண்டியர் பலருக்குப் பெயராதலாலும் முததரைய குலம் பாண்டியர் குலத்தின் கீழாகும் முதலில் பாண்டிய நாட்டில் முதலாக குளிகும கட்டுரைகளில் சிற்றையா யிருந்தால் முததரைய என்று பெயர் வந்தது போலும். பின்பு 7-ம் நூற்றாண்டில் பாண்டியரை விட்டுப் பிரிந்து பல்லவருடன் சேர்ந்து, அவர் ஆதரையைக் கொண்டு தனி யாட்சி பெற்று அரசா ஆனார். இவர் மீனவர் என்ற பட்டம் பெற்றவரென்றும், மதுரை அரசரிலிருந்து வேறாய் வந்தவரென்றும் புதுக்கோட்டைக்கு நடுள்ள நாத்தா மலையில் உள்ள ஒரு கல் வெட்டில் சொல்லியிருக்கிறது. அவ்வாறு வேறு பட்ட பின்பு பல்லவருடன் சேர்ந்தால் குவாவன் மாறன் பல்லவர் பட்டங்களையும் தரித்து, பெரும் பிடுகு முததரையன் என்ற பெயரையும் வைத்துக்கொண்டான். அக்காலத்தில் சிற்றரசர் தங்களுக்கு உதவி செய்யும் பேரரசர் பட்டங்களைத் தரிப்பது வழக்கம். பெரும் பிடுகு என்பது பரமேச்சுரன் பட்டங்களில் ஒன்று; அவன் பரமேச்சுவர தடாகம் ஒன்று ஒரு ஏரி வெட்டுவித்தபோது அதற்குப் பாலாற்றிலிருந்து நீர் பாய பெரும்பிடுகு கால் என்று ஒரு வாய்க்கால் வெட்டுவித்தான். அந்தப் பெரும்பிடுகு என்ற பெயரைக் குவாவன்மாறன் முததரையனும் வைத்துக் கொண்டான். அவனது தலைகரங்கள் தஞ்சாவூரும், அதற்கடுத்த வல்லமும் இக் குவாவன்மாறன் மகன் இளங்கோவந்திரையன் பரமேச்சுரன்.

முத்தரையர் ஆண்ட நாட்டுக்கும், பாண்டி நாட்டுக்கும் நடுவில் கோனாடு என்று ஒரு நாடு உண்டு. அது இப்போது புதுக்கோட்டை ஜிமையின் ஒரு பகுதி. அக்காலத்திலோ இருக்கு வேளிர் எனப்பலா அதை ஆண்டார். இவரது தலை நகரம் கொடுமபை என்ற கொடுமபாளூர். கொடுமபை உறையூரிலிருந்து மதுரை போகும் வழியிலுள்ளது என்று சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கச்சியிலிருந்து மதுரை போகும் மாகாணத்தில் முறையே திருப்பாதிரிப் புலியூர், குடநகை, தஞ்சை, உறையூர், கொடுமபை உள்ளன. இக்கொடுமபையில் நொன்று தொடர் வேளிர் கிறறரசாய் ஆண்டார்கள்.

4. ராஜஸிம்ஹன்

(கி. பி. 690 — 710.)

பாமேசுவரன் மகன் ராஜஸிம்ஹன். இவனோரு பல்லவ ராஜன் காலத்திலுள்ள யாதோரு சண்டையும் நடக்கவில்லை. கோரில் கடர்வடைத்தவர் இவன் செய்தது வேறொன்றும் இல்லை ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் இவனைப் பின்வருமாறு புகழ்ந்திருக்கிறது “பாமேசுவரனது* அவகவகன் எல்லாம் ஒன்றுகூடி மனிதனாக அவதரித்ததால் உண்டானவன். தேக பலத்தாலும், இவன் பெயர் உலகெல்லாம் பரவியதாலும், நாஸிம்ஹ அவதாரத்தின் தன்மையைப் பெற்றவன். இந்த ஸூத்திரிய குடாமணியானவன் தேவர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் ஐசவரியம் கொடுத்துத் தன்கீழிருக்கும் பூதேவியைச் சதாவேதம் கற்ற பிராமணர்கள் அனுபவிக்குமாறு செய்தான்.” மற்றோர் சாசனத்தில் இவன்

* சிலேடை (1) கடவுள் (2) பாமேசு சுரப் போத்தரையன்

பரம மஹேச்வரனென்று சொல்லியிருக்கிறது. மற்றொரு
நிலை மகேந்திரனுக்குச் சமானமானவனென்றும் காஞ்சியில்
பிராமணா கடிதை (கலாநாயகர்)யை மறுபடியும் ஏற்படுத்தின
னென்றும், கைலாசத்தை யொத்த கைலாசநாத சுவாமி
கோயிலென்கிற சந்திரசேகரராலயத்தைக் கட்டினென்
னும் கூறியிருக்கிறது.

பல்லவ அரசருக்கு எச்வர பகதி, பிராமண ஆதாரண,
அதிகாரிக, அதிகாரிக, பிராமணர்களும் அரசர்களை உயர்த்தி
வைத்து, அவர் வம்சாவளிகளை விஸ்தரித்து எழுந்த
தொடங்கினர். கைலாசநாத சுவாமி கோயிலின் வெளிப்புறத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் அவர் வம்சாவளியைப்
பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறது — பிரமனுக்குப்பின் அவர்க
ளரசர். அவர் பின் சக்கரன் புரோகிதனும் தேவர்களுக்
குருவுமான பிரகஸ்பதி, அவரின் பயங்கரமான பலமும்
முன்னுலகிலும் கௌரவம்பொருந்திய சம்பு; பின்பு முனிவர்
தலைவனும் பல்லவ குலத்துக்கு மூலமுமான பாபகது
வாசர், இவரின் பாண்டவரும் கொளவரும் நன்குமதித்த
ஆசாரியனான துரோணர். பின்பு அரசாதிபையையும் கர்வத்
தையும் அழித்த அசுவத்தாமா. பின்பு அவன் மகன்
பல்லவன்; மறுவைப்போல குல முதலவன், தைரியமும்
விஜயமுந்கொண்டு, உலகெல்லாம் ஆண்ட (பல்லவ) அரசர்
குலத்தை ஸ்தாபித்தவன். இம்மன்னவர் பிரமண்ணியர்,
கலியுகத்தின் மத்ததை அடக்கினவர், சத்தியவாகுனன்,
கம்பீரமுடையவர், திரிவருக்கமும் தெரிந்தவா, முதலவர் —
ருச் சேவை செய்வதில் ஊக்கமுடையவர், காமன் மு
னிய உட்பகையாரை அடக்கினவா, அஸ்திரவித்தையை
அறிந்தவர், திடமுள்ளவர், நயநியமடைந்தவா.

இதற்குப்பின் இக்கல்வெட்டில் ராஜஸிம்ஹனைப் பல
விவேகத்தோடும் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

அநதணர்க்கு அளவற்ற தானம் அளித்ததால் அவரது நன்றியறிவை அளவுக்கு அடங்காத விதமாய் காட்டிப் போற்றினார் போலும், இத்தகுதியில் தடித்த எழுத்தில் அச்சிட்ட மொழிகள் இருபொருளுடையவை:—புராரியான சிவனுக்குக் குகை பிறந்தாற்போல, பல்லவ குலமன்னன் உகிரதண்டனுக்கு ஸுப்ரஹ்மண்யனும், குமாரனுமான அத்தந்த காமனென்னும் பல்லவ அரசன் பிறந்தான். இவன் தன் சக்தியினால் பகைவா கூட்டத்தைத் துமித்தவன், பருநயன், சைவநெறியில் நடந்து மலத்தை எல்லாம் தீர்த்தவன். காமனைப்போல பெண்டிரைக் களிப்புறச் செய்தவன்—வாஸவனைப்போல அவாகளைப் பரிபாலித்தவன். மூன்று வேதங்களுமும் வழிபடுவோன். மாதவனைப் போல முனிவோ, பிராமணர், தேவர் இவரது பகைவா இருந்ததைக் கிழித்தவன். வித்தனைப் போல நல்லவாக்குத் தன்மாவைக் களிப்பித்தவன். கிருகயுகத்தில் தேவரைக் கண்டவன். கண்வர் முதலியவரால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவன். துஷ்யந்தர் முரலான இராசர் ஆகாயவாணியைக் கேட்டாரானால் ஆச்சரிய மில்லை; நற்குணம் பற்றத்தோடிப் போன கலியுகத்தில் அநதவாணியை ஸ்ரீபாண கேட்டது வியப்பைத்தருவதே. நயனிக்கிரமங்களால் மதமபற்றின அரசரைத் தாழ்த்தி, முகம் கடுத்ததால் மாத்திரமே அவரை மதிமயங்கச் செய்யும் ரணஜயன் வெகுதூரம் ஐயமுற்றிருப்பானாக. அவன் புருஷோத்தமனைப் போல பாவகடலில் மூழ்கிக் கலியென்

ஸுப்ரஹ்மண்யன் = (1) குமாரகடவுள் (2) நல்ல பிராமணன்.

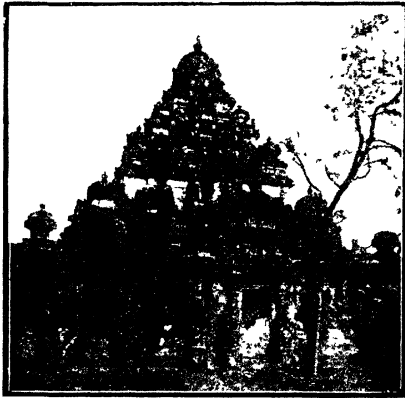
குமாரன் = (1) முருகன் (2) மகன்.

பருநயன் = (1) கடவுள் (2) அரசன்.

மலத்தை = (1) மும்மலங்களை ஆணவ, மாயை, காமிய மலங்களை

வித்தனை = குபேரனை

கிற பயங்கரமான மகரமானது மககளை விழுங்கும்போது அவரைக காப்பாற்றினான். இவ்வரசன் நயத்தாலும் வீரத்தாலும் உலகை வென்று பகைவரைக கொன்று, அரசரை அழித்தது உலகத்தை அனுபவித்தது, இந்த விசாலமான ஹரமந்திரத்தைக் கட்டினான். இது அவன் புகழைப் போலும் அரனது நகையைப் போலும் இருக்கிறது. சாப்ப

கைலாசநாத சுவாமி கோயில்

ராஜனது சுழன்ற உடலை அபரணமாடக கொண்ட தேவ அசுரகணங்கள் போற்றும் சங்சன் இந்த ராஜஸிம்ஹ பல்லவேச்வரராலயத்தில் வெகு காலம் குடிகொண்டிருக்கட்டும். விருஷபத்தை அடையாளமா யுள்ளவன். எப்போதும் இந்த ராஜஸிம்ஹேச்வரக்கோயில் சன்னிதானம்

கொடுப்பானாக; இதன் சிகரம் மேகத்தைத் தடவுகிறது. இது கைலாசத்தின் அழகைப் பறிகொடுத்து; இதைக் கட்டின வன் ராஜாதிராஜா, நாற்புறத்திலும் அதிகாரம் செலுத்தின வன், விரோதிகளென்னும் யானைகூட்டங்களுடைய ராஜஸிம்ஹம், ராஜஸிம்ஹன், ராஜ்யன், ஸ்ரீபான், சந்தாகாமுகன், ஏகவீரன், சிவசூடாமணி (இவ்வகை 250 பட்டங்களுக்குக் குறையாமல் இக் கோயிலைச் சுற்றி வேட்டி யிருக்கிறது), இவன் வெகுநூலம் உலகத்தைப் பாதுகாக்கட்டும்.

மேலே இருப்பதில் ஆகாயவானியை இவ்வரசன் கேட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது இது என்னதென்று பெரியபுராணத்தில் பூசலா நாயனா உதையைப் படித்தால் தெரியும். இந்தச் சிவனடியார சிவ பகதி மிகுந்தவா. சிவனுக்குத் தான் ஒரு கோயில் கட்டவேண்டுமென்று அவாக் கொண்டிருந்தார்; எனினும் ஏழைத்தனத்தால் கட்டமுடியவில்லை. ஆகையால் கோயிலைத் தினந்தோறும் கட்டுவதாக மனதில் தீர்மானம் செய்து கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கக் கச்சியில் ராஜஸிம்ஹன் கைலாசநாதஸ்வாமி கோயிலைக் கல்லால் கட்டிமுடித்தது கும்பாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய முயற்சிசெய்து, நாளவைத்துச் சித்தமாயிருந்தான். அப்போது பெரியபுராணத்தில் சொல்லியபடி,

காடவர்கோமான கச்சிக் கற்றளி யெடுத்தது முற்ற [வான் மாடெலாளு சிவனுககாகப் பெருஞ்செலவம் வகுத்தல்செய் நாடமா லறியாதாரைத் தாபிக்கும் அநநாள் முன்னாள் ஏடலா கொன்றைவேய்நநா இரவிடைக் கணவிலெய்தி,

கற்றளி = கற்கோயில், மாடெலலாம் = பக்கமெல்லாம், வகுத்தல் = ஏற்படுத்தல், மால் = விஷ்ணு, தாபிக்கும் = ஸ்தாபிக்கும், நிலைநாட்டும், ஏடலர் = இதழ்கள்விரிந்த, வேய்ந்தார் = அணிந்தவர்.

நின்றஹாப பூசலன்பன நெடிதுநான் நீனைத்து செய்த
 நன்று நீடாலயத்து நாளைநாம புதுவோம் யெங்கு
 ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்துபின் கொளவாயென்று
 கொன்றைவா சடையா கொண்டாடுகையில் கொண்டரு
 [எப்போதாரா.

அவ்வாறே இராஜஸீமஹன் செய்தான். பெரியபுரா
 ணக் கதையும், கல்வெட்டும்தனியே இக்கதையைக் குறிப்
 பதால், இவ்வாறு விபப்பான செய்தி சிகழ்த்தென்பதற்
 குத் தடையிலலை.

இந்தக் கோயிலைத் தவிர வேறு கோயில்களையும் ராஜ
 ஸீமஹன் கட்டினதாகத் தெரியவருகிறது. கடனமலலை
 யென்னும மகாபலிபுரத்தில் கட்டருகில் ஒரு கோயிலுண்டு.
 இதில் 11-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ராஜராஜசோழனன்
 பான மூன்று திருப்பதிகள் உண்டென்றும், அவைகளுக்கு
 முறையே, சந்திரிய பலலவேசுவரம், ராஜஸீமம் பலல
 வேசுவரம், பாளிகொண்டருளிய தேவராலயம் என்று
 பெயர்கள் என்றும், கல்வெட்டில் எழுதிவைத்திருக்கிறான்.
 சிகழ்காலத்தில் இம் கோயில்கள் பாழாய்ப் போயின. இந்த
 சேஷத்திரங்களைக் குறிக்க இரண்டு பல்பீடங்களும் ஒரு
 கற்கொடிமரமும் உண்டு கடலை நோக்கி யிருக்கும் ஒரு
 சிவலிங்கம் உண்டு. அது சேஷத்திரிய பலலவேசுவரகோயிலி
 லிருந்தது. ஜலசயனம் என்று மற்றோர் பெயருண்டு.
 இதற்கு மேற்கில் உள்ள பாளிகொண்ட விஷ்ணு வீரக்கிர
 கம், தலசயன பென்ற பாளிகொண்ட தேவராலயத்தினது
 போலும். முற்காலத்தில் சிவன் கோயில், விஷ்ணு கோயில்
 கள் மிக அருகில் இருப்பது வழக்கம்.

நெடிதுநான் = நீண்டநான், ஒன்றிய = பொருந்திய, போங்
 தார் = போனார்.

இந்த விஷ்ணு கோயிலைத் திருமங்கை ஆழ்வார்,
பிணங்களிடு காடதனுள நடமாடு பிஞ்ஞகனெடு
இணங்குதிருச சககரத்தெம பெருமானாக கிடம்விசும்பில்
கணங்களியங்கும மலலைகடன மலலைத் தலசயனம
வணங்குமனத் தாரவரை வணங்குநதன மடநெடுசே.

என்று பாடி யிருக்கிறார் மூன்றாம் கோயிலைச் சேர்ந்தது
பலிபிடநதான இருக்கிறது. அதை கற்றி அத்யந்த
காமன, அபராஜிதவ, ஏகவீரன, சிவ சூடாமணி, சண்ட
சனி, பேராசா தாககாத வலி, டையோன, காமனைப் போல்
எல்லோரையுங் களிப்புறச் செய்பவன்; அபாதிமன, அவனி
பூஷணன் என்று இருப்பதால் அதுதான் இராஜஸிம்ஹ
பல்லவேசுவரம் என்றவிடம். இக் கோயில்கள் ராஜஸிம்
ஹன் கட்டினவை.

இவை தவிர, மகாபரிபுரத்துக்கு இரண்டு மைல் தூரத்
தில் உள்ள சாளுவன்குப்பத்தில் அதிரண சண்டேசுவரம்
என்ற குகைக் கோயில் உண்டு அதிரண சண்டன என்பது
இராஜஸிம்ஹன் விருது ஆகையால் இந்தக் குகைக்
கோயிலை இவன்தான் கட்டி யிருக்கிறான். இக் குகை மேல்
பரமேஸ்வரனது மகாபரிபுரக் கல்வெட்டின் பிரதியையும்
வெட்டி யிருக்கிறது. ஆதலால் சாளுவன குப்பம் குகைக்
கோயிலைச் செய்வித்தவன் இராஜஸிம்ஹனே, அவன் தகப்
பனே என்று சொல்லப்பட வேண்டியது மிகக் கஷ்டமாகிறது.

இந்தக் கோயில்கள் என்றி விழுப்பரத்துக்கு 16 மைல்
வள்ள பாணைமலையில் ராஜஸிம்ஹன் கட்டின கோயி

பிணங்களிகாடு = சுடுகாடு, பிஞ்ஞகன் = சிவபெருமான்,
விசும்பில் = ஆகாயத்தில், கணங்கள் = கூட்டங்கள், சயனம் =
படுக்கை.

லொன றுண்டு. அனறியும் காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள ஐராவ தேச்வரன கோயிலும், கைலாசநாத சுவாமி கோயிலுக் கரு கில் ராஜஸிம்ஹன் மனைவி ரங்கபதாமைக் கட்டின நித்திய விநிதேச்வரம் எனனும் சிறு கோயிலும், மகாபலிபுத்தில இவர் மகன் மகேந்திரன் கட்டின முருகநாத நாயனார் கோயிலும் இக்காலத்தியவை

மமன சிங்கத் தூண்கள்

இராஜஸிம்ஹன் கோயில்களெல்லாம் தூரத்தி விருந்து பார்த்தால் தர்மராஜ ரதத்தைப் போலவே தோன்றும். ஆனால் அதைப்போல்குன்றைக் கோயிலுருவமாய்ச் செதுக்கியதல்ல, கற்பாறைகளைக் கொண்டு கட்டியவை. வர வரச் சிறுத்து உயரும் அநிகுகுக் குடையவை. கர்ப்பக்கிருகம்

வேறு, கோபுரம் வேறு என்று இராமன் ; நான்கு பக்கங்களிலும் புரையில சிவலிங்கமிருக்கும் ; திருவாட்சிகள் ஒற்றை வளைவு உள்ளவை. கோயிலுக்குள் பிரதிஷ்டை செய்த சிவ லிங்கங்கள் 8, அல்லது 16 படடைகள் தீராதவை சில பக்கங்களில் காடி வெட்டியவை. சிவலிங்கத்துக்குப் பின்சுவர் மேல் ஸோமஸகந்த விநாயகம் இருக்கும். இவை யெல்லாவற்றையுமவிட முக்கியமான அடையாளம் என்ன வென்றால், தூண்களுக்கு அடியில் பின்காலமீது எழுந்தது திறகும் * சிங்கங்கள் வெட்டியிருக்கும். சில சிங்கங்கள் சுண்ணாம்பினால் கட்டியிருக்கும் இவ்வகைச் சிங்கங்கள் தூண்களினின்று தறித்துப் போலவை சோழநாட்டில் பல ஊர்களில் உண்டு. அங்கெல்லாம் ராஜஸிம்ஹன் கோயில்கள் கட்டி, அவைகள் சிதைந்து போயின போலும்.

சமயநிலை

திருஞான சம்பந்தாக்குப்பின் ஒரு நூற்றாண்டு வரைக்கும் சிவனடியா ரெவரும் தேவாரம் பாடினவரில்லை. ஆயினும் சைவநெறி தொண்டைமண்டலத்தில் மிகப் பரவியது. பல்லவச் சிற்றரசர் இருவர் சிவபக்தி மிகுந்து சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தவராகலால் அவரை அறுபத்துமூவரில் சோததரா. அவர்கள் ஐயடிகள் காடவாகோனானும், கழந்த சிங்க நாயனாரும். இவ் வாரித்திரத்தையப் பெரியபுராணத்தில் படிக்கலாம். இவருள் ஐயடிகள் சில பாசரங்கள் பாடினார். அவைகளைப் பதினோரம் திருமுறையில் சேர்த்திருக்கிறது.

வைஷ்ணவம் இக் காலத்தில் சோழமண்டலத்தில் பரவியது. ஸ்ரீ ரங்கத்தில் திருப்பாணாழ்வாரும், தொண்ட ரடிப்பொடியாழ்வாரும் விஷ்ணுவைப் புகழ்ந்து பாசரங்கள் பாடினார்கள். இவருள் திருப்பாணாழ்வார் பாணர் ; இழிந்த

குலத்தவர் ஆகையால் கோயிலுக்குத் தூரமாய் நின்றே
கடவுளைத் தொழுதாரா. தன காலேத் திருவரங்கத்தில் வைக்
கக் கூடாடு என்று அவர் நினைத்ததால், அவர் அரங்கநாத
னைக் கண்ணாறகாண முடியாமலிருந்தது. கடைசியில் இவர்
பகதியால் ஆசசரியமுற்ற லோகசாரங்க முனி இவரைத்
தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு அரங்கமா நகருளானைச் சேவிக்
கச் செய்தாரா. திருப்பாறையார் பாடினது ஒரே பதிகம்.
அதன கடைப்பாடாரம்,

கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணைய
உண்டவாயன எனனுள்ளம் கவாந்தானே
அண்டர்கோன அணியாங்கன என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள மற்றொன்றினைக் காணுவே

தொண்டாடிப் பொடியாழ்வாரது மற்றொரு பெயர்
விபரநாராயணன். இவர் நகரவனம் வைத்தும் பெருமா
ளுக்குப் பூ, திருத்தூழாய் வளர்த்துச் சமாபித்தது வந்தார்.
இவா இயற்றிய நூல்கள், திருமாலையும், திருப்பள்ளியெழுச்சி
யும். இந்நூல்களின் நடையைக் காட்ட இரண்டு பாசு
ரங்களை எழுதுவோம்.

பச்சைமா மலைபோலமெனி பவளவாய கமலச்செங்கண்
அச்சுதா அமரபோதே ஆபாதம் கொழுநதேயென்னும்
இச்சுவைதள்ள யானபொய் இந்திர லோசமாளும
அச்சுவை பெறினும் வெண்டேன அரங்கமா நகருளானே.

கொண்டல் = மேகம், கோவலன் = இடையன், கவர்ந்
தானே = கொள்ளைகொண்டவனை, அண்டர்கோன = தேவநாயகன்.

அச்சுதன் = அழிவில்லாதவன், அமரா = தேவா, ஆயர் =
இடையா, முரலும் = சபதிகும், ஆலும் = ஆடும, அணவும் =
தடவும், மிண்டா = புறச்சமயத்தவா, களிற்றிட்டம் = ஆண்யானைக்
கூட்டம், பிடி = பெண்யானை.

வண்டின முரலும்சோலை மயினின மாலும்சோலை
கொண்டல மீதணவும்சோலை குயிலினம் கூவும்சோலை
அண்டர்கோ நமரும்சோலை அணிதிரு வரங்கமெனன
மிண்டர்பாய்ந துணணும்சோற்றைநிலக்கநாய்க்கடுமினீரே.

இவை இரண்டிம் திருமாலையிலுள்ளவை.

கதிரவன குணதிசைச் சிகரமவந தணைநதான
கணையிரு ளகனறது காலையம் பொழுதாய
மதுவிரிந தொழுதின மாமலரெல்லாம்
வானவ ராசுகள வநதுவநதீண்டி
எதிர்திசை நிறைநகன ரிவரொடும் புகுநக
இருங்களீற லீட்டமும் பிடியொடு முரசும்
அதிராவி வலைகடல போன்றுளசெங்கும்
அரங்கததமமா பள்ளி யெழுந்தருளாயெ.

இவை திருப்பள்ளியெழுச்சியிலிருந தெருந்தவை. அந
தூல முழுவதும் இயற்கை வாணனை நிறைந்திருக்கும்.

5. பரமேச்சுரப் போத்தரையன்

(க. பி. 710—717)

இவன் ராஜஸிம்ஹன் மகன். சிலகாலமே ஆண்டான். முதலாழ்வார்கள் மூவரும் கச்சிமாநகரிலுள்ள விண்ணகரத்திருப்பதியை அதிகமாய்ப் பாடினார்கள். விண்ணகரம் என்றால் விஷ்ணுக்கிருஹம். இக்கோயிலைத் திருமங்கையாழ்வார் பரமேச்சுர விண்ணகரமென்று பாடினார் ஆதலால் பழங்கோயிலை இப் பரமேசுவரன் புதுப்பித்துக் கட்டினபோலும். இக்கோயிலுக்கு இப்போது வைகுண்டநாதப் பெருமான கோவில் என்று பெயர்.

பரமேச்சுரப் போத்தரையன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்தான். அவனுடன் நரஸிம்ஹவிஷ்ணுவின் குலமும் முடிவுற்றது.

பல்லவர் சரித்திரம்

(மூன்றாம் பாகம்)

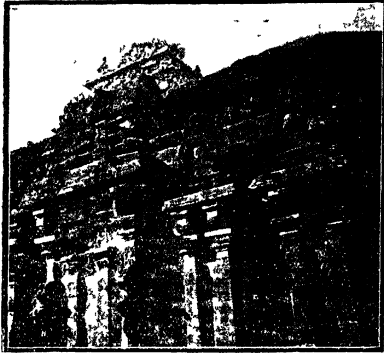
(கி. பி. 717 முதல் — 900 வரையில்)

1. நத்திவரம் பல்லவமல்லன்

(கி. பி. 717 — 779)

இரண்டாம் பாமேசுவரன் இறந்தபோது சிமமாதனம் ஏறத்தக்க மகன் அவன் பட்டமகிஷிகாவது, வேறு மனைவிகாவது பிறக்கவில்லைபோலும். மேலும் பாமேசுவரன் தனக்குப் பிறகாலம் அரசுபுரிய எவ்வித ஏற்பாடும் செய்யாமல் விண்ணகரப் பெருமானைத் தொழுதுகொண்டே உயிர் விட்டான். அதனால் மந்திரிகளும், கடிக்கையாரும் (அராவது கற்றறிந்தவர்களும்), நகரத்தாரும், குறுநில மன்னர்களும் கூடி, பல்லவ அரசகுலத்தில் பிறந்த ஹிரண்யவாமன மகன் நத்திவரம் பல்லவனை அரசனாகத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். முற்காலத்தில் நாட்டில் உயிரிடிலையி லிருந்தவர்கள் கூடி, அரசனைத் தெரிந்தெடுத்தது அபிஷேகம் செய்வித்தல் இந்நாட்டில் வழக்கமாயிருந்ததென்று அறியவேண்டியது. இவ்வாறு நிகழ்ந்ததென்பதை வைகுண்டப் பெருமான்கோயிலைச் சுற்றிப் பதுமைகள் வெட்டிப் பல்லவா சரித்திரத் தைக்காட்டி யிருப்பதினினறும், அதன் கீழுள்ள கல்வெட்டி

விருந்தும் அறியலாம். கல்வெட்டு அழிந்துபோயிருந்தாலும் பின்வரும் மொழிகள் தெளிவாய் இருக்கின்றன :— பரமேசுவரப் போத்தரையன, சுனர்க்கஸ்தன, மகா மாத்தியர், சடிகையாரா, ஹிரண்யவாம மகாராஜா, ஸ்ரீமல்லன, ரணமல்லன, பரமேசுவரன நானபோவேன என்று தொழுது நின்ற இடம், தாணிகாண்ட பூசா, நகரத்தாரா, முத்தரையர், அய்யேகம இம்மொழிகளைக்கொண்டு நடந்ததென வென்று அறியலாம்

வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில்

நந்திவாம பலலவமல்லனை 'சுத்த' மாதாவினினறும் உற்ப, பானவனென்று ஒரு சாசனத்தில் சொல்லியிருக்

கும்பகோணத்தின் அருகில் உள்ளது. இப்போது காதன், கோயில் என்று பெயர்.

கிறது அதனால் அசுத்த மாதாவினின்று பிறந்தவனொருவன் இவனுக்கு எதிரியாயிருந்தானென்று ஊகிக்கலாம். அவ்வாறு எதிர்த்தவன் பெயர் சித்திரமாயன் ; பாமேச்சுரனது வைபவாட்டி மகனப்போலும் சில தமிழரசர் உதவியைக் கொண்டு சித்திரமாயன் பல்லவமல்லனோடு போர் புரிந்து, அவனை நந்திபுரக் கோட்டையில் முற்றுகைபோட்டான். அப்போது பல தலைமுறைகளாய் இடைவிடாது பல்லவருக்கும் தொண்டுசெய்துவந்த பூதசான குலத்திலுதித்த உதயசுந்தரன், வெண்காவென்ற வேகவதிகுமவிலவலனாருக்கும் நாகன், போரகனம் சேர்ந்து, அல்லிமலரைப்போல ஒளிகும வானால சித்திரமாயனையும் மற்றையவரையும் கொண்டு, நந்திவரம் பல்லவ மல்லனுக்கு உதவிபுரிந்தான்.

இந்தப் போரில் சித்திரமாயனுக்குச் சகாயஞ் செய்தவரில் கிறந்தவன் சளுக்க விக்ரமாதித்தியனைத் தோற்கடித்த பாண்டியன் கொச்சடையனது மகனான மானதேர்மாறன் அரிகேசரி இவன் சித்திரமாயனுக்கு உதவிசெய்து அவனை அரசனாக்கினால், தனக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பானென்றும், தான் மகாராஜாதி ராஜாவாகலாமென்றும் நினைத்தான். சித்திரமாயன் இறந்தபின்னும், அரிகேசரி மாறவர்மன் யுத்தத்தை நிறுத்தவில்லை நெடுவாயில், குறுமடை, மண்ணைக் குறிச்சி, திருமங்கை, பூவாறூர், கொடுமபாளூர், சங்கரமங்கை இவ்வூர்களில் அரிகேசரியானவன் பல்லவனை வென்றதாகப் பாண்டிய சாசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆயினும் இவ்வூர்கள் சிலவற்றில் பல்லவன் பாண்டியனை வென்றதாகப் பல்லவ சாசனங்களிலும், கீழே மேற்கோளாய்க் காட்டியிருக்கிற திருமங்கை, மண்ணன் பரமேச்சுரவிண்ணகரப் பாசரங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது.

இவ்வாறு ஒரே யுத்தத்தில் இருதரத்தாரும் ஜயம் பெற்றதாக அவரவரது சாசனங்களில் கூறி யிருப்பதால், ஒருவர் சாசனம் பொய் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், பெருவளநலனூர் யுத்தத்தைப்போல ஏதோ ஒன்றிரண்டு போர்கள், நாட்டைப்பற்றிக் கொளவதற்கோ, இழந்த நாட்டை மீட்கவோ நிகழ்ந்தவை மறையையையெல்லாம் எவா உயர்நாவா, எவா தாழ்ந்தவா, எவா மகா ராஜாதிராஜா என்றும் அசுவமேதயாகம் செய்யத்தக்கவர்த் என்றும் ஏற்படுவதற்கு நிகழ்ந்தவை. இத்தகைய போர்கள் தரும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லாத தருமயுத்த விதிப்படி புரிந்தவையே யன்றிப் பல்வீரரைக் கொன்று இரத்தப்பிரவாகம் ஓடுமாறு நடந்தவையல்ல. இரு பக்கத்தாரும் சமான் பல முற்றிருந்தால் இருவரும் வெற்றி பெற்றதாகச் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். இது பிச்சுக்கல்.

பலவ மல்லனது போர்களைப் பற்றிக் திருமங்கையாழ்வார் பாமேசுர விண்ணகாப பதிகத்தில் பாடியிருக்கிறார் என்றோம் அப்பாக்கங்களை எழுதுவாம்:—

சொல்லுவன சொற்பொருள் தானவையாய்ச்
சுவையு முலிநாற்றமுந் தோற்றமுமாய்
நல்லரன் நானமுகன் நாரணனுககிடந்தான்
தடஞ்சூழந் தழகாயகச்சி
பலவன விலவனென்னுலகில்
பலராயப் பல வேந்தர் வணங்கு கழற
பலவன மலையா கோன் பணிந்த
பாமேசுர விண்ணகர மதுவே.

சுவை=ருசி, ஊறு=தொடுத்தால் உண்டாகும் உணர்ச்சி,
ஒளி=சப்தம், நாற்றம்=வாசனை, தோற்றம்=காட்சி, ஆன்=சிவன், நானமுகன்=பிரமன், நாராயணன்=விஷ்ணு.

வைகுண்டப பெருமாள் கோயிலில் அழிந்துள்ள கல் வெட்டில் “நான போவேனென்று தொழுது நின்ற இடம்” என்றதும், இப்பாசுரத்தில் “பல்லவன மலையார்கோன் பணிந்த பரமேசுர விண்ணகரம்” என்பதும் ஒரே விஷயத்தையே குறிக்கின்றன :—

காமனனு நீளவிசம்பும் கடலும் சுடரும
நீலனும் மலையும் தன்னுநதித
தாமனனு தாமரைக கண்ணனிடம்
தடமாமதிள சூழநதழ் காயகச்சி
தோமனனு தென்னதனை முனையிற செருவில்
நிறமவாடடிய திண்சிலையோன்
பாமனனு பல்லவா கோன்பணிந்த
பரமேசுர விண்ணகர மதுவே

தோமனனு தென்னவனென்றால் மானதோமாறன, தேருக குக குதிரை கடடிபோட்டினவன். பாண்டியர் வெகு கால மாயப் பார்க்குதி விருந்து குதிரைகள் வரவழைத்து வழங்கினவர்.

உந்தரு மெல்லனைப பள்ளி கொண்டான்
ஒருகால் முன்னம் மாவுருவாயக கடலுள்
வந்தரு மாமணி வண்ண னிடம்
மணி மாடங்கள் சூழநதழ்காய கச்சி
நிரந்தவா மண்ணையிற புண்ணுகா வேல
நெடு வாயிலுகச செருவில் முனநாள்
பரந்தவன் பல்லவா கோன் பணிந்த
பரமேசுர விண்ணகர மதுவே.

கா=மேகம், விசம்பு=ஆகாயம், சுடா=சூரிய சந்திரர்,
தார்=மலை, தென்னவனை=பாண்டியனை, செருவில்=யுத்தத்
தில், திண்சிலை=பலம் பொருந்திய வில்.

தூம்புட்டத் தின்கை வனதாள களிற்றின்
 துயாதீர்த்தது அரவம வெருவ முனநாள்
 பூம்புன்ற பொய்கை புககானவனு கிடந்தான்
 தடஞ் சூழந் தழகாய் கசகி
 தேம் பொழிற குன்றையில தென்னவனைத்
 திகைப்பச செருமேல வியந்தன்று சென்ற
 பாம்புடைப பலலவாகோன பணிநத
 பாமேச்சுர விண்ணகர மதுவே.

பாம்பெனபது அக காலத்துக கங்கை குல மன்னனிட
 மிருந்து பலலவமலலன பெற்ற ஆதிசேஷ வடிவமுள்ள ஓர்
 இரத்தின மாலை இதைப் பற்றிப் பின்னால் சொல்வோம்.

இலகிய நீணமுடி மாவலிதன பெருவேளவியில
 மாணுருவாய் முன நாள்
 சலமொடு லெங் கொண்டவனு கிடந்தான்
 தடஞ் சூழந் தழ காய்கசகி
 உலகுடை மன்னவன தென்னவனைக்
 கன்னிமாமதிள சூழ்கருளு, வெருவ
 பல படைசாய வென்றான் பணிநத
 பாமேச்சுர விண்ணகர மதுவே.

இக கருா யுத்தத்ததைப் பற்றி ஒரு சாசனங்களிலும்

உரம்=வலிமை, அணைப் பள்ளி=ஸாபப சயனம், மா=
 விலங்கு, செருவில்=போரில், பணிநத=வணங்கிய, தூம்பு=
 துவாரம், அரவம வெருவ=பாம்பு பயப்பட, பொய்கை=தடாகம்,
 தென்னவன=பாண்டியன், செரு=போர்.

மாண உருவாய்=மாட்சி தங்கிய உருத்தாங்கி, வெருவ=பயப்
 பட, குடைத்திறல் மன்னவன=இராமன், கடலை யடைத்தவன்=
 சேது கட்டினவன், பிரானதிடம்=தலைவனுக்கு உரிய இடம்.

குடைத்திறல் மன்னவனுப் ஒருநால்
 குரங்கைப் படையா மலையாற கடலை
 யடைந்தவ னெனதை பிரான திடம்
 மணி மாடங்கள் குழந்திழை காயகச்சி
 விடைத்திறல் வில்லவன் நெனமெலியில்
 வெருவச செருவேல வலங்கை டிடித்த
 படைத்திறற் பலவாடுகோன பணிந்த
 பரமேசுர விண்ணகமதுவே.

நெனமெலி யெனபது தெலுங்கு நாட்டில் உளது
 போலும்.

இந்தப் போர்களில் வெற்றி யடைந்தது மன்றிப்
 பலவமலலனது சேனாபதியான உதயசுந்தரன் கிம்பவனம்,
 சூதவனம், நெலவேலி (என்றால் மேற் கூறிய நெனமெலி,
 திருநெலவேலியல்ல, ஏனெனில் திருநெலவேலி பாண்டி-
 யன் கீழிருந்தது) சூறவழிநூர் முகலிய இடங்களில்
 போர் செய்து ஐய மடைநான். நெனமெலிப் போரில்
 உதய சுந்தரினை உதய என்னலும் ஸவர அரங்க எதிர்த்
 தான். உதயனது யானையின் கொம்பை உதய சுந்தரன்
 பிடித்து அடித்தபோது அந்ந மந்திரால் இவன் பலமுற்ற
 தோள்கள் நனைந்தன. அந்ந மேல் ஸவர அரங்கது மயி-
 லிறகாற் செய்த பிரகாசமான கண்ணாடிக் கொடியை, உதய
 சுந்தரன் பற்றிக் கொண்டான். ஸவராமகாந்திக்கும், கோதா-
 வரிக் கும் நடுவிலுள்ள நாட்டில் இருப்பவர்கள். ஆகையால்,
 நந்திவாம பலவ மலலனது கொடிகள் மகாநதி வரையில்
 பறந்தன. இவ்வாறு பெற்ற சாமராஜ்யத்தைக் கொண்டா-
 டும் பொருட்டு பலவ மலலன் அசுவமேத யாகம் செய்யத்
 தலைப்பட்டான். சாஸ்திரப் பிரகாரம் ஒரு குதிரையைத்

தேவர்க்கு அர்ப்பணம் செய்து, அவிழ்த்து விட்டபோது, அது வடக்குத் திசை நோக்கிச் சென்றது. அப்போது வேங்கு நாட்டில் கிழக்குச் சளுக்க மன்னன் இரண்டாம் விஷ்ணுவாதனன் என்ற விஷ்ணு ராஜன் ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அவன் பலலவ மன்னனைத் தன் சககரவாததி (சுமராட) யென்று ஒப்புக்கொண்டவன். எனினும் விஷ்ணு ராஜன் கீழிருந்த பிருதிவி வியாக்ரன் என்ற விஷாதகுறு நிலமன்னன் அசுவமேத யாகக் குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டான். இந்தப் பிருதிவி வியாக்ரன் இப்போது பஸ்தா என்று விசாகபட்டணம் ஜில்லாவிற்கு மேற் செருக்கிற நாட்டை ஆண்டவன். 'நாகவம்சி' என்ற குலத்தைச் சார்ந்தவன். வியாக்ரலாஞ்சனம் உடையவன். இவன் குதிரையைக் கட்டிவிட்டவே, உபயசந்திரன் அவன் மேல் படை யெடுத்தது, அவனை வென்று, விஷ்ணுராஜன் நாட்டிலிருந்து துரத்தி யடித்து, முத்து மாலையினை, இவைகளை யெல்லாம் பற்றிக்கொண்டான். பின்பு கி.பி. 738-ம் ஆண்டில் நந்திவாம பலலவமல்லன் அசுவமேத யாகம் செய்து நிறைவேற்றினான். அப்போது அந்நகரங்களுக்குத் தானங் கொடுத்த சாசனமான உதயேந்திர சாசனத்திலிருந்து இந்த விருத்தநகரங்களை ஊகித்தெடுத்திருக்கிறோம்

அசுவமேதம் நடத்திச் சககரவாததியானாலும், பலலவ மல்லன் புரியவேண்டியிருந்த போர்கள் நிறைவில்லை. சளுக்க மன்னனுடன் போர் ஒன்று நோந்தது. கி.பி 733-ம் ஆண்டில் இரண்டாவது விக்ரமாதித்தியன் என்பான் சளுக்க மன்னனானான். இவன் முதல் விக்ரமாதித்தியனுக்குக் கொட்பேரன். சிமமாதனம் ஏறினவுடனே தன் பிரபிதாமகன் பெருவளநல்லூரில் பலலவனால் அடைந்த தோல்விக் குப் பழி வாங்கக் கச்சி நகரைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று

புறப்பட்டான். இந்தக் கதையை அவன் மகன் இரண்டாம்-
கோத்திவாமன் கொடுத்த கேர்தூர் சாசனத்தில் சொல்லி-
யிருக்கிறது. “சாம்ராஜ்ய இலட்சுமி அவன்மேல் அன்பு
பாராட்டி அபிஷேகம் பெற்றவுடன் ஆனந்தம் அடைந்து
தன் இயற்கைப் பகைவனாகத் தன் முன்னோர்கள் பெருமை-
யைக் குறைத்த பலவனது குலத்தை வேரோடு களையத்
தீர்மானம் செய்தான் துண்டகவிஷயம் (தொண்டைமண்ட-
லம்) விரைவில் போய்ச் சோந்து போ துவக்கினவுடனே
தன்னையொத்த பலவன் அரசனான நந்திப்போததவாமனை
வென்று, அவனது கடுமுகவாதிபிரம, சமுத்திர கோஷம்
என்ற வாத்தியங்களையும், மதம் பிடித்த யானைகளையும், தம்
கிரணங்களால் இருளைத் தொலைத்த மாணிக்கக் குவியல்களையும்
கைப் பற்றினான். தென்திசைமாதின் ஓடியாணம்
போன்ற காஞ்சியை அழிக்காமல் அதுனுள் புகுநான். பிரா-
மணாகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் அளவற்ற தானம் செய்து
சந்தோஷப்படுத்தினான். நரசிம்ஹன் கடின் ராஜஸிம்ஹேச்-
வரன் கோயிலுக்கும் மற்றைக் கோயில்களுக்கும் பொற்குவி-
யல்களைத் திருப்பிக் கொடுத்துப் புண்ணியம் சம்பாதித்தான்.
எதிர்க்க முடியாத வன்மைபுடன் பாண்டிய, சோழ, கேரள,
களப்பிராதி மன்னாக்குத் துன்பமுண்டாக்கினான். கோத்தி-
யாகிய ஜயஸ்தம்பத்தை நாட்டினான்.” இவ்வாறு கேர்தூர்
சாசனத்திலிருப்பது, பழங்கன்னட மொழியில் இரண்டாம்
விக்ரமாதித்தியனே ராஜஸிம்ஹேசுவரன் கோயிலினது
துணை ஒன்றின்மேல் வெட்டுவித்திருக்கிற கல்வெட்டினால்
உறுதி பெறும். அதில் விக்ரமாதித்திய சத்தியாசிரியன்
(சத்தியாசிரியன் என்பது சளுக்கமன்னரது பட்டம்) காஞ்-
சியைப் பிடித்து ராஜஸிம்ஹேசுவரன் கோயில் தனத்தைப்
பாவையிட்டுக் களித்து, திருமபி சுவாமிகுக்கு கொடுத்தது
விட்டான் என்று சொல்லி யிருக்கிறது.

இந்தச் சளுக்க அரசன மகன் இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன். தான் இளவரசனுயிருந்தபோதே காஞ்சியைப்பிடித்து பலலவன வலியை முறித்து, அவனை ஒரு மலையிலுள்ள கோட்டையில் ஒளிந்துகொள்ளச் செய்து அவனது யானைகளையும் இரத்தினங்களையும் தனத்தையுங் கைக்கொண்டு தன தனமாகக் கொடுத்ததாக ஒரு சாசனத்தில் சொல்லியிருக்கின்றன. எனினும் சீக்கரத்தில் சளுக்கர் வலி குறைந்து பலலவ மல்லன கச்சியில் ஆண்டு கொண்டிருக்கையிலேயே, கி. பி 760-ல் சளுக்க வம்சம் அழிந்து அவரது நாட்டை ராஷ்டிர கூடா பற்றிக் கொண்டனராகையால் கீர்த்திவாமன் சொல்லை நம்ப இடமில்லை.

நந்திவாமபல்லவமல்லன் 62 ஆண்டுகள் ஆண்டான். அவனது கல்வெட்டுகள் பல அகப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் அவனது 21-ம் ஆண்டில் அளித்த உத்யேந்திர சாசனமும், 22-ம் ஆண்டில் அளித்த காசாகுடி சாசனமும் 58-ம் ஆண்டில் அளித்த தண்டன கோட்டச்சாசனமும் அவன் சரித்திரத்தைக் கண்டறிய முக்கியமானவைகள். உத்யேந்திர சாசனத்திலிருந்து அறியக்கூடிய விஷயங்கள் மேலே கூறியிருக்கிறவை.

இப்போது காசாகுடி சாசனத்திலுள்ள விஷயங்களை எடுத்து வரைவோம். முதலிய பலலவ சாசனங்களைவிட இதில் பலலவ வம்சாவளியை அதிகமாய்ப் பெருக்கி எழுதியிருக்கிறது கவனிக்கத்தக்கது. பிரமன் முதல் அசுவத்தாமா வரையில் பலலவா முன்னோரென்று சொல்பவரொவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு சுலோகத்தில் விவரமாய் வர்ணித்திருக்கிறது. பின்பு பலலவன் எனபவன் பிறந்தவாற்றைக் குறிக்கும் ஒரு புதிய கதை பொன்றை சில அழகிய சுலோகங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது:—“அசு

வததமா முனியினது தவத்தால் இந்திரன் தன் பதவி போய்விடுமென்று அஞ்சி மேனகையை அவனிடம் அனுப்பினான். அத்தால் அப்போது ஒரு பலலவ மஞ்சத்தின் மீது (அதாவது கொடிகளாலான கட்டிலின் மேல்) நாட்சிறி தேனும துன்பமுற வண்ணம ஆண்ட ஸ்ரீ பலலவன் பிறந்தான். இதற்குமுன் உண்டான சாசனங்களில் உள்ள வமசாவளிகளில் பலலவன் அசுவத்தாமாவின் மகன் என்ற ஒரு தொடர்பொழியானது இப்போது ஒரு கதையாய் வளர்ந்து விட்டது. அன்றியும் இப்புகழ் கதையைப் பரமேசுர விண்ணகரக் கோயிலில் பதுமைகளால் காட்டியிருக்கிறது.

பின்பு, “பிராமண குலத்தில் பிறந்தாலும் சூத்திரியத்தன்மை நிறைந்திருந்தான். இடி மெகத்தி நிறுது பிறந்தாலும் அத்தன் திருகுணம் போகுமோ?” என்ற சுலோகம் காசாககுடி சாசனத்தில் இருக்கிறது. இத்தால் பலலவா பிரம சூத்திரிய சாதி என்றவாறு. இவ்வாறே திருவெள்ளறைக் கோயிற கலவெட்டில் தந்திவாமப் போத்தரையன் தன்னைப் பிரமசூத்திரிய குலத்தவன் என்று சொல்லியிருக்கின்றான் ஸ்ரீ பலலவனுக்குப் பின்பு அச்சாசனத்தில் ஒரு புதிய பெயரை துழைத்திருக்கிறது. அதாவது, “பல்லவனுக்குப் பிறந்தவன் அசோகவாமன். அவன் தன் சிறுநுரத் வேந்தரை அசோகராயும், எதிர்க்கவரைச் சசோகராயும், மதியைப்போல விளங்கி, யசோகளங்களையும் வாழ்ந்தான்.” மகத் தேச மன்னனாய், பலலவா தென்னிந்தியாவுக்கு வருவதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கும் முன்பு வாழ்ந்த அசோகன் தென்னிந்தியாவிற்குட்பட்ட தன் கலவெட்டித் தூண்களை நாட்டியிருந்ததால் அவனையும் பலலவர் முன்னோர்களில் சேர்த்துவிட்டார்கள்.

இச்சாசனத்தில் இதற்குப் பின்பு பல்லவமன்னரெல்
 'லோரையும் சேர்த்துப் பின் வருமாறு புகழ்ந்திருக்கிறது:—
 “அவன சார்பில் வலியுற்றுக் கணையற்ற பலவல குலகதோ
 தோன்றினா. அவா திருமாவினது குறையவதாரம்போன்று
 புவி மண்டலத்தைக் கைக்கொளவதில் விடா வீரமுற்று
 வருணாச்சிரம தருமங்களைப் பரிபாலித்து, கங்கை வந்திறங்
 கினாற்போல பூமியைப்பவனம் செய்தா இக்குல மன்னா
 குமாளைப் போன்றவா, ஏனெனில் அவனது சகதி (வேல)
 பிறரால் எதிராக முடியாதது இவா சக்தியும் (பலமும்)
 அவவாறே. அவன மகாசேனன். இவா மகாசேனா
 (பெருமபடையுடையவா) அவன பத்மத்தை (நாமரை
 போலும் சேனையை யுத்தத்தில் ஏற்பாடு செய்து நிறுத்து
 முறையை) உற்பவம் செய்தான், இவா பத்மத்திலிருந்து
 (வந்த பிரமனினது) உற்பவம் ஆனவா அவன சுப்பிர
 மணியன், இவா நற்செய்கைகள் நிறைந்தவராதலால் சுப்பிர
 மணியர். நெருப்பைப்போன்ற இவா தோளவல் பகைவா
 வீரம என்ற கடல நீரை உறிஞ்சிவிட்டது. 'இவா புகழென
 னும் சந்திர வெளிச்சம் கல்காலப் பாவமென்கிற இருளை
 நீக்கிறது. இவரது உயிர் நடையும் இடையறா வெற்றியும்
 இவரது தோழா நேசத்தை அதிகரிக்கச் செய்தன. வலையில்
 மீன சிக்ருவதுபோல யுவதிகள் இருதயம் இவருடலழகல்
 கட்டுண்டது சந்தன மரத்தின் வாசனைபோல இவர் புகழ்
 எங்கும் பரவியது வானுலக விருஷங்கனின் வனப்பைப்
 பூவுலகனது மரங்கள் மறைக்க இயலாததுபோல இவரது
 குடை சிழலை மன்னா எவரும் குறுக்கிட இயலாது. சூரியன்
 கிரணங்கள் எல்லோருக்கும் பயன் பபக்குமாறு, இவரது
 ஒளிமற்றவாக்கு உதவிபுரியும். (ஸமஸ்கருத்) வியாகரணத்
 தில் உள்ள பாகருதி; பரதயய, ஆகம, குண, வருத்தி, அப
 வா தமினமைபோல, இவர் பிரஜை (பாகருதி), அனபு (பரதய

யம்) அதிசம் (ஆகமம்), குணம் தனம் (வ்ருத்தி), இவைகளைப் பெற்று அபவாதமில்லாமல் இருந்தார்கள். நந்தவனம் பாரி ஜாத மரசுகை உடைந்தாயது ; எனினும் இவர்கள் அபாரி ஜாதநந்தனாகள், அபாவது, ஜயிக்கப்படாமல் எல்லோருக்கும் ஆனந்தம் அளிப்பவர்கள் கனாகமம் (என்றால் காரகாலம்) ஜலமுடையது, ஆனால் இவர்கள் கனாகமா (ஆகமங்கள் படித்தவா) ஆனாலும் ஜடம் (அவிவேகம்) இல்லாதவர்கள். இந்திரன் சுவாகமம் ஆண்டாற்போல் இவர்கள் சுககரவாள பர்வம் சூழ்ந்து ஏழு தீபங்களும், சமூகதிரங்களும் நிறைந்த உலகை யாண்டார்கள் வட மொழிப் பழிற்சி பல்லவ அரசா சன்னிதியி லிருந்த பண்டிதர்களுள் அதிகமாய் இருந்த தென்று கூட்ட, இச் சாசனத்தில் உள்ள சிலேடை மிருந்த சுலோகங்களை ஒரு மொழி இரு பொருள் தெரியுமாறு மொழி பெயர்த்து எழுதியிருக்கிறோம்.

இச் சாசனத்தில் மன்னவண்ப புகழ்ந்திருக்கும் விதம் கவனிக்கத் தக்கது :— ஸ்ரீதரன், ட்பாரில் விஜயன் (அரஜுனன்), கலைநாண்டில் காணிஸுதன் (இவனைப் பற்றி காதம்பரி, தசகுமார சரிதை எனனும் இவனிரு வட மொழிக் கிரந்தங்களிலும் சொல்லி யிருக்கிறது) காமுகத்தில் இராமன், வாய், தந்தி வாத்திய விஷயங்களில் வதஸ ராஜன், வாமனோசனா நவில காமன், கவிபந்தத்தில் நய பரன் (பிருகஸ்பதி), பிரஜைகளை ஆனந்திப்பதில் தருமன் (யுதிஷ்டிரன்), நமது சுவாமி பல்லவ குலத்தை உத்தாரணம் செய்வான். சாடனிக சார்வபௌமன் (பிறனிமன்னன்), அழகன், மற்போரிலும், வந்த குணங்களிலும் உயரந்தவன், விஜயவிரு, தியுடையவன், ஹிரண்யன் மகன், பீமவாககஸ்தன், ஹரிசாரணன், சுத்தமாதாவின மகன், இலட்சண முற்றவன், ரோஹிணி புத்திரன், நரேந்திரன்.

இவன் அளித்த குடிபோகாணத்துக் கருதி லுள்ள தண்டன் தோட்டத்துச் சாசன மொன்று உண்டு. அதில் இவனைத் துதித்தவாறு :— ஸ்ரீமான, புத்திமான, பகைவர் கூட்டத்தை ஜயித்தவன், வலிமைக்கு இருப்பிடம், நான்கு சமுத்திரங்களினது தீரம் வரையில் வெற்றியுடன் சென்ற கஜங்களையுடையவன், நந்திவாமன என்ற அவன் பெயர் நான்கு திக்குகளிலும் நிறைந்திருக்கிறது. யுத்தத்தில் சாவ சாஸ்திரங்களினது பிரயோகம் தெரிந்தவன் என்று பெயர் பெற்றவன். இவனை வணங்காத ராஜா மிருநாமசு, அதாவது இறந்த கிரணங்களையுடைய ஸோமராஜா (சந்திரன்) தான். இவனுக்கு வரிசொடாத நாடு அமர ருலகே; இந்திரனையொத்த இவனிறைவன் உலகை ஆண்டபோது பிரஜைகளால் அடையமுடியா இடம் நாகம் ஒன்றே, ஹரி சக்கரத்தைத் தாங்கித் துன்பால், கனமையுள்ளாரா கூட்டமென்கிற சக்கரத்தைப் பெற்றிருந்தான், தேவா இந்திரனைப் பின் தொடர்வது போல அறிவுள்ளாரா இவனைச் சுற்றியிருந்தார்; இவன் பூமிகு நாடன், நன்னடக்கைமேல் மிகப் பற்றுள்ளவன், ஏகவீரன் என்று அவனுக்குப் பட்டம் உள்ளது. ஆகையால், பாகமன்னர் இவனைக்கண்டு போரிலிருந்து ஒடிவிடுவர். இவன் கீததி பதத்துத் திக்கிலும் பரவியது.

இவ்விரு சாசனங்களிலும் பலர் நாட்டை ஆண்டவர்களையும், ஆளாதவர்களையும் அரசனது முன்னோர்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இதற்குப்பின் பிறந்த சாசனங்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும் அவ்வாறே வம்சாவளியை வளர்த்தி யிருக்கிறார்கள்.

ஆட்சி முறை

நந்திவர்ம்பல்லவன் தானங் கொடுத்த நிலங்களைக் குறிக்கு முறையை ஆராய்ந்ததால் அரசு முறை எத்தகைய,

ஏறபாடாய் சீதழ்ந்ததென்று தெரியவரும் அந் காலத்தில் தானங்கொடுத்த கிராமங்களுக்குத் தானங் கொடுக்கும் போது புதிய பேரிடுவது வழகும் உத்யேந்திர சாசனத் தால் தானம் செய்த கொற்ற கிராமத்துக்கு உத்யேந்திரமங்கலம் என்று பெயரிட்டார் காசாகுடி சாசனத்தால் நந்த கொடுக்கொள்ளி கிராமத்திற்கு ஏதனீரமங்கலம் என்று பெயரிட்டார். தண்டனசோட்டச சாசனத்தால் தானம் கொடுத்தபோது அடற்குத் தயாமுடமங்கலம் என்று பெயர் வைத்தார் இந் த சாசனங்களில் மூன்று நாட்டுப் பகுதிகள் பெயர்சென்ற ராணவம் (1) மேல் அடையாறு நாடு (வட மொழிப் பெயர், பச்சிமாசாய விஷயம்) (2) ஊற்றுக் காட்டுச் சோட்டம் (வடமொழியில் உந்திவன கோஷ்டம்). (3) சோழ நாட்டிலுள்ள தென்கரை நறையூர் நாடு இதனால் தேச்சுக்கைக் கோட்டங்களாயும், நாடுகளாயும் பிரித்து ஆண்டார் என்று அறியலாம்

உத்யேந்திரம சாசனத்தில் சிலம் தவிர, இரண்டு ஜல யந்திரங்களையும் தானம் செய்தான். தொண்டைமண்டலம் ஆறறுபாயசால் அதிமடிலலாமல் இருந்த நாடாகையால், இயந்திரங்களை நிலைநிறுத்தி வை இறைத்து விவயசாயம் செய்பாரா என்று தெரியவருகிறது. அக்காலத்தில் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து, நீர் இறைத்துப் பாயச்சுவதில் திறம் அதிகமாய் அடைந்த கராகாத்த வேளாளர் எனபார் சோழமண்டலத்தில் குடியேறி நீரிறைத்து வேளாண்மை செய்தார்கள் பலலவா ி பாயச்சுவதற்காக பல முயற்சிகள் செய்தாரென்பதற்கு அடையாளம் அவர் பல குளங்களை வெட்டினதும், அவைகளுக்குச் சக்கர நீர்தடம், உரகற் றடம்,சிறதுவாரற் றடம், திரையனேரி முதலிய ினிப்பெயர் களையிட்டு, அப்பெயர்களை இராஜ்யக் கணக்குகளில் பதிந்தது

வைத்ததும் ஆகும். ஆறுகளுக்கும் கால்வாய்களுக்கும் இவ்வாறே சேயாறு, வேகவதியென்கிற வெஃகா, தூரசரித்து, க்ஷீரநதி என்ற அரும் பெயர்களுண்டு. தண்டனதோட்டம் சாசனத்தில் தானம் பெற்றவா தவிர வேறொருவரும் கால்வாய் வெட்டிக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் நீர்வாய்க்கு மேற்புறத்தில் தேக்க நீரெடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் கட்டளை யிட்டிருக்கிறதைப் பார்த்தால் அரசா நீர்ப் பாய்ச்சலைக் குறித்து மிகக் கவனமுற்றவரென்று ஊகிக்கலாம்.

தானம் எவருக்குக் கொடுத்தாராகன என்பது கவனிக்கத் தக்கது. காசாகருடி சாசனத்தால் தானம் பெற்றவன ஜேஷ்டபாத ஸோமயாஜி. அவனைப் பின் வருமாறு வாணித்திருக்கிறது:—வேதக்கடலைக் கரைகண்டவன், இனியரசம் பொருந்திய ஸாமவேதத்தை தனது ரசத்தால் கானம் செய்வோன்' கலபம், வயாக்ரணம், ஜோதிஷம், சிருக்ஷம், சிவக்ஷ, சந்தோவிசிதி ஆகிய ஆறு வேதாவகங்களையும் செவ்வையாய் அத்யயன ஸ்வாத்யாயம் செய்பவன், பதம், வாக்யம், வஸ்து இவைகளினது தாமம் டிரிநதவன், சுருதி, ஸ்மருதி ரஸ்யனத்தைப் பானம் செய்பவன், காம காண்ட, ஞான காண்ட பண்டிதன். உலக யுகதிகளையும் கலைகளையும் நன்றாயறிந்தவன். காவிய, நாடக, ஆக்கியான, இதி காச புராணங்களைக் கற்றவன், ஸாவ ஞானமும் விஞ்ஞானம் உனாதவன் ஸாவ காமாநுஷ்டான சிஷ்டையுடையவன், நன்னடக்கை யுள்ளவன் புவனபவனததுக்குத் தீபம் போன்றவன். இந்த வாணனையிலிருந்து அக்காலத்துப் பண்டிதர் எவ்வளவு அதிகமாகப் படிப்பவரென்றும், அதிகமாய்க்கற்றறிந்தோர் வறுமையால் வருந்தாமால் அவரை அரசா ஆதரித்தாரென்றும் அறியவேண்டும் பண்டிதாக்குப் பெண்டிர் போட்டுக்கொள்ளும் பதக்கங்களை இக்காலத்தில் கொடுக்க

றாகளே ' அதனால் பயனென்ன ; பொருளுதவி யல்லவோ அரசர் அளிக்கவேண்டும் ?

தண்டன தோட்டச சாசனத்தால் தயாழகனது வேண்டுகோளினபடி, குமாரன என்கிற கோசாத்யக்ஷன (அரசன பொக்கிஷத்து அதிகாரி)* ஆணத்தியாயிருந்த நந்தி வாமன 58-வது ஆண்டில் தானம் கொடுபட்டது. இதனால் அந்த ஊரை 308 பிராமணர்களுக்குப் பங்கு போட்டுக் கொடுத்தார்கள். தானம் வாங்கினவர்களுக்கு சதுாவேதி, ஸோமயாஜி, ஷடங்கவித, காமவித, ஸர்வ கதயாஜி முதலிய பட்டங்களிலிருந்ததால் அவர்கள் சிறந்த கலவி யுள்ளவர்களென்று சந்தேக மில்லாமல் சொல்லலாம். அவர்கள் குடிப் பெயர்கள் பல, தெலுங்கு நாட்டு ஊர்களிலிருந்து பிறந்தவைகள் உதாரணமாக, தணுககில, காரமபிச்சேடு, இரூங்கடடி, பிணிககிப்பாறு, இத்தகையவை பலவுள். இதனினு முற்காலத்தில் ஆரியக சலைகளை இத்தேசம் கொண்டு வந்து பரப்பினவர்கள் தெலுங்கரென்று ஊக்ககலாம். அன்றியும் இவ்வாறு தெலுங்கா தமிழ் நாட்டில் பரவி, தமிழருடன் கலந்து, தமிழராய் ஆனது ஆரிய மொழிகள் தமிழில் அதிகமாய்ப் புதுவதற்குக் காரண மாயிற்று என்றும் அறியலாம்.

அக காலத்தில் தானம் கொடுக்கு முறையைக் காசாக குடிசாசனத்தி லிருந்தும், தண்டனதோட்டச சாசனத்தி லிருந்தும் தெரிந்துகொள்ளலாம். காசாகுடி சாசனத்தை முதலில் வட மொழியில் எழுதி, பின்பு ஊரா எல்லோரும் அறிந்து நடத்தி வைப்பதற்காகத் தமிழில் இவ்வாறு ஆரம்பித்து எழுதி யிருக்கிறது —“கோளேலை, யாண்டிருபத் திரண்டாவது ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்து நாட்டாருங்

* ஆணத்தி = ஆஜ்ஞபதி = ஆணையை நடத்துவோன்.

காண்க தந்நாட்டுக கொடுகொளளி முன பெற்றாரை
மாற்றி, பிரமயுவாசன விண்ணப்பதநால் கோரசாமன
ணைத்தியாக தேவதானப பிரமதேயம நீக்கிக் குடி நீக்கி
சாமானிய இரண்டு படடிப்படியால் பரதவாஜ கோதராய,
சநதோகஸூதராய, பூனிவாஸதவயாய (பூனியில் வசிப்போ
னுக்கு) செட்டிரெங்க ஸோமயாஜ்சகுப பிரமதேயமாகப்
பணித தருளி விடுத்த திருமுகம் கண்டு நாட்டோம் நாட்டு
வியவன * சொல்லிய எல்லை போய் படாகை வலஞ்செய்து
(சுற்றி வலம் வந்தது) கலஞம் கண்ணியு நாட்டிக் கொடுத்
தது” சாசனத்தின் இறுதியில் இவ்வாறு எழுதி யிருக்கி
றது—“நிலைக்கலத்தாரும், அதிசாரும், வாயக கேட்பாரும்
உளவிரருநது பாதத்தி (தானம்) சென்றது” பின்பு வட
மொழியில் “ஸ்ரீ பரமேஷ்டி மகாகோஷ்டாகாரியால் எழு
தப் பெற்றது” என்று இருக்கிறது

இதனால் தானம் செய்யு முன மந்திரி ஒருவன் வின்
ணப்பம் செய்ய அரசன ஆணையிட்டு, பின்பு ஆணத்தி
(ஆளுநர்) கட்டளை யனுப்பி பின்பு ஒரு கவி பரசஸதி
(தோத்திரம்), கவனம் செய்து, எல்லாவற்றையும் சோத்து,
கோட்டாகாரி திருமுகம் (கோனூலை) அனுப்பி, பின்பு
அதிகாரிகளும், வாயக கேட்பாரும், ஊரில் வாழ்வோரும்
ஒன்று கூடி எல்லையைக் குறித்து, நிலத்தை ஒப்புவிப்பது
வழக்கம் என்று தெரியவருகிறது. பின்பு தட்டான் சாச
னத்தைச் செப்புப் படையத்தில் வெட்டி, அரசன முத்தி
ரையையும் இடமிக கொடுப்பா.

காசாசகுடி சாசனத்தில் எல்லை முதலிபவற்றைக்குறித்
திருக்கும் விதத்தைக் காட்ட, அதிவிரருநது ஒரு மேற்கோளை

* வியவன என்றாலும் விசவன என்றாலும் எவ்வான, வழி
செய்வான் என்பது பொருள்.

எழுதுவாம். “கீழ்பால எலலை, பாலைபூரெல்லையின மேற்கும்; தென்பாலெலலை, பாலைபூரெல்லையின வடக்கும்; மேல்பாலெல்லை, மணற்பாக்கத தெல்லையென்னும் கொள்ளிப்பாக்கத தெல்லையின சிழுககும், வடபாலெலலை, வெள்ளிமானலா ரெல்லையின தெற்கும், இந்நாற்பேரெல்லையுள்ளும் அகப்பபட்ட நீர் நிலைம, புனசெய்யையும், உடுமபாடி ஆமை தவழுவதெல்லாம் சேயாற்றாலும் வெண்காவினாலும் திரையனேரியாலு நீர்யநக வழி ஆற்றுககாலும் வெள்ளக்காலும் தோண்டிக் கொண்டுண்பப் பெறுவாராகவும். இக்காலகளுக்கு கொலகலமும், புழுதிபாடும், பெறுவதாகவும், இக்காலகளில் கூடை இறைத்தும் குறங்கதும், குற்றேந்தம் பண்ணியும் கொண்டுண்டா கோக்காளனும் தண்டப்படுவதாகவும், மனையும் மனைப்படபும் பிறரும் இவரும் இவா வழிக கண்ணாரும் மாடமும் மாளிகையும் சூட்டிடிகையால் எடுத்துக்கொண்டிருக்கப் பெறுவாராகவும்”

இந்தச் சாசனங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதால் சிலவரியைத் தவிர, சில காளிகைகளைத் தள்ளிவிடுதல் (பரிகாரம்) என்ற வழக்கம் உண்டு என்று தெரியும். இவ்வாறு பரிகாரம் செய்த காளிகைகளாவன :— “செககும், தறியும், உல்லியக் கூலியும், பிராமணராசாக்காணம், செங்கொடிககாணமும், கல்லாலகாணமும், கண்ணிட்டிக் காணமும், கதிராக் காணமும், விசக்காணமும், குசக்காணமும், அரிகொழியும், நெய்விளையும், பட்டகவிலையும், பட்டிகைக்காணமும், இறமையும், நாயாடிகளும், தூதுவரும், கணிகாரத்திகளும், பண்ணுப்பாவெடுப்பாரும், புதுக்குதிரைக் குற்றதும், வையும் புலலும் இறமையும், நல்லாவும் நல்லெருதும்

உல்லியர் என்றால் கிணறு வெட்டுவோர்
காணம் என்றால் காசு, பொன்.

இருமையும், நாட்டுவகை இருமையும், படாங்கழியும், கையாளும், நெடும்பறையும், பணம்பாகும் இருமையும், காணத்தண்டமும, அதிகரணத்தண்டமும, பததூச சாற்றும், உழைய வளப பள்ளிவத்துவும் இருமையும் குவளை நடுவரியும், குவளைக காணமும, கழுகும் தெங்கும உள்ளிட்ட வலலுருவில் படியமரமும, இட்டன்கால கோடடிருமையும் கோயில் முதலபடியால் இராது இவர் தாமே உணணப பெறுவாராகவும் ”

தண்டம தோட்டச்சாசனத்தில் பின் வருமாறு இவைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது.

“செக்குத தறியும் உலலியக்கூலியும், கண்ணுலக்காணமும, ஊரெடும், குச்சகாணமும, தட்டுக்காணமும, ராழம் பூச்சியும், இடையும் கூலமும. தாருபாட்டமும, புதரநாழியும், முன்னிட்டு கோத்தொட்டுணணப பாலன எவவகைப பட்டனவும இராது இவலூா பெற்ற பிராமணரே உணணப பெறுவாராகவும் ”

இவ்விரு மேற்கோள்களில் பொருள விளங்காப் பெயர்கள் பலஉள.

தண்டன தோட்டச் சாசனத்தால் ஊரைப் பல பங்குகளிட்டிப் பலருக்குக் கொடுத்தாரென்றோம். சாசனம் எழுதினவன் ஐயன் பாமேசுவரன் உத்தரகாரணிகன். அவனுக்கு இரண்டு பங்குக கிடைத்தது. திருவடிகளுக்கு ஐந்து பங்கும், மகாதேவனுக்கு இரண்டு பங்கும், கிராமத்தில் பாரதம் படித்தது ஆராதம் சொலவோனுக்கு ஒரு பங்கும், ஊர் மத்தியஸ்தாகள மூவரில் ஒவ்வொருவாக்கு ஒரு பங்கும் கிடைத்தது. அமபலத்தில் “தண்ணீரட்டு வார்க்கும் தீயெரிப்பானுக்குமாகப் பங்கொன்று” கொடு

பட்டது. இதனால் ஒவ்வொரு ஊரில் ஒரு அம்பலம் இருந்ததென்றும், அதில் நித்தமும் ஒரு பண்டிதன் பாரதம் படித்து மக்களுக்கு உரை சொன்னானென்றும், சண்டை சச்சரவு பிறந்தால் கிராம மத்தியஸ்தா அதை விசாரித்து ஒழித்தாரன்றி இப்போது நடக்குமாறு வாதங்கள் நிகழவில்லை என்றும், அம்பலத்தில் நீரும் நெருப்பும் வைத்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தாரென்றும் அறியலாம். எவ்வளவு கெட்ட ஒழுக்கமுடையவனானால் அவனைச் சாதியிலிருந்து விலக்கி, அவனுக்கு நீரும் நெருப்பும் கொடுப்பதை விட்டுவிடுவார். அதனால் இக்காலத்தில்கூட ஒருவனைச் சாதியிலிருந்து ஒதுக்க அவனுக்கு “நீரும் நெருப்பும் கொடுக்க மாட்டார்” என்ற மொழியைப் பொருள் விளங்காது வழங்குகிறோம். ஏனென்றால் நெருப்புப்பெட்டியும், குழாய் நீரும் அகப்படும் இக்காலத்தில் இந்த ஆசாரத்துக்கு இடமில்லை.

தண்டன தோட்டம் கும்பகோணத்துக்கு அருகிலிருக்கிறது. பலலவா காலத்தில் கும்பகோணம் ஒரு தலை நகரமாயிருந்தது. அவசூருக்கு அடுத்த நாதன கோயிலுக்கு நந்திபுரமென்று பெயர் இவ்வூரிலிருந்த கோட்டையில் நந்திவாமன இருந்தபோது அவனைச் சித்திரமாயனும் பாண்டியன் மான தோ மாறனும் முற்றுகை போட்டுத் தோல்வியுற்றார். பலலவருக்கும் பாண்டியருக்கும் நிகழ்ந்த போர்களில் பல கும்பகோணத்தருகில் நிகழ்ந்தன. ஏனெனினால் கும்பகோணம் கச்சிக்கும் மதுரைக்கும் உள்ள சாலையில் நடுவில் இருக்கிறது.

சமய நிலை

சைவமும் வைஷ்ணமும் பாஷ்ணதால் சமணமும் பௌத்தமும் குன்றியன. எனினும், கொஞ்சம் இருந்தன. அதனால் திருமங்கையாழ்வார் அச்சமயங்களைத் தழுவி யிருந்தவர்களை இகழ்ச்சியாய்,

பொங்கு போதியும் பிண்டியுமுடைய
 புத்ரா நோன்பியா பள்ளியுள்ளுறை
 தங்குள தேவரும் தாங்களுமேயாக
 எனநெஞ்ச மென்பாய
 எங்கும் வானவாநானவா நிறைந
 தேத்தும் வெங்கடமேனி நின்றருள்
 அங்கனையகாக்கு இன்றடிமைத
 தொழில் பூண்டாயே. — என்றும்,

பிண்டியார மண்டையேந்திப் பிறாமனை திரிதநதுண்ணும்
 உண்டியான சாபநதீரத்த வொருவனார. — என்றும்,

துவரித்த வுடையவாகும் தூயமையில்லாச் சமணாகும்
 அவர்கட்கு அங்கருளிலலா வருளானை. — என்றும்,

வெள்ளியார போதியாரென ரோதுகின்ற களனதூல,
 என்றும் கூறியுள்ளார்.

இச் சமயங்களன்றி, உலகிலெல்லாம் பிரமமென்ற ஒரு
 பொருளே உளது. அதுவே மெய்ப பொருள். மற்றவை
 பொய்ப் பொருள் எனவும் அத்துள்ள வேதாந்தம் என்கிற
 கொள்கையும் கலவிமிகுந்தோ உள்ளத்தில் பரவற்று. இந்த
 வேதாந்தத்தைக் கோளத்தில் நம்புதரி குலத்தில் உதித்த
 சங்கராச்சாரியா தமவடமொழி நூல்களில் விவரமாய் எழுதி
 யதுமன்றி, இந்தியநாடு முழுதும் யாத்திரைசெய்து எல்லோ
 ருக்கும் போதித் தருளினார். உத்யேகநீர சாசனத்தின
 முதல சுலோகத்தில் இக் கொள்கையே குறித்திருக்கிறது.

போதி, பிண்டி = மரங்கள், நோன்பியா = நோன்பையுடையவா,
 அங்கனையகா = அழகிய கண்ணையுடைய நாயகா, பிண்டி
 யார் = பெளத்தர், உண்டியான் = உணவையுடையவன், துவரித்த
 உடையர் - துவராடையார் - காவியாடையார், தூய்மை = பரிசுத்தம்

அதன் பொருள் :— “முவவுலகுக்குச் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம் ஹார காரணமான பரப்பிரமம், ஸத்யம், அநந்தம், அநாதி, ஞானம், ஏகம் அமுருதபரம் ஜயிக்க.” இந்த சுலோகத்துக்குப் பின்பு திருவிக்கிரமனையும், ஹானையும், பத்மா, ஆர்பா, விநாயகரையும் பொருளாகக் கொண்டு துதித்திருக்கிறார்கள்.

நந்திவாமன காலத்தில் தேவாரம் எவரும் பாடவில்லை.

நந்திவாம பலலவ மலலன வைஷ்ணவன என்று முன்பு மேற்கோளாய்க் காட்டின விண்ணகாப பாசரங்களால் தெரியவரும். அன்றியும் காராககுடிச் சாசனத்தில் நந்தி வாமன, அரிராணபரன் என்றும், தண்டன நாட்டா சாசனத்தில் முகுரான திருவடிகளைத் தனிர வேறெனற்றிற்கும் அவன் சிலை வணங்க விலலை யென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும் இவன் ஆண்ட காலத்தில் திருமங்கை மன்னன் விஷ்ணு ஸ்தலங்கள் பலவற்றிற்குப் போய்ப்பகதி ரச மிகுந்த பாசரங்களைப் பாடி வைஷ்ணவத்தைப் பரவச் செய்தார்.

பலலவ மலலன காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தி லுள்ள முக் தேசவரன் கோயிலும், கூடத்திலிருக்கும் தேசவபபெருமான் கோயிலும், திருவதியிலிருக்கும் விரட்டானேசுவரன் கோயிலும், புதுக்கோட்டை நாட்டிலிருக்கும் குன்றாண்டார் கோயிலும் கட்டப் பெற்றன.

நந்திப்போதகரைய பலலவ மலலன காலத்தில் வைஷ்ணவமும், சைவமும் நாடெல்லாம் பரவியும், சமண நெறி முழுவதும் அழிந்தது போகவில்லை. ஆகநாடு நகரக் கருகில் உள்ள பஞ்சபாண்டவர் மலையென்றும், திருப்பான மலையென்றும் பெயருள்ள குன்றின் மேல் சமணர்கள் குகைகளில் வசித்திருந்தார்கள். அக் குகைகளில் சமண விகிர

பத்மா = இலட்சுமி, ஆர்பா = பார்வதி.

கங்களைச் செதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஒன்றின் கீழ் பின் வரும் கலவெட்டு உண்டு :— நந்திப்போததரையர்க்கு ஐம்பதாவது நாகநந்தி குரவா இருக்க பொன்னியக்கியார் பதிமம் கொட்டு வித்தான். புகழாலை மங்கலத்து மருத்துவா மகன் நாரணன். இயக்கி என்றால் யக்ஷி என்றது. வெட்டுவித்தவன் பெயர் நாரண னுனதால் வைணவருக்கும், சமணருக்கும் போரில் லாமல் சினேகமிருந்தது என்று ஊசிக்கலாம்.

மறு மனனாகள்

பல்லவ மல்லன ஆட்சியின் முதற்பகுதியில் அரசு புரிந்த பாண்டியன் இறையனா ரகப்பொருளுரையில் கலந்திருக்கும் கோவையின் நாயகனுன பராங்குசன். இவன் போர்கள் பல புரிந்தான். விழிஞம், கோட்டாறு, பூலந்தை, நறையாறு, கடையல் முதலிய இடங்களில் சேரருடனும், நெடுவாயல் குறுமடை, மண்ணிகுறிச்சி, திருமங்கை, பூவாரூர், கொடும பாளூர், சங்கரமங்கை முதலிய இடங்களில் பல்லவருடனும், செந்நிலம், பாழி, மாததூர், நெலவேலி, வல்லம், மணறறி, களத்தூர், நெடுமங்கலம், குளந்தை முதலிய இடங்களில் வேறு மனனாகளோடும் போர் செய்தான். இவனுக்கு அரிகேசரி, இரணோதயன், விசாரிதன், சத்தரு துரந்தரன், விஜய சரிதன், வரோதயன், மானதன், மான தேர் மாறன், என்று பல பட்டப் பெயர்களுண்டு. இவனது தந்தையான சடையன் பரமேசுவரனுக்கு உதவி செய்து முதல விககிரமாதித்தியனைத் தோலவியடித்து, இருவரும் தோழரானதால், பரமேசுவரன் மகனுக்கு இட்டது போல் இவன் மகனுன சடையன் மாறன் பராங்குசனாகும் ராஜ ஸிம்ஹன் என்ற பெயரையும் இட்டார்கள். பராங்குசன் காவிரியைத்தாண்டி, மலைக கொங்கநாட்டை ஐயித்து, பாண்

டிகொடுமுடியில் பசுபதியைத் தொழுது, பொற்குவியல் களும், மணிகுுவியல்களும் கொடுத்தான கோஸஹஸ்ரம், ஹிரண்யகாபபம், துலாபாரம முதலிய வைதிக கருமங்களைச் செய்தான கூடல், வஞ்சி, கோழி எனனும் பாண்டிய, சேர, சோழத் தலை நகரங்களில் புதிய மதில்களைக் கட்டினான் மழவ நாட்டரசன். பெண்ணை மணமுடிந்தது சடையனென்னும் மகனைப் பெற்றான். கங்கை குலத்தரசனான சிவமாறனுக்கு இவன் உறவினன் நெடுமாறன் என்று நூல்களில் வரும் அரசாக்களில் இவன் ஒருவன்.

இவன் மகன் பாரதகன், மாறன் சடையன் எனனும் பெயர் இவனுக்குண்டு மாறன் சடையன் என்றால் மாறனது மகன் சடையன் என்றவாறு இவன் கி. பி 769-ம் ஆண்டில் சிமமாசனம் ஏறினான். தன் சாசனமொன்றில் தான் பாம வைஷ்ணவனென்று சொல்லியிருக்கிறான். மதுரைபில் பாரதகனும், கச்சியில் பல்லவ மல்லனும், இருவரும் வைஷ்ணவ மன்னராய்லால் அச் சமயம் மிகப் பரவியது அப்போதே குலசேகரப்பெருமான என்ற கோள மன்னனும் ஆண்டான போலும் பாரதகனது முதல் மகனாகிய மாறன்காரி, வைத்தியகுலத்தவன், கரவந்தபுத்தவன். கி. பி. 770-ம் ஆண்டில் மாறன்காரி ஆனைமலையில் நரஸிம் ஹாவதாரப் பெருமானுக்கு ஒரு குகைக்கோயில் குடையச் செய்வித்து, ஒரு அக்கிரகாரத்தைப் பிராமணாக்களுக்குத் தானம் செய்து, காலஞ்சென்றான். பின்பு இவன் தம்பி மாறன் எயினன் எனனும் பாண்டியமங்கல விசையரையன் உத்தரமரத்திரியாய், அக்குகைக் கோயிலுக்கு முகமண்டபம் செய்வித்து நீரத்தெளித்தான். இவ்வரசனது 6-ம் ஆண்டில் சாததகன் கணவதி எனனும் பாண்டியமீரத் மங்கல வரையன் மகர் சாமந்தன் ஆனான். மாறன்சடையன் 17-ம்

ஆண்டிறகு முன விண்ணம், வெள்ளா, செழியக்குடி, எனனும் ஊர்களில் போசெய்து வெற்றி பெற்றான். அன்றியும், ஆயிரவேலி, அரிநூர், புகலியூர், இவ்வூர்களில் கொங்க நாட்டரசன அதிகன மேல் ஜயமுற்று, அவனுக்கு உதவியாய வந்த பல்லவரையும் சேரரையும் விரட்டி யடித்து கொங்கு அரசனை மதுரைக்குச் சிறையாய அனுப்பினான். காவிரிக்கு வடப்புறத்திலுள்ள பெண்ணைக்கடத்திலில் காடவனொருவனையும், ஆயவேலையும், நாட்டுக்குறும்பியில் குறும்பரையும் ஐயித்தான். கோயம்புத்தூரிலிருக்கிற காஞ்சி வாயப்பேரூரில் ஒரு பெரிய விஷ்ணு வாலயம் கட்டினான். பின்பு வேண்டுபோய அதன் அசான விண்ணுலகம் சேரச்செய்து, அவனது கோட்டையான விழிஞ்சத்தை இடித்துவிட்டான். பின்பு காவரத்தூரத்தில் உயரந்த மதில்களும் ஆழந்த அகழ்களும் உள்ள கோட்டை ஒன்றை கட்டினான், ஆனால் இக்கோட்டைபைச்சு சேரன் முற்றுகையிட்டி, பாண்டிய சேனையை யழித்தான்

பரந்தகனுக்கு நெடுஞ்சடையனென்று பெயருண்டு, இவன் வட்டெழுத்தென்ற பழய தமிழெழுத்தில் வெட்டு வித்த சாசனங்கள் அகப்பட்டிருக்கின்றன. இவனுக்கு ராஜஸிம்ஹன் என்ற மகன் உண்டு. ஆனால் அவன் நீண்டகாலம் ஆண்டதாகக் காணோம்

பல்லவமல்லன் ஆட்சியின் நடுவில் (கி. பி. 754) 760-ல் சளுக்கர பலம் குறைந்தது, அவர் நாட்டின் ஒரு பகுதியை இராஷ்டிர கூடா பற்றிக் கொண்டாக்கள். இராஷ்டிர குலத்து முதலரசன் தந்திதூகன் என்றும், தந்திவாமன் என்றும் பெயர் கொண்டவன்; இவன் சளுக்கர் ஆட்சியைத் தொலைத்து, அவர் நாட்டைப் பற்றிக்கொண்டு, பிருதிவீ வல்லவன் என்ற பட்டத்தையும் பெற்றான். அன்றியும்

காஞ்சி, கலிங்க, கோசல, ஸ்ரீசைல, மாளவ, லாட நாட்டரசர்களை ஐயித்ததாகத் தன் சாசனத்தில் எழுதியிருக்கிறான். எனனால் இம் மன்னார்க்கொல்லாம் இவன் மகிமையை ஒத்துக்கொண்டு மரியாதை செய்பார்களென்பது பொருள்.

பல்லவமல்லன் காலத்தில் கங்கை குலமன்னனாக இருந்தவன், சிவமாறனென்பான். இவனிடமிருந்து உககிரோதயம் என்ற பெயருள்ள பல இராட்சினங்கள் இழைத்த ஆதிசேஷ்ணுருவைக்கொண்ட ஒரு மாலையைப் பல்லவன் பெற்றான் என்று தண்டன கோட்டத்துச் சாசனத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இன்னும் திருமங்கையாழ்வார் “பாமபுடைப் பல்லவர்கோன்”, என்று புகழ்ந்துபாடினார்.

பெருமபாண டெனறவா கி பி 4-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கும் செலுவது நாட்டிற்கும் நடுவில் ஆண்டார் என்கிறோம். இவா நாட்டுக்குப் பல்லவ மல்லன் காலத்தில் மகேச நாரி என்ற பெயர் உண்டு என்று தெரியவருகிறது, அரசாசனம் மகேசசா என்றும், ஆறாைக காவலென்றும், வாணநிரப் டெனபும பெயருண்டு.

செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் பாலாற்றின் உபநதியான நிவா நதியின் மேல் கரையில் திருவல்லம் என்ற கிராமம் இருக்கிறது. அதற்கு முன்காலத்தில் வாணபுரம் என்று மற்றொரு பெயருண்டு, பாணருடைய தலை நகராய்ப் பல காலம் வாழ்ந்தது. இத்தற்குத் தீக்காளிவல்லம் என்றும் பெயர் உண்டு. இந்த ஊரில் நந்திவாம பல்லவமல்லன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று இருக்கிறது. இது திருவல்லத்தில் பல்லவா கிழகுறுதில் மன்னராயாண்ட பாண அரசரது நந்திவாமன் காலத்துப் பாண அரசன் பெயர் மகாவலி வாண ராயர். அவன் கல்வெட்டு பின்வருமாறு:—

“ஓம் நமச்சிவாய ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசயநதி விகிரம
வாமபஞ்சாணடு 62-வது ஸகல ஜகதரயாபி வந்தித ஸ்ரா
ஸ்ராதீசபரமேசுவர பாதிஹாரிகரு க மகாவலிகுலோ சபவ
ஸ்ரீ மாவலிவாண ராயா வரிகவழி பன்னீராயிரமும் ஆனவா
ணபுரத்து வடசிகா கோயில் புதுகருவித்து இஃதற்கு இளங
கிழவா மகன மன்றாடிடை அழிஞ்சிறகனம் பட்டி விலைக்கு
கொண்டு கொடுத்தேன. ஊற்றுக் காட்கு கோட்டத்து
அளிங்கணப்பாககத்து சீதகத்து டட்டான மாதன மகன
அரிதீரன கொடுத்த தேவர்போகம். மகாவலிவாண ராயா
பிடாகை (கிராமம்) வலஞ்செய்து கொடுத்தார். இதுகாததார்
அடியேன் முடிமேலே இது அழித்தான மடிகை ஏழாயிர
வரையும் கொன்ற பாவத்துப்படுவான். இது அழித்தான
இப்பாவத்துக்கு அஞ்சாணையில் அன்றாள் கோயிலுக்கு ஆயி
ரம் காணம் துண்டப்படுவோம் வாணபுரத்தோம்”

விகிரமாதித்திய மாவலிவாணராயா எனனும் பாணத
தலைவன் பல்லவமல்லன்நித குறுகிலமன்னனா யாண்டான்
என்றோம். இவனது கலவெட்டு மறறென்று திருவிப்பிரம்
பேடென்று பழையகாலத்தில் பெயரும், இப்போது சித
தூர் ஜில்லா காளஹஸ்தி ஜெந்நாரியில் குடிமல்லம் என்ற
பெயருமுள்ள கிராமத்தில் அகப்படடிருக்கிறது. அது
பின் வருமாறு:—

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நந்திபபோத்தரையாகரு யாண்டு இரு
பத்து முன்றாவது விகிரமாதித்த மாவலிவாணராயர் வரிக
வழி மேற்கு பிருதிகிராஜபஞ்செய திருவிப்பிரம்பே
டாளுங் கணத்தாருள் முள்ளிறகிழா வேப்பம்போழப்பாழ்
இவலூர் ஆளுங்கணத்தாருள் குழைப்பலூர் கணியா அக்
கிணியாமன விலைகிராவணையால (விகிரயசாசனத்தால)
விறறுக்கொண்டு இவலூர் பரசுராமீசுவரத்து மகாதேவாகரு

திருவினக்கு நெய்ப்புறமாகக் கொடுத்தாரா. இவ்வூர் சபையோமும் இந்நிலத்தே இவ்வூர்ச், செக்குள்ளான எல்லாம் கட்டுத் திருவினக்கே வாய் எண்ணெய் கொள்வதாகப் பணிந்தோம்.

இந்தக் கலவெட்டில் சொல்லி யிருக்கும் ஆளுங் கணத்தார் அரசனுக்குப் பிரதிபாய ஊரின (இராஜ்ய) பரிபாலன மெல்லாம் செவ்வையாய்ச் செய்தாரா என்றும், ஸ்ரீகாரிய (கோவில், பரிபாலன) ததைச் சபையாரார் தது வந்தாரென்றும் அறியலாம்.

வைகுண்டநாதப் பெருமாள் கோயில் கலவெட்டில், முததரையன் என்ற மொழி இருக்கிறதாகச் சொன்னோம். அக்காலத்தில் ஆண்ட—முததரையன் பெயர் (இரண்டாவது) பெருமபிடுகு முததரையன் இவன் தான் பல்லவ மல்லனை நகரத்தாரா அரசனாகத் தெரிந்தெடுத்தபோது, கூட இருந்து அரசனுக்கு அபிஷேகம் 'செய்வித்திருக்க வேண்டும். இவன் இளங்கோவதியன் மகன் இவனுக்குச் சுவரன், மாறன், நெடுமாறன், தஞ்சைக்கோன், வல்லத்துக்கோன் என்ற தமிழ்ப் பட்டங்களும், பல வட மொழிப் பட்டங்களும் உண்டு. முததரைய மன்னரில் அதிகமான மகிமையுற்றவன் இவனே. இவன் தஞ்சைக்கடுத்த சீயமத்தில் பிடாரி கோயில் கட்டி அதன் தூண்களில் கலவெட்டுகள் வெட்டு வித்தான். அவைகளில் அவன் வம்சாவளியையும் புகழையும் பாடின பாட்டுக்களுண்டு. பிறகாலத்தில், இக் கோயிலை இடித்து, தூண்களைக் கலவெட்டில் ஒரு பகுதி போருமபடிச் சீவி, செந்தலைக் கிராமத்துக்குக் கொண்டு வந்து அவைகளைக்கொண்டு சிவன் கோயில் கட்டி விட்டார்கள்.

பெருமபிடுகு முததரையனுக்குத் தலைநகராகளாய் தரு
சையும் அதற்கடுத்த வல்லமும் இருந்தன. கி பி 810-
இல் இவ்வூர்களை, தஞ்சைப் பெருஞ்சோழரில் முடிவனுய்
அச்சோழராட்சியை நிலை நிறுத்தின விஜயாலயன் என்பவன்
பிடித்தான். அதுவரையில் முத்தரையாசாட்சி நிகழ்ந்தது.
பெருமபிடுகு முததரையன் பல போர்களில் வெற்றிபெற்ற
வீரன். இவன் நாட்டுக்குத் தந்த நாடு கோனாடு. அந்நிலை
கொடுமையில் இருக்குவனார் ஆண்டாரா அவரைப்
பெருமபிடுகு முததரையன் தோலன் படித்தது, அவரது நக
ரங்களில் ஒருருள் தண்ணீர் ஓடாது பிடித்துக்கொண்டான்.
இந்தக் கண்ணீர் என்பது ஸ்ரீரங்கத்துக்கு கருநிலை
சம்பவமே.

பின்பு பெருமபிடுகு முத்தரையன் மேற்குக் கரைத்
துறைமுதமான சாந்தஸ்ரீசாலையில் சேருடன் கடற்போர
செய்து ஜயித்தான். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள மணலூர்,
திங்கனூர், வேங்கோடல், அழகுத்தேரிலும், புதுக்கோட்டை
நாட்டிலுள்ள அண்ணலவாரியல் (அன்னவாரியல் போலும்),
செம்பொன்மாரி (பொன்னமாவதி)யிலும், இன்னும் மாவ
கூர், புகழியிலும் யுத்தம் செய்து வெற்றி யடைந்தான்.
இந்தப் போர்களில் சிலவற்றில் பலவனுக்கு உதவி
யாகவும், பாண்டியனுக்கு எதிராகவும் இவன் போர் புரிந்
தான். பெருமபிடுகு என்பது நந்திவாமனது பட்டப்
பெயரில் ஒன்று. முததரையன் இவன் கீழ் குறுநில மன்ன
னாகையால் இப் பெயரைத் தானும் வைத்துக்கொண்டான்.

இவ் வரசர்களைத் தவிர, வனவாசியில் கதம்ப மன்னர்
ஆண்டுகொண்டிருந்தார். ஆனால் கங்கை குல் மன்னர்
செலவாகு உயர்ந்து வர வரக் கதம்பரது குறைந்து,
சிற்றரசரானார்கள்.

இலக்கிய நிலை

முத்தரைய வேந்தா மறறைய மனனாகளைப் போல் கவிக்கோ ஆதரித்தார். பெருமபிடுகு முததரையனைப் பாடிப் புகழ்ந்தவர் ஆசிரியர் அணிநுதத்தனும், கோடாற்று இளம் பெருமானாரும், கீழாகூற்றத்துப் பலதாயமங்கலத்து அமருண்ணிலையாயின குவாவன காஞ்சனும், பாச்சிலவேள் நம்பனும் ஆவர். அவா பாட்டு நடையைக் காணச் செந்தலைக் கல்வெட்டு தவிர வேறு வழியில்லை. அக் கல்வெட்டும் சிதைந்து அழிந்து போயிருப்பதால் பல பாட்டுகள் முழுவதும் அகப்படவில்லை. ஆனாலும் பின்னிருக்கும் மேற்கோள்களிலிருந்து செய்யுள் நடையை அறியலாம். அவைகளில் அவன் போர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது.

வாளமருள வாகைப் பூக்குஞ்சிக
கழல கண்ணிக

கோறமாறன் றஞ்சைக் கோன
கோளாளி மமாயம்பிற

கொடுமபனூர் காய்க் தெரிந்தான.

எரிவிசம்பு மிரு சிலமாய்த் தென்பவான் மாறன்
செருவேன் மறங்கனன்று சீறக்கொடி மாடத்தண்
கொடும்பைக்கடாந் மனனா நெடுமதிலெடுத்த நீறு.

எண்கினிருங் கிளையு மேறறகரிய வேய்வண்கைச்
செருமாறன் வாளகாய்ததி விண்படாவான் செய்
நாடு தாழ்நாத் மாடக்கண்ணனூராக் கோநா
டர்புக கொளிந்த குணறு.

வாகைப்பூ = வெற்றிமாலை, குஞ்சு = கூந்தல், கழல கண்ணி = மணக்கும் மாலை, ஆளி = சிங்கம், மொயம்பு = பலம், எரி = நெருப்பு, விசம்பு = ஆகாயம், செரு = போர், கனன்று = கோபித்து.

பல்லவமல்லன் காலத்துக் கவிகளில் எல்லோரிடமும் மிக உயர்ந்தவா திருமங்கையாழ்வாரே. இவருக்குப் பிறந்த போதிட்ட பெயர் நீலன், கலியன் என்றுமற்றொரு பெயரு முண்டு. சோழ மண்டலத்தில் திருமங்கை நாட்டிலுள்ள கள்ளக்குடியில் ஒரு சேனைத் தலைவனது மகன். சில நாள் குறு தில் மன்னனாய் வாழ்ந்து, பின்பு திருமாவிடத்து அன்பு மிகுந்து ஊரூராய் யாததிரையது, 88 ' திருப்பதிகளி லுள்ள விஷ்ணு அவதாரங்களைப் பற்றிப் பல பாசரங்களைப் பாடினார். இவர் இயற்றிய நூல்கள் (1) பேரியதிருமொழி, (2) திருக்குறந்தாண்டகம், (3) திருநெந்தாண்டகம், (4) சிறிய திருமடல், (5) பேரிய திருமடல், (6) திருவேழக்கூற்றிருக்கை. இவர் காலத்திலேயே இவரை எல்லோரையும்விட பெருங் கவி என்று அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டு இவருக்கு 'நாற்க விப்பெருமான்' என்று பட்டமிட்டார். அவரும் தன் களியை 'கலியன்சொன்ன ரங்கமுகத் தமிழ்மாலை' என்று சொல்லியிருக்கிறார். தமிழ்நாட்டில் வைஷ்ணவரும் மற்ற வரும் இவர பாடல்களை மிகக் கொண்டாடுவார். அவற்றில் இனியவை சிலவற்றைக் கீழே எடுத்து வரைவாம். நாராயண நாமத்தின் மகிமையைப் பற்றி,

எம்பிரானெந்தை எனனுடைய சுற்றம்
எனக்காக எனனுடைய வாணுள்
அம்பினு லாககர் வெருக்கொள நெருக்கி
அவருயிர தெகுத்தவெம் மண்ணல
வம்புலாளு சோலை மாமதிள தஞ்சை
மாமணிக கோயில் வணங்கி
நம்பிகாள உய்யநான கண்கொண்டேன
நாராயண வெனனும நாமம்.

வாணுள் = வாழ்நாள, வெருக்கொள = அச்சங்கொள,
செகுத்த - ஒழித்த, வம்புலாம் - வாசனைநிறைந்த, உய்ய-பிழைக்க.

குலந்தரும் செலவந்தந்திடும் .
 அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
 நிலந்தாம் செய்யும் கீள விசம்பருளும்
 அருளொடு பெரு நிலமளிகும
 வலந்தரும் மறுந் தந்திடும்
 பெற்றதாயினுமாயின செய்யும்
 வலந்தருஞ் சொல்லையான கண்டு கொண்டேன
 காராயண வெண்ணும் நாமம்.

திருவேங்கடப பாசாங்களும மிக அழகியவை.

நாயே தந்தை பென்றும் தாயே கீள மககொன்றும்
 நோயே பட்டொழிந்தேனுனைக் காண்பதோராயினால்
 வேயேப்பூம் பொழில் சூழ விரையா திருவேங்கடவா
 நாயேன் வந்தடைந்தேன் வலகியாடென்னையாட் கொண்டருளே.

வந்தாயென் மனம் புகுந்தாய் மனனி நின்றாய்
 நந்தாத் கொழுஞ்சுடரே எங்கள் நம்பி
 சந்தாமணியே திருவேங்கடம் மேய
 எந்தாய் இனி யானுனை என்றும் விடேனே.

திருவல்லிகேணிப் பெருமாள் கோயில் பலலவா கட்டின
 தென்று பின்வரும் அரைப் பாசாத்தால தெரியவரும்.

மன்னுதண பொழிலும் வாவியும் மதிரும்
 மாடமாளிகையும் மண்டபமும்
 தென்னன் பொண்டையர் கோன செய்த நனமயிலேத

நிலந்தாம் = அழிவு, கீள விசம்பு = வீடு, தாரமே = மனைவியே,
 வேய் = மூங்கில், மனனி = நிலைபெற்று, எந்தாய் = எனத் தந்தையே, தண் = குளிர்ந்த.

என்னும் இப்போதிருக்கும் கோயில பிற்காலத்தில் இடித்
துத் திருப்பிக் கட்டப்பெற்றது. திருச்சித்திர கூடத்
திலும் பலவன பணிந்தான்.

பைம்பொன்னு முததும் மணியுங் கொணாந்து
படை மன்னவன பலவாடகோன பணிந்த
செம்பொன மணிமாடங்கள் சூழந்ததிலைத்
திருச்சித்திர கூடஞ் சோமினகளே.

திருவரங்கப் பாசுரங்களின் அழகைக் காட்ட இரண்டு
பாசுரங்களை எழுதுவாம்

பொய வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைதும் செலவைத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நிற வித்தகளை
மைவண்ணம் கருமுகில போல திகழ்வண்ணம் மரகதத்தின்
அவ்வண்ண வண்ணனை யான கண்டது தென்னரங்கத்தே.

பொன்னும் மாமணியும் முததமும் சுமந்து
பொருதிரை மாந்தி புடைசூழ்ந்து
அன்னமாடுவது மலைபுனல் சூழ்ந்த
அரங்கமா நகரமாதானை
மன்னுமா மடமங்கையா தலைவன்
மானவேற் கலியன் வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார நானும்
பழவினை பற்றறுப்பாரே

திருவரங்கப் பாசுரமொன்றில் பலவா கோட்டுரு
வனைப்பற்றிச் சொல்லி யிருக்கிறது.

திருச்சித்திர கூடம் என்பது சிதம்பரம், பொய வண்
ணம் = பொய்யின் தன்மை, புலனைதும் = கீம்பொறிகள், வித்த
களை = மேலோனை, முகிலபோல = மேகம்போல, திரை = அலை,
பனுவல் = பாட்டு, பழவினை = பழமையாகி வரும்வினை.

துளங்கு நீண முடியரசா தம குரிசில்
 தொண்டை மன்னவன திண்திற லொருவறகு
 உடன கொள்ளரினோடின னருள சுரநது
 அங்கோடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப
 வள எகொள் மந்திரம மற்றவர்க்கருளிச
 செயதவாறு அடியே னறிநது உலக
 மனநத பொன்னடியே யடைநதுய்நதேன
 அணி பொழில் திருவாங்கு தமமானே.

நந்திவாமன ஸ்ரீரங்கத்தில் ஏழு நாழிகை தொழுது
 அரங்கத்தமமான அருளைப் பெற்றான போலும் கும்ப
 கோணத்துக்கடுத்த நாதன்கோயிலையும் இவன் தொழுகான்.

தந்தை மனமுநது துயர்நத இருள்வந்த
 விறலநதன மதலை
 எந்தையிவ னென்றமார கந்தமலா கொண்டு
 தொழ சிந்தைகாதான
 மந்தமுழ வோசை மழையாக வெழுகா
 மயிலகனாடு பொழில்கூழ்
 நந்திபணி செய்துகா நந்திவிண ணகாம
 நண்ணு மனமே.

திருநறையூர்ப் பதிக மொன்றில் அக் கோயில் கோச்
 செங்கண்ணன தொழுந தென்று பாடியிருக்கிறார் இக்
 கோச்செங்கண்ணன சிவனடியார் அறுபத்துமூவரில் ஒரு
 வன். கி. பி. 600-க்கு முன் சைவா, விஷ்ணுவைத் தாழ்த்த
 திப் பேசுவதும், வைஷ்ணவர் சிவனை இழித்துப் பேசுவதும்

குரிசில் = ஆண்மக்களுள் சிறந்தவன், தொண்டை மன்ன
 வன் = தொண்டை நாட்டரசன், பொழில் = சோலை, நந்த =
 கெட, விறல் = வலிமை, அமர = தேவர்கள், கந்தமலா = வாசனை
 யுடைய மலர்

கிடையாது. அதனால் செங்கண்ணன விஷ்ணு கோயில்
இரண்டிலும் தொழுதான். திருநறையூர்ப் பாசுரத்தில்
இரண்டை வரைவாம் :—

அம்பரமும் பெருநீலமும் திசைகளைடமு
அலைகடலும் குலவனாடி முண்டகண்டன்
பொம்பமரும் வடமாததி நிலைமேலபள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிறபீர்
வம்பமீழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலாமேலவரும்
செம்பியன்கோச் செங்குணன் சோநட்கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சோமினகளே.
முருங்கிலங்கு கனிததுவாவாய்ப் பினைகேள்வன
மனனெல்லாம் முன்னயிச சென்றுவென்றிச
செருக்களத்துத் திறலழியச் செழுவேந்தன்
சிரந்துணிததான் திருவடிதும் செனனிவைப்போ
இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயென தோளீசற்கு
எழில்மாட மெழுபதுசெய துலகமாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சோநட்கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சோமினகளே.

தாண்டகம் முதலில் பாடியவா திருநாவுக்கரசர். திருமங்கை
மன்னன் அதைப்போல திருமாலீது தாண்டகம் பாடினார்.

வடமரம் = ஆலமரம், வகுளம் = மகிழ்மரம், செம்பியன் =
சோழன், முருங்கு = முள் முருங்கை, இதன் மலா சிவந்திருக்
கும், செருக்களம் = போர்க்களம், துணிததல் = வெட்டுதல்,
செவ்வை நில்லாது = செமமையாய் நில்லாது, தீவினையேன் =
கொடிய வினையுடையேன், பணியாய் = கட்டளையிலொய்,
முகில் = மேகம், அதத = (எட்டாம் வேற்றுமை) தந்தையே.

சித்தமும் செவ்வை விலங்கு என செய்கேன தீவினையேன
பக்திமைக கனபுடையேன ஆவதே பணியாயெந்தாய்
முத்தொளி மரகதமே முழங்கொளி முகிலவண்ணுள
அத்தரின் னடிமையல்லால் யாதுமொன றற்கிலேனே.
என்பது குறுந்தாண்டகத்தின் நடையைக் காட்டும்.

அன்றுயா குலமகற்குகையன தனனை
அலைகடலைக் கடைத்தடைத்த வமமானதனை
குன்றதவலி யரக்கா கொனை மாளக
கொடுஞ்சிலைவாயச சாததுரநது குலங்களைநது
வென்றானைக் குன்றெடுத்த கொளினனை
வரிதிரை கீர்விண்ணசாம் மருவிநாளும்
நின்றனைத் தண்குடத்தைக் கிடந்தமலை
நெடியானை யடிநாயேன நின்றதிட்டெனே.
என்பது நெடுந்தாண்டகத்தினின்று எடுத்தது.

திருமங்கைமன்னன் பாடல்கள் சிலவற்றில் திருமலை
நாயகனாயும் பக்தனான தனனை நாயகியாயும் வைத்துப்பாடி
யிருக்கிறார். இப்பாசரங்களில் அகப்பொருட்சுவை வரும்.
உதாரணமாகத் திருநாகைப்பாசரம் ஒன்றை வரைவாம்.

பிணியவிழ் தாமரை மொட்டலாத்தும்
போருளாளா கொலையானறியேன
பணியுமென்னெஞ்ச மிதென கொல தோழி
பண்டிவர் தமமையும கண்டறியோம்

அரையன் = அரசன், அமமான = சிறப்புடையோன், குன்-
றாத வலி = குறையாத பலம், அரக்கர் = அசுரர், சிலை = வில்,
சாம் = அம்பு, திரை = அலை, அலையை யுடையகீர், குடந்தை =
கும்பகோணத்தின் திரிபு, பிணி = கட்டு, மொட்டு = அரும்பு,
அலாததம் = விரியச் செய்யும், கொல் = அசைச்சொல், பணி-
யும் = வணங்கும்.

அணிகெழு தாமரையனன கண்ணுமங்கையும்
 பங்கய மேனிவானத்து
 அணிகெழு மாமுகிலேயு மொப்பர்
 அச்சோ ஒருவ ரழகியவா.

இக்காலத்தில் இறையனாரகப் பொருளுரை எழுதப் பெற்றது. இறையனாரகப்பொருள் எனபது மதுரைக் கோயிலினது பீடத்தின கீழ் மூன்று செப்பு இதழ்களில் வெட்டியிருந்தது. ஒரு பாண்டிய அரசனுக்கு அகப்பபட்ட தென்றும் அதற்குரை நகரீனா இயற்றினரென்றும், அவர் அதைத் தம்மகனா கீரங்கொத்தனார்க் குரைத்து, முறையே தேனூரகிழார், படியங்கொற்றனார், செல்வத் தாகிரியா, பெருஞ்சுவனார், மணலூராகிரியர், புனியங்காப்ப பெருஞ் சேந்தனார், செல்லூர் ஆசிரியா, ஆண்டைப் பெருங் குமரனார், திருக்குறைத்தாகிரியர் மாதவாளனார், இள நாகனார், முகிரியாயர் நீலகண்டனார் பயின்றாரென்றும் இவ்வுரையில் எழுதி யிருக்கிறது. இப்பொழுது கிடைத்தது அச்சிட்டிருக்கும் உரை நீலகண்டா விரித்தெழுதிய தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவ்வுரையில் உதாரணத்திற்காக 329 பாக்களடங்கிய ஒரு கோவையுண்டு. இக்கோவை ஒவ்வொரு பாட்டிலும் நந்திவாம பலலவ மலலன எதிரியான அரிகேசரி பராங்குசன் செயலகளைப் பாடியிருக்கிறது. இதில் அவன் பெயரும் அவன் போர்புரிந்த ஊர்களின் பெயர்களும் உள்ள இடங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பாம்.

பாவடி யானைப் பராங்குசன் பாழிப்பகை தணித்த
 தாவடி வேள மன்னன்.

வேறுமென ின்றி கன ிலைந்தார் விழிஞ்சுத்து விண்போ
 யேலுந்திறங் கொண்ட கோன்.

தூவுண்டை வண்டினங்காள வமமின

சொல்லுமின றுன்னி நிலலாக

கோவுண்டை கோட்டாறழித்த கோன.

இருங்கழல் வானவற்றைக்குடியிகல் சாயந்தழியப்

பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன மாறன.

பொருங்கழல் வானவற காயன்று பூலந்தைப்போர் மலைநதா
பொருங்கழலேற வென்றன.

தேற்றநிலலாத தெவவேந்தரைச சேவூ செருவழித்தது.

பாவனையின றமிடிவேந்தன பராங்குசன பாழிவென்ற

வேவணை வெஞ்சிலையான

தடித்த எழுத்தில் உள்ளவைக ளெல்லாம் ஊரின பெயாக
ளாவது, அரசன பெயாகளாவது ஆகும், பாவடியானை = இனித்த
அடியானை, தணித்த = அடங்கிய, தாவடி = தூயமையான அடி,
வேள் மனனன் = விருமபதக்க அரசன

நின்றிகண் மலைநதா = ின்று + இகல் + மலைநதா, இகல் =
போர், விழிஞம் = மலைநாட்டில் உள்ள ஓர் ஊர், திறம் = வலிமை,
வலம் = பொருந்தும், கோன = அரசன, தூவுண்டை = சுத்த
மான ஆகாரம் தினனும், துன்னி நிலலா = நிலை பெற்று நிலலாத,
கோவுண்டை = அரசன படையுள்ள, கழல் வீக்கிய = கழல் தரித்த,
பூழியன் = பாண்டியன்

போர்புரியும் கழலையணிந்த வானவாககாக அன்று பூலந்தை
யென்ற ஊரில் போர்புரிந்தா பொருந்திய கழல் ஏற்றமுற
வென்றன

தெளிவில்லாத பகையரசரைச சேவூரில் போரிலழித்தது பாக
களினால் போற்றப்பெறும் இனியதமிழ் அரசன் பராங்குசன்
பாழியை வென்ற வெமமை பொருந்திய கொடிய வில்லை
யுடையவன்.

ஒன்றைக் கருதா வயவர் நறையாற்றுட னழிநது
பொன்றப் படைத்தோட்ட கோன்.

சேலங் குளர்வயற் சேலு ரெதிராசினற சேரலனை
மாலங் கடைந்தத மன்னன் வரோதயன்.

நீடிய பூநதண்கமுனி நெலவேலி சிகாமலைந்தா
ரோடிய வாறுகண்டாண சுடாவைவே லுறைசெறித்த
வாடியயானை அரிகேசரி.

தெவவா யெதிராசினற சேரலாரோணைச செருகசுழித்துக்
கைவானி தியமெல்லாமுடனே கடையற்கவாநத
மன்னன் வரோதயன் வல்லத்தொனனா கடஞுவான்
கொடுத்த தெனன்ன.

தானைவணங்காசுவா பட்ச சங்கரமங்கைத் தனது
வானைவலங் கொண்டமாறன்.

நட்பிலலாத வயவாகளுடைய நரையாறமுடன் அவர்களையு
முழித்து, நாசமுறச் செய்யும் படையைத் தொடுத்தவன், சேல்
மீன்கள் அங்குத் துள்ளிக் குதித்து விளையாடும் சேலூரில் எதிராத
சேரமன்னனை, மயக்கம் அங்கு அடைவித்த அரசனாகிய
வரோதயன்.

நீண்ட அழகிய குளிராத வயல்கள் சூழ்ந்த நெல்வேலியில்
போ புரிந்தார பகைவன் பின்னடைந்தது ஓடிய வழியைக் கண்டு
பிரகாசிகுக்கும் ஒளிவீசும் கூாமையான வேலாயுதத்தை உறையி
லிட்ட வாட்டமில்லாத யானை ஒத்த அரிகேசரி

பகைத்து எதிராதுநின்ற சேரனது காவத்தை ஒழித்து
அவன் கையிலுள்ள உயாநத செலவங்களை யெல்லாம் கடையல்
என்ற ஊரோடு கைக்கொண்ட

வல்லத்திலுள்ள பகைஞர்களுக்கு வானையளித்த பாண்டிய
னாகிய வரோதயமன்னன்.

இக்கோவையில் இவன் பெயரையாவது போரையாவது குறிக்காத பாடலில் இதை முசுரி நீலகண்டனா கி. பி. 750-க்குப் பின்பு பாடியிருக்க வேண்டும் அகடபொருளில் காவியற்பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் முறையே உதாரணங்களாக யிருக்கவும், பாடபகுதிகளைப் புகழவும் பாடினது இக்கோவை. இறையனாகப் பொருளுரையில் அகடபொருள் தூலிலலாததால் இறையவன் இரதூலை அருளிச்செய்தான் என்று கூறியிருக்கிறது. அப்போது தொல்காப்பியம் இயற்ற வில்லையா? இருந்து எவாக்கும் அகப்படாமல் ஒளிந்திருந்ததா? இவ்வினாக்களுக்கு விடை கொடுக்க வழியைக் காணும்.

தமிழ்ச்செய்யுள் இவ்வாறு செழித்திருக்க வடமொழிக் கலவியும் தமிழ் நாட்டில் உயர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்றும் தமிழா வடமொழியில் எவ்வளவு அழகாய்க் கவனம் செய்தாரென்றும் சாசனங்களினின்று மொழி பெயர்த்திருக்கும் சுலோகங்களினின்று அறியலாம் வேகவதிந்தியை உதயேந்திரச சாசனத்தில் வாணித்திருக்கும்முறையும் அழகாயிருக்கும். அதன்பொருள் — அதனது கரைகளில் கமுகு, தெருகு, மா, பனை, ஹிந்தாளம், பாம்பூலம், நாகை, புனனாகை, செவ்வசோகம், குரவகம், மாதவி, கானிகாரம் முதலிய மரங்கள் அடங்கிய சோலைகள் நாமபியிருக்கின்றன. அநந்தி காமத்தால் மயங்கிய மதியையுடைய பெண்டிருடலினின்று உதிராத மஞ்சள் வாசனையுடைய நிருந்தது.

இதுவுமன்றி சங்கராச்சாரியர் பாஷியத்திலும் வேதாந்த விஷயத்தைப்பற்றி இயற்றிய மறு தூலகளிலும் காவிரியில் தண்ணீர் ஓடுவதுபோல தடையற்று மொழிகள் ஓடும்

பாதங்களில் பணியாதவர்கள் நாசமுற சங்கரமங்கையில் தனது வாளால் வெற்றி கொண்ட பாண்டியன்.

நடையைப்பாத்தது ஆனந்திப்பவரெல்லோரும் வடமொழிப் பயிற்சி தென்னாட்டில் எவ்வாறு பரவியதென்று அறிவார். அவர் செய்த வடமொழித் தேர்த்திரங்குளிலுள்ள கானுமித்ததை அனுபவிககாதவர் யார்? அவைகளைப் பாடக்கேட்டு மனது உருகாதவா நர லோகத்திலும் இருக்கிறார்களோ?

தந்திவாமப் போத்தரையன

(கி. பி. 777 — 830)

இவன் நந்திவாம பல்லவ மல்லன மகன். இவன் தாயின் பெயர் ரேவா. ரேவா என்றால் நருமதைக்குப் பெயர். இவன் இராஷ்டிரகூடா முதல் மன்னனான நந்திவாமன் மகன் போலும். பாட்டன் பெயரை இவன் மகனுக்கு வைத்தான் போலும்.

தந்திவாமப் போத்தரையன் சிமமாசனம் ஏறி, 21 வருஷங்களாகுமுன் வெட்டுவித்த சாசனங்கள் பல அகப்படடி.

புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் குளத்தூர் தாலுகா மலை யடிப்படடியில் உள்ள குகைக்கோயில் மகா மண்டபத்துத் தூணில், 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசய தந்திவர்மற்கு யாணி பதினாறுவது விடேல் விடுகுமுத்தரையனாகிய குவாவன சாததனேன் திருவாலத்தூர் மலை தளியாக குடைநது பட்டாரைப் பிரதிஷ்டை செய்து' என்று வெட்டி யிருக்கிறது. திருவாலத்தூர் என்பது மலையடிப்பட்டியின் முற்காலத்திய பெயர்.

தந்திவர்மன் தன் தகப்பனைப் போல சோழ தேசத்தில் பல பிரமதேயங்களைத் தானம் செய்தான். அதில் ஒன்று திரிசிராப்பள்ளி தாலுகாவில் காவிரிக்கு வட கரையிலுள்ள

ஆலம்பாககத்தில் இருந்தது. இதனால் இவ் ஆகக்கு முன் காலத்தில் தந்திவர்மமங்கலம் என்று பெயர். இவ் ஆரில் கைலாசநாத சுவாமி கோயில் என்று ஒரு கோயில் கட்டினான். அன்றியும் தந்தியின் பட்டப் பெயரான மாற்பிடுகு என்ற பெயரை வைத்து மாறபிடுகு ஏரி ஒன்று வெட்டு வித்தான். அன்றியும் திருமேறறளி யென்ற பெருமான கோயில் கட்டி காஞ்சீபுர சுவாமியான வரதராஜ சுவாமி விக்கிரகமும் ஸ்தாபனம் செய்தான். இந்த ஆலம்பாககம் லாலகுடிக்கு 12-மைல தூரத்தில் உள்ளது.

புதுக்கோட்டை நாடு குளத்தூர் தாலுகா குன்றண்டா (குக்கை) கோயில் தூண ஒன்றில் பின் வரும கல வெட்டு உண்டு :— ‘ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசய தந்திப்போத்த ரையற்கு யாண்டு 5-வது மாற்பிடுவினராயின் பேரதி அரையர்களடியான் வாலிவடுகனயின் கலிமூரக்க இளவரையன் செய்த குளம்வாலி ஏரி’ மாற்பிடுகு எனபது தந்திவர்மனது பட்டப் பெயர். மாறர் அல்லது எதிரிகளுக்கு இடி போன்றவன் எனபது பொருள். மாறபிடுகு பேரதி அரையன் எனபவன் தந்திவர்மன் கீழ் ஆண்ட குறுநிலமன்னன். கலிமூர்க்கன் எனபவன் வடுகனதால் அக் காலத்தில்கூடத் தெலுங்கா தென்னாடு வந்து சிற்றரசரானா போலும்.

திரிசிராப்பள்ளிகு வடக்கு 12 மைல தூரத்தில் உள்ள திருவெள்ளறை கிராமத்தில் பெரிய கிணறு ஒன்று இவ்வரசன் காலத்தில் தோண்டினார்கள். அதன் மேல் உள்ள கல்வெட்டு பின் வருமாறு :—

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பாரததுவாஜ கோத்திரத்தின் வழி தோன்றிய பலலவ திலகுலோற்பவன் தந்திவாமற்கு யாண்டு நான்காவது எடுத்துக்கொண்டு ஐந்தாவது முறையித்தான். ஆலம்பாகக விசய நல்லுழான தம்பி கம்பன் அரையன்

திருவெள்ளறைத் தென்னூர்ப் பெருங் கிணறு. இதன் பெயர் மாற்பிடுகுப் பெருங்கிணறு என்பது. இது ரட்சிப்பார இவ்வூர் முவாயிரத்தெழுதூறுவரும,

நண்டார காணவுலகத்திற் காதல செய்து நிலலாடுத
பண்டே பரமன படைத்தரன் பார்த்துநின்று நையாடுத
நண்டார மூப்பு வந்துன்னைத் தளரச்செயது கில்லாமுன்
உண்டேல உண்டு மிககாடு உலக மறிய வைம்மினே.

திரிசிராப்பள்ளிக்கடுத்த உய்யக்கொண்டான திருமலைச் சாசனங்களில் அவ் ஆராத கருகிலுள்ள வாயக்காலுகரு வைரமேக வாயக்கால என்ற பெயரைக் குறித்திருக்கிறது. தந்திவர்மனுக்கு வைரமேகன என்ற பெயர் இருந்ததால், இந்த வாயக்காலே இவனே தோண்டினுன்போலும். அதற்கு இப்போது உபயக்கொண்டான வாயக்கால என்று பெயர்.

குடி மல்லம் என்னும ஊரில் இவனது 49-வது ஆண்டிக் கலவெட்டு அகப்பட வருகிறது. “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிசைய தந்திவிக் கிரப்பருமற்கு யாண்டு நாற்பத்தொன்பதாவது விஜயாதித்த மகாவலி வாணராயர் பருதிவி இராஜ்யஞ் செய்யத் திருவிப்பிரமபேடு ஆளுங்கணத்தாருள் கழிய மங்கலங் கெடாரா (கழியமங்கலத்துத் தலைவன்) அய்யப் போற்றி யேன எங்கன தூம்பனேரியுள்ளே நந்தி குண்டிலான சேறு இவ்வூர் வெள்ளேரிகு குவரிச செருவாக வைத்தேன். இதிற போகங்கொண்டு இவ்வெள்ளேரியிலே குழி குத்தி அட்டுவதாக வைத்தேன். இததருமஞ் சந்திராதித் தகதஞ் செய்வதாய்த்து. இததருமஞ் செலுத்தினா 1000 அசுவமேதஞ் செய்த பலன் பெறுவார். இத்ததிதார் வாரணசி அழித்தான பாவத்துப் படுவார. இததருமம் ரக்ஷித்தான் அடி என முடிமேலின.”

தந்திப் போத்தரையன காலத்தில் ஏரிகள், குளங்கள், கால்வாய்கள் பல வெட்டினதாக இந்தச் சாஸனங்களால் அறிகிறோம். ஆனால் இந்த தருமம் சோழ தேசத்தில் அவனது ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதியில் இல்லை. ஏனென்றால்,

தந்திவாமன அமராட்சி கொஞ்சம் சென்ற பின்பு வர குணபாண்டியன் அவன் நாட்டினமேல் படையெடுத்தது வந்து சோழநாட்டைக் கைப்பற்றினான் என்று சொல்லப் போகிறோம். ஆனால் தொண்டைமண்டலத்தின் வட பகுதி தந்திப் போத்தரையன் வசமாய் அவன் இறக்குமளவும் இருந்தது என்று இந்தக் கல்வெட்டினால் அறியலாம்.

இவனது 6-ம் ஆண்டில் செஞ்சிக்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள தொந்தூரிலும், 7-ம் ஆண்டு, 9-ம் ஆண்டு, 10-ம் ஆண்டு, 21-ம் ஆண்டுகளில் செங்கற்பட்டு ஜில்லா உத்தரமல் லூரிலும், 12-ம் ஆண்டில் திருவல்லிக்கேணியிலும், கூடத்திலும் உள்ள கல்வெட்டுகள் அகப்பட்டிருக்கின்றன. தொந்தூராக கல்வெட்டில் மாடுகளுக்காக உற்ற சண்டையில் இறந்த உதாரடி, நம்பி யென்றவர்க்காக விண்ணகோவரையர் குன்றானா பட்டாரியைத் தொழுது, சிங்கபுரநாட்டுக் கீழ்வழி அருவாகூரில் உள்ளோராகுப் பொன கொடுத்ததாக இருக்கிறது. உத்தரமல்லூர் சாசனங்களில் தந்திப்போத்தரசர் ஆண்டபோது ஒருவன் குளம் வெட்ட நிலம் வாங்கி, வைரமேக தடாகம் வெட்டுவித்து, அதில் அப்போதைக்கப்போது சேறு வெட்டி எறிவதற்காக முதல் வைத்ததாக இருக்கிறது. தந்திவாமனுக்கு வைரமேகன் என்று ஒரு பெயருண்டு என்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறது. திருமங்கைமன்னன் “மன்னவன் தொண்டையாகோன வணங்கும் நீள் முடியாமாலை வைரமேகன் தன் வலி தன்புகழ் சூழ்ந்த கச்சி” என்று பாடியதால் இது விளங்கும்.

திருவல்லிகேணிச் சாசனத்தால் குலங்கிழார் * கோயில் நிலத்தில் ஒரு பகுதியை ஒற்றிவைத்து, அதன் வருமபடியில் 45 காடி நெல குறைந்தது போனதால், அதற்குப் பதிலாக 30 காடி நெலனும் 5 கழஞ்சு பொன்னும், புகழ்த்துணை விசையாசன தானம் செய்தான். இதற்கு நாள் ஒன்றுக்கு 5 நாழி நெல வட்டி; அதை இரண்டு நாழி அரிசியாகக் கித்தியம் 5 வேதனம் செய்வதென்று ஏற்பாடு. ஆகையால் 45 காடிக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு 18½ கலம் அந்தக் காலத்தில் வட்டி யென்று தெரியவருகிறது.

இராஷ்டிர வம்சத்தை நிலை நிறுத்தின தந்திவர்ம மகாராஜா இறந்தபோது அவன் மாமன் சிருஷ்ணன் அரசனானான். இந்தக் சிருஷ்ணன் சளுக்க வம்சத்தை அழித்தான். இவன் ஏலாபுரம் (எல்லோரா) என்று நிஜாம் இராஜ்யத்தில் அவரங்காபாது தாலுகாவில் உள்ள ஒரு மலையில் உலகத்திலுள்ள கோயில்களைவிட மிக அழகிய தென்குளத்திற் பெற்ற கைலாச நாதசுவாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தான். இவன் இறந்தபின்னர் (கி. பி. 780-இல்) இவன் புத்திரர் கோவிந்தனும் தருவனும் போர் செய்தார்கள். இந்தப் போரில் தந்திப் போத்தரையன் கோவிந்தனுக்கு உதவி புரிந்தான். எனினும் தருவனே ஜயித்தான். தருவன் கி. பி. 790-இல் இறந்தபோது, அவன் மகன் கோவிந்தன் அரசனானான். இந்தக் கோவிந்தனுக்கு ஜகத தங்கனென்றும் பெயருண்டு, இவ்வாறு தந்திப் போத்தரையனது எதிரிகள் ஜயித்ததால், இப்பல்லவன் பலம் குறைந்தது இதனால் போலும். கி. பி. 800 முதல் இவனது சாசனங்களை அதிகமாய்க் காணோம். அன்றியும் தென்னாட்டிலிருந்து மற்றோர் பகைவன் தந்திப் போத்தரையனுக்குத் தோன்றினான்.

* என்றால் கோயில் வேலையை நடத்ததுவோர், பட்டாரிகையென்னும் வடமொழி பட்டாரி யென்றாகிப் பிடாரியென்றாயிற்று.*

இந்த எதிரி வரகுண பாண்டிய மகாராஜா, பராதக மாறஞ் சடையனது பேரன். இவனும் மாறஞ்சடையன் என்ற பெயர் பெற்றவன். கி. பி. 800 முதல் 825 வரையில் இவனது கலவெட்டுகள் தமிழ் நாட்டில் எங்கும், சோழ மண்டலத்தில் அதிகமாயும் கிடைக்கின்றன. இராமநாதபுரத்தில் கிடக்கும் கலவெட்டில் மாறஞ் சடையன் வரகுண மகாராஜா சோழதேசத்தில் உள்ள இடவை நகரின் மேல் படை யெடுத்தது சென்றதாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. பிறகாலத்தில் இராஜேந்திர சிங்கவன் நாடென்று பெயரிட்ட சோழதேசப் பகுதியிலுள்ள மணணி நாட்டில் இடவை இருக்கிறது. இதற்கருகில் இப்போது திருவிசலூர் என்னும் கிராமத்திலும், தஞ்சாவூருக்கடுத்த தில்லைத்தானத்திலும் மாறஞ்சடைய வரகுணனது கலவெட்டுகளுண்டு. அன்றியும் திருச்சிராப்பள்ளி மலைமேலுள்ள குகைக் கோயிலில் இவனது 7-ம் ஆண்டில் வெட்டின கலவெட்டுண்டு. அதில் சிற்றம்பா (என்னும் சிராப்பள்ளி) திருமலைப் பட்டாருக்கு (மலைக்கோயில் கடவுளுக்கு) 25 கழஞ் பரிபாணைகொண்டு 1 நந்தாவளகளுக்கும் 5 வேறு விளகளுக்கும் எரிககத் தானம் செய்தான். அன்றியும் அநதக கலவெட்டில் தான சூரிய சந்திர வம்ச சிகாமணி யென்று எழுதிருப்பதால் அவன் தாய் சூரிய வம்சத்தைச் சோநதவா என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் சோழ குலத்தில் பிறந்தவனென்று நினைக்கலாம். இநதத் தானம் கொடுத்தபோது வரகுணன் தஞ்சாவூருக கருகிலுள்ள நியமம் கிராமத்திலிருந்ததாகவும், வேம்பில் என்னும் ஊரைப் பிடித்துக்கொண்டு, அதிலிருந்த கோட்டை மதில்களை இடித்து விட்டதாகவும் சொல்லியிருக்கிறான். வேம்பில் என்றால் வேம்பத்தூர் என்கிற திருவிசலூர். வரகுணன் கலவெட்டுகள் சோழநாடு முழுவதும் அகப்படவில்

தால் அது வரகுணன் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது என்று தீர்மானஞ் செய்யலாம். பின்பு தொண்டை நாட்டுக்குள் புகுந்தான் இவனது 16-ம் ஆண்டில் கொடுத்த வட்டெழுத்தில் எழுதிய அம்பாசமுத்திரம் சாசனம் தொண்டை நாட்டில் பெண்ணை யாற்றங்கரையிலுள்ள அரைசூரில் இவன் வீற்றிருந்தபோது கொடுத்தது. ஆகையால் தொண்டை நாட்டின் பகுதி யொன்றையும் வரகுணன் கைப்பற்றினான் என்று தெரிகிறது. ஆகையால் இவனுக்குச் சோழநாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் மதுரையுடன் சேர்த்தவன் என்ற பெயர் பிறந்தது.

சமய நிலை

அறுபத்துமூவரில் கடைசியிலிருந்தவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தார். அவர் மதுரையில் சுந்தரப் பெருமானைச் சேவிககச் சோமானபெருமையைனாருடன் போனபோது, பாண்டிய மகாராஜாவான வன தன் மகனை மணந்த சோழனையும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும், சோமான பெருமானையும் உபசரித்தான் என்றும், மூவேந்தரும் நாயனாருடன் சுவாமி தரிசனம் செய்தாரென்றும் பெரிய புராண வசனத்தில் ஒரு கதையுண்டு. இப்பாண்டியன் வரகுணனே. வரகுணனுக்கு முன்னிருந்த பாண்டியனான நெடுஞ்சடையன் பாம வைஷ்ணவன். இவன் பின் வந்த ஏகவீர சடைபன் மாறனும விஷ்ணு பக்தன். இவர் நடுவிலிருந்த வரகுணனே சைவன். திருச்சிராப்பள்ளிக் குகைக் கோயில் கலவெட்டில் சிவனைத் துதி செய்து மலைமேலுள்ள சிவனுக்குத் தானம் செய்தான். இதுவுமன்றி வரகுணன் காலத்துக்கு முன்னிருந்த சோரெல்லோரும் பாண்டியர்க்கு எதிரிகளாய்ப் போர் செய்தவர்கள். வரகுணன் தென்னாடுல்லாம் செல்வாக்கு உயர்ந்தது ஆண்ட

நால சேரரும் இதன தலை நகரத்துக்கு வருமாறு பண்டியனுக்கு அடங்கி யிருந்தா. இந்த இரு காரணங்களால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரை ஆதரித்தவன் வரகுணனென்று நிச்சயிக்கலாம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனா தமமுடைய தேவாரங்களில் அடிக்கடி திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர் இவ்விருவரையும் பற்றிக் கூறுவா. அன்றியும் சுந்தரமூர்த்திகள் பல தமிழ் நூல்கள் தோன்றி யுலவுத்தருங் காரணமாயிருந்தவா. இவா இயற்றிய திருத்தொண்டத் தொகையை ஆதாரமாகக் கொண்டதான நம்பியாண்டா அந்தாதி பாடினார். இவ்விரு நூல்களையும் கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரிய புராணம் பாடினா. சைவத்து பதினேரும் திருமுறையி லுள்ள பல பிரபந்தங்கள் தோன்றியதற்கும் இவர் நூல்தான் ஆதாரம் ஆகவே சுந்தரமூர்த்திகள் தமிழையும் சைவத்தையும் ஒருங்கே வளர்த்த பெரியார்.

இவா நடு நாட்டில் பிறந்தவா. ஆதி சைவகுலத்தார். ஆதி சைவரென்றால் சிவாலயங்களில் பூஜை செய்யும் குருக்களமா. சுந்தரா தெனனாதிமுற்றும் சென்று ஆங்காங்குள்ள சேஷத்தீரங்களில் பாசரங்களை பாடினா. திருஞான சம்பந்தா காலத்தில் சேர்நாட்டில் சைவத்திருப்பதிகள் கொஞ்சமே. சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்திற்குள் பல உண்டாயின. அவைகளுக்குப் போய் சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரம் பாடினா. அப்பா, ஞானசம்பந்தா தேவாரங்களிலல்லாத 22 சேஷத்தீரங்களை சுந்தரா பாடினார். அவைகளில் சேர்நாட்டுத் திருவஞ்சைக் களத்திலுள்ள சுவாமியை “மலைக்குநீக்கொரப்பன் வன்றி ரைகள் வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரி கொண்டலைக்குங் கடலங்கரை மேனமகோ தையணிபார பொழில் வஞ்சைக்களத்தப்பனே” என்று பாடினார்.

சுந்தரமூர்த்திகள் சோழநாட்டில் ஆண்ட சிறு மன்னன் ஒருவன் கழுத்தில அணிந்தகொண்டிருந்த ஆரமானது காவிரியில் கழன்றுவிழ, அதைச் சிவபெருமானே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அது அப்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் கொள்ளும் குடத்தில் கிடந்ததைப் பின்வரும் பாட்டில் தெரிவிக்கிறார்.

தாரமாகிய பொன்னித்தண்டுறையாடிவிடுதது
நீரினின்றடிபோற்றி நினமல்கொளொனவாங்கே
யாரங்கொண்டவெம்மாணைக காட்டையாதியை நாளு
மீரமுள நாவா நாளுமெமை யாளுடையாரே

உலக வியலபை உள்ளது உள்ளவாறே கூறும வழக்கமுடையவா சுந்தரமூர்த்திகள் மக்கள் உயிருடனிருக்கும் போது எல்லோரும் போற்றுவர். இறந்தவுடனே பலரும் துற்றுவாரதலால் செயயவேண்டியவைகளை அவ்வப்பொழுதே செயயவேண்டுமென்று பாடினார்

செத்தபோதினின் முன்னின்ற நமமை;

சிலாகா கூடிச்சுகிரிப்பதன முன்னம்

வைத்த சுகையுண்டே மனமுண்டே

மதியுண்டே விதியின் பயனுண்டே

முத்தனெங்கள் பிரானென்று வாரோ

தொழுகின்ற திமிலேறுடை யானே

யத்தனெதை பிரானெம்பிரானே யாருரானே

மறக்கலி மாமோ

பொன்னி = காவிரி, தண் துறை = குளிரந்த துறை, நீரினின்னு = ஜலத்தில் நினறு, நினமல = கடவுளே, ஆரம் = மாலை, முத்தன் = மேலான், பிரான = தலைவன், வாரோர் = தேவர், அத்தன் = தலைவன்.

மற்றொரு இடத்தில்,

எலம் மிலவங்க மெழிற்கனக
 மிகவுந நிவருந சிவனின் கரைமே
 னீலமமலாப பொயகையி லன்னமளி
 நெல வாயிலாததுதா யாதொரு நெல்
 வா லுனற வருகது முடமபிநனை
 மகி டாதடகா மலநதேனினியா
 னுலா சிழலில மகாயமரா வடியேனுயயப
 ிவாவதோ நழல சொலவே

ஆலபததுக்குச செலவதபபற்றி,

தோற்றமுண்டேன மாண்டிண்டு துயரமனை வாழ்ககை
 மாற்றமுண்டேல வஞ்சமுண்டு நெஞ்சமனத்திரே
 நிறறரேறரா நீலகண்டா நிறைபுனனீள சடைமே
 லேற்றா கொயிலெதிரகொள பாடியெனப தடைவோமே.

பறவைகள் பாடுவதைப்பற்றி,

பததாதாம பலாபாடி சினரூ ிம் பழமபதி
 பொந்திலாநதைகள் பாட்டரூபுனவாயிலே, என்றும்,
 காடேன நிகவாலிது காரிகையஞ்சக
 கூடிப்பொந்திலாநதைகள் கூகைக்குழற, என்றும்,

கனகம் = பொன, உநதி = அள்ளிககொண்டு, நிவவெனபது =
 ஒரு நதி, நெலவாலானற வருததும் உடமபு = நெல்லின் முனை
 ஊன்றுவதால வருததும் உடமபு, அலநதேன = வருநதினேன்,
 சூழல் = சூழ்ச்சி, நீற்றா = விழுதியையணிந்தவா, ஏற்றா = ரிஷபத்
 தையுடையவா, நிறைபுனல நீள்சடைமேல் ஏற்றா = நிறைந்த
 புனலையுடைய கங்கையைச் சடையிலுடையவா, பொந்தில் = மரப்
 பொந்துகளில், பாட்டரூ = பாட்டு ஓயாத, கூகை = ஒரு பறவை.

கற்றிலாதானை கற்று நல்லனே
 காமதேவனை யொசுருமே
 முத்திலாதானை முத்தனே யென்று
 மொழியினுங் கொடுப்பாரினை
 பொத்திலாதைகள் பாட்டருப
 புகழாரைப் பாடுமின புலவீகா
 வாததனைய மருலகமான வதற்கியாது
 மையுறவிலையே.

என்றும் பாடியுள்ளார்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒருவா ஈரையின் மூக்கு பனங்
 கிழங்கைப் பிளந்தது போன்றிருக்கு மென்றார். சந்தரவோ
 அதன காலப்பற்றி, 'தினை தானை ரெங்கானை சேருந்
 திருவாரு' என்றார்.

நீதியிலொன்றும் வழுவனிடகண்டகரு
 செய்து வாழ்வேன
 வேதியா தமமை வெகுனோன
 வெகுண்டவாகருந் துணையாகேன
 சோதியிற சேதி யெமமானை
 சுண்ண வெண்ணீற்றணிந்திட்ட
 வாதியிருப்பதும் மாளுவ ரெமமையுமான
 விரோடுகளா.

முத்திலாதானை முத்தனே என்று மொழியினும் = சிறப்
 பில்லாதவனைச் சிறந்தவனே என்று கூறினும், அததனைய = தலைவ
 னாய், அமருலகம் = தேவருலகம், ஐயுறவில்லை = சந்தேகமில்லை,
 தினைத்தாள = தினைச் செடியின் தண்டு, ஆதி = முதல்வன்
 ஆள்வரோ = ஆட்கொள்வரோ.

இப்பாசுரத்தில், 'வேதியா தமமைவெகுளேன், வெகுண்டவாகுந துணையாகேன்' என்று சுந்தரமூர்த்திகள் தந்த ஆணை கவனிக்கத்தக்கது. இவா காலத்தில் வேதியாக்கும் மறறவாகும் பகையினறி யிருந்ததாலும், வேதியா சிறந்திருந்ததாலும் இவ்வாறு கூறினா.

திருஞான சம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் சமணர்களைப் பற்றிப் பல இடங்களில் கடிந்து கூறியுள்ளார். ஆனால், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரோ, அவர் விருவாகளைப் போன்று சமணரையும் சாகசியரையும் பற்றிச் சொல்ல வில்லை. ஏனெனில், இவா காலத்தில் அம் மதங்கள் ஒடுங்கி நாடெல்லாம் சைவ, வைஷ்ணவமுமே, நிகழ்காலத்தில் இருப்பது போல சீரமபி யிருந்தன. எவரோ சிலர் சமணர், சாகசிய ரிருந்தாரே யன்றி, அதிகமா யில்லை யென்று நிச்சயிக்கலாம்.

2. நந்திப்போத்தரையன்

(சு. பி. 830 — 854.)

நந்திப்போத்தரையன் மகன். நந்தியின் தாய் கதம்ப அரசர் குலத்தில் பிறந்த அக்களரிமமடி அவன் இளமை யிலே அரசு பெற்றான். இந்தத் தந்தை தந்திவர்மனிருந்த போது வரகுண பாண்டியன் தொண்டை நாட்டில் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள அரை சூரில் வீற்றிருந்தான் என்றோம். வரகுணனை நந்தி எதிர்த்துச் சென்றான், என்று வந்தவாசு தாலாகாவில் உள்ள பெளமாதரில் வரகுணனைத் தோற்கடித்தான். அதனால் அவனுக்குத் தெளளாற்றெறிந்த நந்திஎன்ற பெயர் உண்டாயிற்று. பின்பு வரகுணனைப் பின்தொடர்ந்து, மறு போர்களி

அம் ஜயித்து, சோழமண்டலம் முழுவதையும் மறுபடியும் பல்லவ ராஜ்யமாகச் செய்து கொண்டான். அது முதல் கி. பி. 854-ம் வருஷம் வரையில சமாதானமாய இருந்து நாட்டைச் செவ்வையாக ஆண்டான்.

நந்திவாமன தமிழ்க் கவிக்களை அதிகமாய ஆதரித்ததாகத் தெரியவருகிறது. அதனால் இவனை நாயகனாகக் கொண்டு ஒரு கவி ஒரு கலம்பகம் பாடினான். இதற்கு நந்திக்கலம்பகம் என்று பெயர். அதில் இவனை 'மலலைவநதன்' 'மயிலை காவலன்,' பல்லவர் தோன்றல பைநதார் நந்தி,' 'அமரர் கோமான அடுபோநந்தி,' 'அவனி நாராயணன்' 'விடேல விடுகு,' என்று புகழ்நதிருக்கிறது.

இவன் செல்வாககு பாவியிருந்த நாடுகளைக் குறித்து,

‘செஞ்சாலியல படாகாவிரி சூழ்திரு நாடுடை நந்தி,’

‘கரைபொருது இழிதரு காவிரி வளநாடா,’

‘வடவேங்கட நாடுடை மனனா பிரான,’

‘தமிழ்த தெனறல புகுந்த உலவும் சேரநாடா,’

‘விண்தொருதண்கிரி அளவும விரஞ்செல்லும விடேல விடுகு’,

என்றும் பாடி யிருக்கிறது.

இன்னும் மலலை முக்கியத் துறைமுகமாயிருந்தது. மயிலை பல்லவாககு இரண்டாம் தலைநகரம், மயிலை என்றால், இப்போது சென்னப்பட்டணம் என்பதே, சாலி = நெல், காவிரி சூழ்திரு நாடு = சோழநாடு, மனனா பிரான = மனனா தலைவன், தமிழ்த தெனறல = தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் தெனறல, விடேல விடுகு = நந்தி மன்னரின் பட்டப் பெயர்.

இவன் போர்த்திறத்தைக் காட்ட, நந்திககலம்பகத்தி
விருந்து மேற்கோள ஒன்று வரைவாம்.

தென்னவா கோன்றன குறும்பில செருநா சூழ்ந்த
சுரிகைவினைப் பகைவருடல துண்டம ஆககித் துயில
உணர்நதவல ஆணமைத தொண்டை வேநதே
அமர்வெள்ளாற்று மேவலா சடந்த செருவேல

ஆமரில தெள்ளாறு அஞ்சிய நெஞ்சத்
தாசாகன திளபோலும்
கூடா படையாறு சாயப்பழையாறு வென்றன
செம்பியா தென்னா சோ எதிரவந்து மாய.

தெள்ளாற்றெறிந்த கோவிசய நந்திவிக்கிரமப்போத்
தரையன தமிழக கலவியில சிறந்தவன. 'தொலலைநூல்
வரம்பு முழுதுங்கண்டான நந்தி', என்றும், 'பைநதமிழை
ஆய்கின்ற கோன நந்தி', என்றும், இவனது புகழை நந்திக்
கலம்பகத்தில் கூறியிருக்கிறது தமிழ்ப புலவர்களை மிக
ஆதரித்தான எனபதற்கு,

'புலவரைப் புறங்கண்ட புகழ்சோகோ',
'தங்கைப் பூபாலன்மேல தண்கோவைபாடி
அடங்கைப் பூபால ரானால்',

பாண்டிய மன்னா போரவீரா சூழ்ந்த உடைவாளாற் செய்
யும் போரில வல்ல பகைவா உடல துண்டு பட, தூக்கத்தினினும்
தெளிந்த மிகுந்த ஆணமையை யுடைய தொண்டை நாட்டு அரசே,
தெள்ளாறு = ஓர் ஊர், படையாறு = பகைக்கூட்டம், செம்பியா =
சோழர், தென்னா = பாண்டியர்.

புலவரை ஆதரிப்பதால் உண்டாகும் புகழ்.

அரசன்மேல கோவைநூலபாடி பரிசிலப்பெற்ற அரசராயினர்.

‘செங்கைமுகில் அணையகொடைச் செம்பொன்
மேகத்தியாகி எனும் நநதி’,

என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

பின்னும்,

‘வானுறு மதியடைந்ததுன வந்நம்
கானுறு புலியை யடைந்ததுன வீரம்
கற்பக மடைந்ததுன கரஙகள்’,

என்று பாடியுள்ளது.

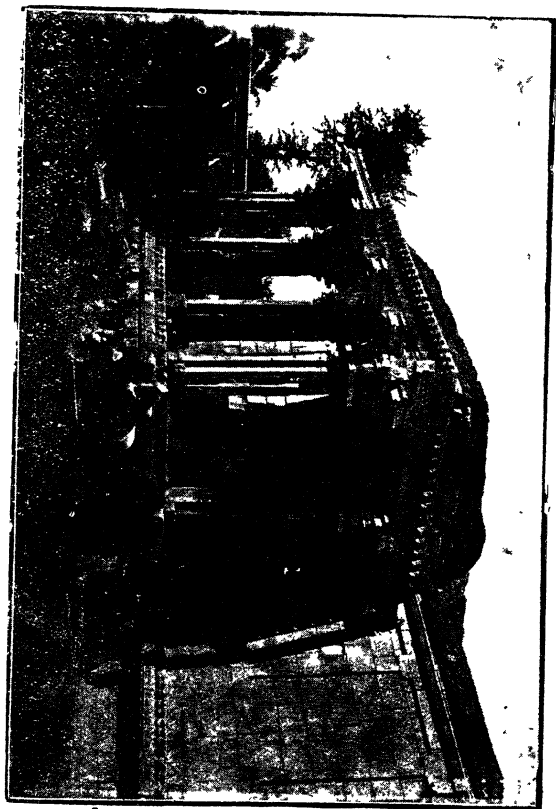
நந்தியின் காலத்துக் கனிகளில் மிகப் பெரியாரா பாரதம்
பாடிய பெருந்தேவனா. இவா பாரதக்கதையை வெண்பா
வாய்ப் பாடினா. அதனது உத்தியோகப்பருவம் முதலில்,

வண்மையால் கலவியால் மாபலததால் ஆள்வினையால்
உண்மையால் பாரால் உரிமையால்—திண்மையால்
தோவேந்தா வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானொடு
யாவேந்தா ஏறபாடு எதிரா

என்றிருக்கிறா.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனரை மூன்றாம் சங்கப் புல
வரி லொருவா என்று சிலா கூறுவா. மூன்றாம் சங்கம் ஒன்
பதாம் நூற்றாண்டுவரையில் சிகழ்ந்த, நென்று நம்புவதற்கு
இடமில்லை ஏழாம் நூற்றாண்டில் மணம் குறைந்து,
சைவம், வைஷ்ணவம் உயர்ந்து, அகப்பொருள் புறப்

முகில் = மேகம், மேகத்தியாகி = மேகம்போன்று தியாகஞ்
செய்யும் நநதி, வண்மை = ஈகை, ஆள்வினை = காரியத்தைச்
செய்யும் வகை, திண்மை = கலங்காமை, நந்தியைப் பல குணங்
களினும் ஒத்தவா ஒருவரும் இலரென்பதாம்.

பொருள் சுவைகளில் ஊக்கம் குன்றி, புகழ் மிகுவதற்கு, முன்னமே சங்கக காலமும் முடிந்ததுவிட்டது. பாண்டியர் சாசனங்களில் சங்கத்தைப்பற்றி ஒன்று மில்லாததால், அச் சாசனங்கள் பிறகு முன்னமே, முன்னாள் சங்கம் முடிந்தது விட்டதுபோலும் ஆகையால் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் சங்கப் புலவர் அல்ல. ஆனால் அவர் காலத்தில் மக்கள் மறந்து போகத்தொடங்க சங்கச் செய்யுள்களையும் புறம், அகம், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, முச்சுவிய தொகைகளாகத் தொகுத்து, அவைகட்குப் பாயிரம் பாடினார்.

தெள்ளாம் நெறிந்த நந்தியின காலத்துச் சாசனங்கள் பல அகப்பட டிருக்கின்றன. அதில் முகநியமானது வேலூர்ப் பாளையம் சாசனம். இது “கோவிசை நந்திவர்மற்கு யாண்டு ஆறாவது சோழ மகாராஜர் விண்ணப்பத்தால்” அளித்தது. இந்தச் சோழன் பெயர் குமாராகுசன். வேலூர்ப் பாளையம் எனனும் கிராமம் அரககுண்ணத்துக்கு ஏழு மைலி உள்ளது. இச் சாசனத்தில் பலலவ வம்சம் விஷ்ணுவுடன் ஆரம்பித்து, நந்திவரையில் வந்ததாய் எழுதியிருக்கிறது. அன்றியும், எங்கும் பெயர் கேள்விப்படாத பல அரசர் பெயர்களை நந்தியின முன்னோர்களில் தேர்த்திருக்கிறது.

வேலூர்ப் பாளையச் சாசனத்தால் சங்ககலப்பட்டு ஜில்லா பொன்னேரி தாலூகா, “புறடிக் கோட்டத்து நாயு நாட்டுத் திருக்காட்டுப் பள்ளிப் பஞ்சவரம் ஆயிரக்காடி” தானமாய்க் கொடுபட்டது. இதிலுள்ள “பரிபாடம் நாட்டசியும், ஊராட்சியும், புரவு பொன்னும், திருமுககாணமும், வட்டி நாழியும், புதாழியும், தட்டு காயமும், ராடம் பூட்சியும், இடைப் பூட்சியும், மன்று பாடும், தாகும், தறுக்கூறையும், கூலமும், நல்லாவும், நல்லெருதும், நல்லாடும், நாடுகாவும்

ஹம், ஊடுபோகமும், கல்லாணககாணமும், குசககாணமும், பறைககாணமும்.” அவ்வுட்க கோயிலிலுள்ள மகாதேவர்க்குத் தேவ தானம். சாசனத்தால் கொடுத்த உரிமைகள்—
 “சுட்டோட்டால் மாடமானிகை எடுக்கப் பெறுவதாகவும், தமனகமும் இருவேலியும் செங்கழுநீரும் உள்ளியும் கடைப்பெறுவதாகவும், காவு தெங்கிடப் பெறுவதாகவும், இவ்வுரெலலை உள்ளிட்ட தெங்கும் பணையும் இவாகள மன மினறி நாயவேறப் பெறுவதாகவும்.” இர சாசனத்தைத்தவிர, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாகுகளில் உள்ள கிராமங்களான திருவெள்ளறை, திலலை ஸ்தானம், செந்தலை, கோவிலடி, திருப்பராபத்துறை முதலிய பல ஊர்களில் இவனது கல்வெட்டுகள் காணப்பெறும்.

நந்திப்போத்தரையன் காலத்தில் சோழ நாடு முழுவதும் பல்லவ ராஜ்யத்துடன் கலந்திருந்து குமபகோணத்துக்கு வருகிலுள்ள திருநாகேசுவரம் என்ற ஊருக்கு முன்பு குமாரமாததாண்டபுரம் என்று பெயருண்டு. குமாரமாததாண்டன என்பது நந்திப்போத்தரையனுக்கு ஒரு பெயருண்டு ஆதலால் அவனுரை நந்திவாமன பிரம் தேயமாகக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். இவ்வுரில் அப்போது மிலாநிடையா பள்ளி என்ற ஒருகோயில் இருந்தது. மிலாநிடையா என்பது மெய்யப்பொருள் நாயனார் என்ற சிவனடியார் பெயர்.

இதுவுமன்றி நந்திவாமன திருச்சிராப்பள்ளிக் கடுத்திருக்கறகுடி யென்னும் உபயக்கொண்டான் திருமலையைச் சுற்றியுள்ள சிலத்தை நான்குவேதமும் பயின்ற பிராமணர்களுக்கும் பிரம்நேயமாய் அளித்தான். அது முதல் அவ்வுருக்கு நந்திவாம சதுவேதி மங்கலம் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. இத்தகைய தானங்கள் நந்திவாமன இன்னும் பல செய்திருக்கவேண்டும்.

அவ்வூர் சாசனங்களில் 'விடேல விடுகுல்' என்ற மொழி உண்டு. இதனால் நிறுகும் நிறைகளை இப்போது இராஜாங்கத்தார பரீட்சை செய்வதுபோல அப்போதும் செய்து வந்தார்கள் என்று அறியலாம். விடேல விடுகு என்பது நந்தியின் பட்டப்பெயர். ஆகையால் இந்த விடேல் விடுகுல் என்ற நிறையை அவனே சீர்திருத்தி ஏற்பாடு செய்தான் என்று ஊகிக்கவேண்டியது.

திண்டிவனம் தாலுகாவில் கிளிநொடி என்ற கிராமம் இருக்கிறது. நந்திவாமன காலத்தில் அந்நாட்டுக்கு ஒய்மா நாடு என்று பெயர். அங்கே திகைத்திறலா என்றவர் நந்திவாமற்கு யாண்டு 3-வதில் திகைத்திறல் விஷ்ணுக் கிருகம் ஒன்று கட்டினார்.

அன்றியும் திருவல்லூறு, பிலவநாடி, சுவாமி கோயில் மகாமண்டபத்தில் விசைய நந்திவிக்கிரமன் 17-ம் ஆண்டில் அளித்த 'சாசனமொன்று கல்வில் வெட்டியிருந்தது. பிற்காலத்தில் மண்டபத்தை இடித்துக் கல்வெட்டைத் திருமபி வெட்டுவித்தார்கள். இதில் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குப் பல விஷயங்க ளிருக்கின்றன வாதலால் இதை முழுவதையும் எழுதது முறையிலுள்ள சில தப்புகளை மாத்திரம் திருத்தி வரைவாம்:—ஸவஸ்தி ஸ்ரீதிருமண்டமிழ்ச்செயடுப்பவற்கு முன்புள்ள சிலாலேகைப்படி, கோவிஜய நந்தி விக்கிரம பனமற்கு யாண்டு 17-வது பரிபூர்த்திகோட்டத்து மீயாறு நாட்டுத் தீக்காலி வல்லமுடைய பாடுமச்வராகு இன்னாட்டு ஐம்பூணியும் விளத்தூரும் இத்தேவா தேவதானம். அமருன்றி மங்கலமும் விடேல் விடுகு விக்கிரமாதித்தச் சதுரவேதி மங்கலமென்னும் பேரால் ஏககிராமமாக மாவ லிவாண ராயனான விக்கிரமாதித்தவாண ராயன விண்ணப் பத்தாலும், காடுவெட்டிப் பேராயன ஆணத்தியாலும்,

ஏகக்கிராமமாக்கி, இவ்வமருன்றி மங்கலம்முன் இத நீக்
காவி வல்லமுடைய பரமேசுவர்க்கு இறுததுவருகின்ற ஜ
இரண்டாயிரக்காடியும் பொன் னிருபத்தின் கழஞ்சும் இவ்
விடேல விடுகு விசக்கரமாதிக்ச சதூவேதி மங்கல சபை
யார இறுப்பாராகவும். இந் நெல்லில் திருவமீரதுக்கு
நெல்லு அறுதூற்றுக்காடியும் திருவுண்ணாழிகை யுள்ளா
ராத் துப்பு ஆசரிக்கும் சிவபிராமணர்களுக்கு நெல்லு
ஐந்துறறுக்காடியும், திருப்பள்ளித் தாமம் கறிப்பார்க்கும்
திருப்பதியம் பாடுவாருள்ளிட்ட பல பணி செய்வார்க்கு
நெல்லு நாறுறறுக்காடியும், திருநதூர் விளக்குக்கும், திரு
மெய்ப்பூச்சுக்கும், சிபாரிக்கும், மற்றும் கண்டஸ்புடித்
நவகாமாதிகளுக்கும், ஆகப்பொன் இருபத்தின் கழஞ்சும்
ஆக இந்நெல்லும் இப்பொன்னும் இதேவாக்கு நந்தி
ராதிகத் வல்லிற்றுப்பார்களுகவும் இப்பரிசு சிவநாமாகச்
செயது கொடுத்தோம். இத்தாமம் பனமாதேஹச்வரர்க்கு.
இச்சாசனத்தால் திருப்பதிகம் என்கிற தேவாரம் பாடுவது
கோயில்களில் ஏற்பட்டது என்று அறியலாம்.

பல்லவமல்லன் இந்நதது முகல, சாசனங்களில்
சோழர் என்ற பெயர் அடிக்கடி வருகிறது. முத்தரையா
பலம் குன்றி, தஞ்சையில் சோழர் தம் ஆட்சியை நாட்ட
முயற்சி ஆரம்பித்தார் போலும் நத்தியின் காலத்தில்
ஆண்ட முத்தரையா விடேல விடுகு முத்தரையனும் அவன்
மகன் சாத்தம்பழியிலியும். சாத்தம் பழியிலி புதுக

‘ஜ’ என்றால் நெல்லுக்கு ஒரு குறி, இறுத்தல்=செலுத்த
தல் (வரி செலுத்ததல்), திருவமீரது=நைவேத்தியம், துப்பு ஆச
ரிக்கும்=உணவு தயாரிக்கும், திருப்பள்ளித்தாமம்=மாலை, திருப்
பதிகம் = தேவாரம் திருவாசகம் முதலாகிய பதிகங்கள், நந்தா
விளக்கு=அணையாத விளக்கு.

கோட்டை நாட்டிலுள்ள நாரத்தா மலையில் ஒரு கோயில் கட்டினான். இவனுக்குப் பின் முத்தரையர் ஆண்டதாகத் தெரியவில்லை.

சௌனாற்றெறிந்த நந்தி இறங்குவகையைப்பற்றி ஒரு கதையுண்டு. இவன் பொருளை யாசிப்பவர்க்குச் செலவு செய்தலில் பொறுது இவனைக் கொலைபுரிய எண்ணிய இவன் சகோதரன் வசையாகக் கலம்பகம்பாடி ஒரு புலவனை அரசு எனது ஏகாந்தத் தலத்துச்சுவரில் நாணையிட்டு, அருள் வழியாய்க் கலம்பகத்திலிருந்து ஒரு பாட்டைப் பாடி, ஒடி விடச்செய்தான். அரசனும் கலம்பகம் முழுவதும் கேட்க வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டிருக்கும் நாளில், ஒரு பொழுது நகரை வலமவரத் தாசி யொருத்தி இச்செய்யுளை வீணையில் பாடக்கேட்டான். சுடலையளவு பந்தல்கள் போடச் செய்வித்தது தாசி ஒவ்வொரு பந்தலில் ஒவ்வொரு பாட்டைப் பாடக்கேட்டு வருகையில், அப்பந்தல்கள் தீப்பற்றக் கண்டும், மனஞ்சலியாது, நூறுவது செய்யுளைக் கேட்க ஆவல்கொண்டு சிதைமேலிருந்து,

வானுறுமதியை யடைந்த துனவதனம்

வையகமடைந்ததுன் கீர்த்தி,

கானுறு புலியை யடைந்தது உனவீரம்

கற்பக மடைந்ததுன் கரங்கள்,

தேனுறு மலராளரியிட்டு சோந்தான்

செந்தழல் புகுந்ததுன் மேனி,

யானு மெனக்கியு மெவ்விடம் புகுவோம்

எந்நையே நந்தி நாயகனே.

என, இதைக்கேட்டுச் சிதை தீப்பற்ற உயிர் நீங்கினான்.

சமய நிலை

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இக்காலத்தி லிருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் அவர் பாடிய திருவாசக நடை சங்கச் செய்யுள் நடைபோலில்லை, வடமொழிச் சொற்களும் நிறைந்தன. அன்றியும் இவரை அறுபத்து மூவரில் சேர்க்கவில்லை. இவர் பாட்டுகளைத் தேவாரமென்று சொல்வ தில்லை. அன்றியும், இவர் கதையில் சோழர் பெயர் வர வில்லை ஆகையால் பாண்டியர் உயர்நிலையிலிருந்து சோழர் ஆட்சி உறையூரில் அழிந்து, மீண்டும் அச்சோழர் ஆட்சி, தஞ்சாவூரில் உண்டாகாத காலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அன்றியும் இவர் பாடிய திருச்சிறுநம்பலக்கோவைய லில் வரகுணன் பெயர் 306, 327-ம் பாட்டுகளில் வந்திருக் கிறது. இவ் வரகுணன் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொண்டைநாட்டையும், சோழநாட்டையும் மதுரையுடன் சேர்த்த மாறஞ்சடையனே. இக் காரணங்களால் மாணிக்க வாசகர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் வாழ்ந் திருக்க வேண்டும். இவரது திருவாசகம் புலவாக்கும், மற்ற வாக்கும் சுவைதரும் காவியம். இதில் சிவனது லீலைகளை மிகப் புகழ்ந்திருக்கிறார்; அப் புகழ் சிறுவர் சிறுமியர் ஆட்டங்களில் வழங்குமாறு பாடியது, எனினும் அளவற்ற பகதி மனதில் ஊறுமாறும், எளிய, இனிய நடையுடைத் தாயது. இதைக் காட்டச் சில மேற்கோள்கள் கொடுப்போம்.

ஆரத்த பிறவித்துயர் கெடநாம் ஆர்த்தாடுந்
தீர்த்தன ' நற்றிலலைச் சிதம்பரத்தே தீ ஆடும
கூத்தன ' இவ்வானும குவலயமும் எல்லோரும்
காத்தும், படைத்தும், காந்தும், வினையாடி
வாரத்தையும் பேசி, வளைசிலம்ப வாகலைகள்,

ஆரத்த = நெருங்கி, திலலை = திலலை மரங்கள் அடர்ந்த காடு,
குவலயம் = பூமி, காந்தம் = மறைந்தும்.

ஆர்ப்பாவஞ் செயய, அணிசுழலமேல வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைநதுடையான பொற்பாதம்
வத்தி இருஞ்சுனை ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

கைஆர் வளைசிலம்பக காதார குழைஆட
மைஆர் குழலபுரளத தேனபாய வண்டொலிபபச்
செயயானை வெண்ணீ றணிநதானைச் சொந்தறியாக
கையானை எங்குஞ் செறிநதானை அன்பாககு
மெய்யானை அல்லாதாக கலலாத வேதியனை
ஐயா றமாநதானைப் பாடுதுங்காண அம்மாயை.

வையகமெல்லாம் உலதாக மாமேரு எனனும்
உலககை நாட்டி.

மெய் எனும் மஞ்சணிறைய வட்டிமேற்கு
தென்னன் பெருநதுறையான
செயய திருவடி பாடிப்பாடிச் செம்பொன்
உலககை வலககைபற்றி

ஐயன் அணிதிலலை வாணனுக்கே ஆடப்பொற
சுண்ணம் இடித்துநாமே.

கரணங்கள் எல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்களே சென்று சார்தலுமே தான்னனக்கு
மரணம் பிறப்பென்றவை இரண்டின மயக்கறுத்த
கருணைக கடலுக்கே சென்றுதாய் கோததும்பி.

சிலம்ப=ஒலிக்க, செறிநதானை=நிறைநதானை, ஐயாறமாந
தானை = திருவையாற்றில எழுந்தருளி யிருப்பவனை, ஆர்ப்
பாவம்=மிருந்த ஒலி, பொய்கை=தடாகம், வையகம்=பூமி, மா
மேரு=மகமேரு, சுண்ணம்=துள், கறைமிடறு=விஷத்தை யுண்
டதால். இருண்டிருக்கும் கண்டம், சார்தலுமே=பொருந்ததலுமே.

வன்னெஞ்சக களவன மனவலியன எனனாதே
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கருணையினுல ஆண்கொண்ட
அன்னந் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன
பொன்னங் கழலுககே செனறுதாய கோத்தமபீ.

கனவேயுந் தேவாகள காணபரிய கண்கழலோன
புனவேய அனவனைத் தோளியொடும புருந்நுளி
நனவேளைப பிடித்தாட்கொண்டவா நயநதுநெஞ்சம்
சினவேறகணீர் மகத தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

மலை அரையன பொற்பாவை வாணுதலான பெண்டிருவை
உலகறியத் தீவேட்டான எனனும் அது என்னேடி
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தன்னேல உலகனைத்தும்
கலைநின்ற பொருள்களெல்லாங் கலங்கிடுங்காண சாழலோ.

பாலும் அமுதமும் தேனஉடனும் பரபரமாய்க்
கோலங் குளிர்துள்ளங் கொண்டபிரான குரைகழல்கள
ஞாலமும் பரவுவார நன்னெறியாம் அநநெறியே
போலும் புகழ்பாடிப் புவலலிக் கொய்யாமோ.

கன்னெஞ்சு = கலநெஞ்சு, திளைக்கும் = ஆடும், கண்கழல் =
ஒலிக்கும் கழல், சினவேற கணீர் = சினவேல கண்ணையுடையீர்,
தெள்ளேனம் = ஓர்வகையான விளையாட்டி, அரையன = அரசன்,
வாணுதல் = வான + துதல் = ஒளிபொருந்திய துதல், திரு = இலக
குமி, தீவேட்டான = நெருப்பைக்கொண்ட டாகுதி செய்தான, உலக
னைத்தும் = உலகமுழுதும், கலை நின்ற பொருளெல்லாம் = சாஸ
திரங்களில் சொல்லப்பட்ட பொருள்களெல்லாம், பரபரமாய் =
உயர்பொருளாய், குரைகழல் = சபதிககின்ற கழல்கள, ஞாலம் =
பூமி, பரவுவார் = வணங்குவார், கொய்யாமோ = கொய்வாம்.

வளைந்தது விலலு வளைந்தது பூசல்
 உளைந்தன முப்பு முந்தீபற
 ஒருங்குடன வெந்தவா றுந்தீபற
 றம்புகண்டில ஏகம்பா தங்கையில்
 ஓரம்பே முப்பு முந்தீபற
 ஒன்றும பெருமிகை யுந்தீபற
 நசுக விடுததலும் தாம அடி இட்ட லும
 அசுக முறிந்ததென றந்தீபற
 அழிந்தன முப்பு முந்தீபற
 உயயவல்லா ஒரு மூவரைக காவலகொண
 டெயய வல்லாநுககே யுந்தீபற

லீலா நெருப்புயிர நீளவிசுமபு லொப்பகலோன
 புலனாய மைந்தனோ டென வகையாயப் புணாந்து நின்றன
 உலகே பெனத்திசை பத்கெனதான ஒருவனுமே
 பலஆகி நின்றவா டோடுணுகம ஆடாமோ.

காருடைப் பொன நிகழ்மேனிக கடிபொழில் வாழ்வுக்குயிலே
 நீருடைச செங்கமலத்திற நிகழ்ருவாகிய செலவன
 பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம் அறுத்தெனை ஆண்ட
 ஆருடை அம்பொனினமேனி அமுதினை நீ வரகடவாய.

பூசல் = சண்டை, உளைந்தன = வருந்தின, முப்பு = மூன்று
 புங்கள், ஏகம்பா = காஞ்சிபுரத்திறைவா ஒற்றை அம்புடை
 யவா, பெருமிகை = பெரிதும் மிகுதி, அடி இட்டல் = பாதம்
 வைத்தல், உயயவல்லா = பிழைக்கல்லவாகள், எயயவல்லா
 னுக்கு = பாணம் செலுத்த வல்லவனுக்கு, நீள விசுமபு = நீண்ட
 ஆகாயம், பகலோன = சூரியன், புலனாய = அறிவாய, தோணுகம
 ஆடாமோ = ஓர் வகையான ஆட்டத்தை ஆடுதல் காருடைப்
 பொன = இரும்பு, கடிபொழில் = வாசனை நிரம்பிய சோலை,
 நிகழ் = விளங்கும், பாரிடை = பூமியினிடத்தில், பாசம் = பந்தம்,
 ஆர் = ஆத்திப்பூ.

3. துங்கப் போத்தரையர்

(க. பி. 854—880)

நந்தியின் மகன துங்கன். துங்கன் தாய் சங்கை என் பான். இவள இராஷ்டிரகூட மன்னனான அமோகவர்ஷன் பெண். அமோகவர்ஷன் (க. பி. 714—817) அப்போது உல கத்தில் ஆண்ட அரசரெல்லோரிலும் பெரியவனென்று கியாதி பெற்றவன். அவனுக்கு ஐகத்துங்கன் என்றொரு பெயருமுண்டு, அதனால் அவன் போனுகுத துங்கனென்ற பெயர் வந்தது. துங்கப் போத்தரையனுக்கும் பாண்டி யனுக்கும் போர சிகழ்ந்தது கொண்டே யிருந்தது. துங்கனை எதிர்த்த பாண்டியன் பெயர் மாறன், ஸ்ரீவல்லபன், வகவீரன். இவன் வரகுணன் மகன். பாண்டியனுக்கும் பலலவனுக்கும் குடமுககு என்றிற் கும்பகோணத்தில் அரசிலாற்றற்க ரையில் போர் நடந்தது.

பாண்டியனும் பலலவனும் இவ்வாறு தலைமுறை தலை முறையாக யுத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்ததால் இருவர் பல மும் குறைந்து ஒரு புதிய குலம் உயர்நிலை பெற்றது. அது தஞ்சைச் சோழர்குலம். இக்குலத்தார ஆட்சியை விஜயாலயன் எனபான் க. பி 860 - இல் தஞ்சாவூரில் ஏற்படுத்தினான். வெகு வேகமாய் அக்குலம் கீர்த்தி பெற்று ஓங்கிற்று.

நந்திப்போத்தரையன் மனைவி அடிகள் கண்டன மாறம் பாவை சோழ அரசன் ஆதித்தியனது ஆட்சியிலுள்ள தஞ் சாவூருக்கடுத்த நியமம் கிராமத்தில் அவ்வரசன் 24-வது ஆண்டிலமகாதேவாகுதிருவமீது ஐப்பசி விஷுட்சித்திரை நாளில் செய்தருள நெல், பால், தயிர், 5-நாழியும், அரிசி பதக்கு நானாழியும் வாங்க 5-கழஞ்சு பொன் தானம் செய்

தாள். இதனால் பலலவ அரசி சோழர்நாட்டில் தானம் செய்வதற்கு அப்போது தடையொன்றும் ஏற்படவில்லை என்ற நியலாம்.

வட ஆற்காடு ஜில்லா அரசகுண்ணம் தாலுகாவில் காவடிப்பாக்கம் என்கிற ஊர் உண்டு. அந்த இப்போது காவேரிப்பாக்கம் என்கிறார்கள். இது பழைய காலத்துப் பலலவ பிரமதேயம். பஞ்சாக்கோட்டம் மாங்காடு நாடு அவனிநாராயண ரதூவேதி மங்கலம் எனபது முற்காலத்திய பெயர். இவ்வூரில் துங்கப்போத்தரையன் பல தானங்கள் செய்தான். இவ்வூரில் உள்ள 'பெரிய ஏரி' யையும் அதைப் பாதுகாத்து வந்த கணத்தாரான 'ஏரிவாரிகம்' என்பதையும் இவ்வூரில் கலவெட்டில் குறித்திருக்கிறது. பெரிய ஏரியை தந்தி வராமன் வெட்டினானபோலும். ஏரிகு முத்தம் கொண்டு வருஷ வருஷம் தெரிந்தெடுத்த பெருமக்களை ஏரி வாரிகம் என்று ஏற்படுத்தி நடத்தி வந்தார்கள்.

இதேமாதிரி மதுராந்தகத்துக்கடுத்த பரமேசுவர மங்கலத்தில் (இந்த ஊர் பரமேசுவரப்போத்தரையன் கொடுத்த பிரமதேயம்போலும்) துங்கவாமனது 16-ம் ஆண்டில் சைலேசுவர மகாதேவர்க்கு சீவேதனத்துக்காக 11-கழஞ்சு பொன் மண்ணைக்குடி மறமடக்கி விழுப்பேரரையன் மகனான நந்தி நிறைமதி தானஞ்செய்தான். நந்திவர்ம பலலவ மல்லன் மண்ணைக்குடியில் பாண்டியனை வென்றெனென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். அப்போரில் இவ்விழுப்பேரரையன் சின்று சண்டை போட்டானபோலும். நிறைமதி கொடுத்த தானத்தை சைலேசுவரத்துக்கணப்பெருமக்கள் பெற்று நடத்தினார்கள். கணப்பெருமக்கள் எனபது ஆளுங்கணத் தாரென்பதற்கு மறுமொழி. அமிாதகணத்தாரென்று மற்ற

ரோர் மொழியுமுண்டு இவ்வரிய மொழிகள் இப்போது வழங்காதிருப்பது துக்கக்கத்தக்கது.

‘ஏரிவாரிகம்’ போலவே ‘தோட்டவாரியம்’ முதலிய பெருமக்கள் சபைகள் அக்காலத்திலும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் பல் உண்டு. ஒவ்வொரு ஊர் இராஜாக்கக காரியமும் அவ்வூர்ப் பெருமக்களே பார்த்து வந்தால் பொதுக்காரியம் மெய்வையாக நிகழ்ந்தது.

துங்கப் போத்தையன் தெரி ஸ்ரீ வல்லபன் பெரியாழ்வாரா என்பவரை ஆதரித்தான். இவருக்கு முதலிலிட்ட பெயர் விஷ்ணுசுத்தன இவா பிறந்த ஊர் வில்லிபுத்தூர்; ஆகையால் இவரை வில்லிபுத்தூரார் என்றும் கூறுவதுண்டு. இவா பாடின பாட்டுக்குப் பெரியாழ்வாரா திருமொழி என்று பெயர். இவா கண்ணிரானது குழந்தைப் பருவத் திருவிளையாடல்களைப் பற்றி அதிகமாய்ப் பாடியிருக்கிறார் இவா பாட்டின் நடை பெரும்பாலும் திருவாசக நடையை யொத்திருக்கும். மாணிக்கவாசகர் சேரவா ஆநிம்போது பாநிம் பாட்டுகளை யொத்துப் பாடியிருப்பது போலவே, பெரியாழ்வாரும் பாடியிருக்கிறார். ஆகையால் விஷ்ணு பகதியை பெரியாழ்வாரா திருமொழியும், சிவபகதியை மாணிக்கவாசகர் திருவாசகமும் அதிகமாய் வளக்கக் கூடியவை

பெரியாழ்வா நடை பின்வரும் பாக்கங்களால் விளங்கும்

செங்குமலபுளவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல
பங்கிகள் வந்து உன் பவளவாய் மொய்ப்ப
சங்குவிலவாள தண்டுசக்கரம் ஏந்திய
அங்கைகளாலே வந்து அச்சோ அச்சோ
ஆரத்தழுவா வந்து அரச்சோ அச்சோ.

கமலம் = தாமரை, பங்கிகள் = தோழிகள், மொய்ப்ப = நெருங்க.

தத்துககொண்டாள கொலோ? தானே பெற்றாள் கொலோ?

சித்தமனையாள் அசோதை இளஞ்சிங்கம்
கொத்தாக்க கருங்குழல் கோபாலகோளரி
அத்தன வந்தபூச்சி காட்டுக்கின்கிறுன
அமமனை' அப்பூச்சி காட்டுக்கினர்

அலத்திசையான அரவினனை மேலான
நீலகடலுள் நெடுங்காலம் கணவனார்தான
புலப பிரபதிக பாபுதற் கருளசெய்த
நோலப்பிரானுககோ நோல கொண்டுன
குடநதை கடந்தாற்கோ நோல கொண்டுவா

சிறுவிரல்கள் தடவிப் பரிமாறச்
செங்கண்கோடச் செய்வாயக கொப்பளிப்ப
குருவெயாப் புருவம் கூடலிப்பக
கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதின பொது

பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து
வந்துகூழந்து படுகாடு கடப்ப
கறவையின் கணங்கள் காலப்பபிட்டுக்
கவிழந்திறங்கிச் செவியாட்ட கிலலாவே.

தத்துககொண்டாள = தத்துககொள்ளுதல், கொத்தா = கொத்
துகள் நிறைந்த, கோளரி = சிங்கம், அத்தன = தலைவன், ஆலத்
திலையான = ஆலமரத்தின் இலையில் துயிலப்பவன், அரவினனை
மேலான = பாம்பின் படுக்கைமேலிருப்பவன், குடநதை = குமப
கோணம், கொட = வளைய, கூடலிப்ப = வளைய, பறவையின்
கணங்கள் = பறவையின் கூட்டங்கள், கூடுதுறந்து = கூட்டை
விட்டு, கறவையின் கணங்கள் = பசுவின் கூட்டங்கள்.

விஷ்ணு சித்தர் மகள கோதை என்னும் ஆண்டாள.
பெருமாளுக்குத் தந்தை திருவாராதனம் செய்ய வைத்
திருந்த பூவை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சூடிக் கொண்டு
திரும்பி அவிழ்த்துக் கொடுத்ததால் சூடிக் கொடுத்த நரசசி
யார் என்றும் பெயர். அவளுக்கு அரங்கத்துப் பெருமான
மேல அளவற்ற அன்புண்டாய், அவள பாடியது திருப்பாவை
யும், நாச்சியார் திருமொழியும். மிக அழகாயும் எளிதாயும்
எவருள்ளத்திலும் தானே இறங்கவல்லதாயும் இவள பாட்டு
இருக்கும். பெரியாழ்வார் திருமொழியில்கண்ணன் திருலீலை
யைப்பற்றிப் பாடியது போலேயே இவளும் பாடினாள்.

கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறு வீடு
மேய்வான் பரந்தன காண மிகுள்ள பிள்ளைகளும்
போவான போகின்றாரைப் போகாமறகாதது உன்னைக்
கூவுவான வந்துநின்றோம் கோதுகுலமுடைய
பாவாய எழுந்திராய்பாடிப் பறைகொண்டு
மாவாய்ப் பிளந்தாளை மல்லரை மாட்டிய
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால்
ஆவாவென றுராயந்தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

என்பருகியின் வேல நெடுங்கண்கள்
இமை பொருந்தா பலநாளும்
துன்பக்கடல் புகு கு வைகுந்தன எனப்பேதார்
தோணி பெறுது உழல்கின்றேன

கூவுவான = கூப்பிடும பொருட்டு, கோதுகுலமுடைய
பாவாய = விருப்பமுடைய பெண்ணே, சேவித்தால் = தரிசித்தது
வண்ணகிணல், வேல நெடுங்கண = வேலாயுதம் போன்ற நீண்ட
கண்கள், வைகுந்தன் = வைகுந்தம் என்ற பெயரையுடைய மோகூ
வீட்டிற்குத் தலைவன், உழல்கின்றேன = சுழல்கின்றேன.

அனபுடையாரைப் பிரிவுறு நோயது
 நீயுமறிதி குயிலே
 பொனபுரை மேனிக்கருளாக கொடியுடைப்
 புண்ணியனை வரக்கவாய்.

கார்காலத்தெழுக்கினற கார்முகில்காள் வேங்கடத்துப்
 போகாலத் தெழுந்தருளிப் பொருதவனார் போ சொல்லி
 நீர்காலத்தெருக்கில அம்பழ விலைபோல வீழ்வேனை
 வாகாலத் தொருநாள் தாம் வாசகம் தந்தருளாரே.
 நடமாடித் தோகை விரிக்கின்ற மாமரில்காள் உம்மை
 நடமாடங் காணப் பாவியேன நானோர் முதலிலேன்
 குடமாடு கூத்தன் கோவிந்தன கோமிறை செய்து எம்மை
 யுடைமாடு கொண்டான் உங்களுக்கினியொன்றுபோதுமே.

கூட்டிலிருந்து கிளியெப்போதும்
 கோவிந்தா கோவிந்தா என்றழைக்கும்
 ஊட்டக கொடாது செறுப்பனாகில
 உலகளந்தா னென்றுயரக் கூவும்
 நாட்டில தலைப்பழி யெய்தியுங்கள்
 நனமை யிழநது தலையிடாதே
 குட்டுயர் மாடங்கள் சூழ்நதுதோன்றும்
 துவாரப் பதிககெனை யுயத்திடுமின்.

அறிதி = அறிவாய், கருளக்கொடி = கருடக்கொடி, கார்
 காலம் = மழைக்காலம், கார்முகில்கள் = கரிய மேகங்கள், பொருதல்
 = போராடியவல், அம்பழவிலை = அழகிய பழைய விலை, தோகை =
 சிறகு, நானோர் = நான் + ஓர், குடமாடு கூத்தன் = குடக்கூத்தன்
 என்ற கூத்தையுடையவன், செறுததல் = கோபித்தல், தலைப்பழி =
 கொடியப்பழி, குட்டுயர் மாடங்கள் = மிகவும் உயர்ந்த மாடங்கள்.

இயற்கைப் பொருள் வாண்னையெனன, இனிமையான மொழிகளோவையெனன, உள்ளம் உருகும் உவப்பெனன, தானே மனமும் தேனொழுதும் பூவைப்போல இதயகமல கதி ளிருநது எழும் இப்பாட்டுகளைவிட உயர்வுற்றது எம்மொழி யிலும் கிடையாது

கடவுளைத் தலைவனாகவும், தன்னைத் தலைவியாகவும் பாவிக்கும் முறையில் இந் நாசகியார் பாடின பத்துப்பாட்டுகளை வைஷ்ணவர் வீட்டுக் கலியாணங்களில் இப்போதும் பாடுவா. அதில் கோதை நாரணனை மனமபுரிந்ததாகக் கீனவு கண்டதைப் பாடுகிறாள்.

வாரண மாயிரம் சூழவல்லம் செயது
நாரண நம்பி நடக்கின்றா னென்றெதிரா
பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புறமெங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கண்ககண்டேன தோழீநான்.

கதிரொளி தீபம் கலசமுடனேந்தி
சதிரின மங்கையா தாம் வந்தெதிரா கொள்ள
மதுரையார் மன்னனடி சிலை தொடந் எங்கும்
அதிரப் புகுதககனாக கண்டேன தோழீநான்

குங்கும மபடிககுளிராநதம் மடடித்து
மங்கல வீதி வலஞ் செயது மனநீர்
அங்கவனோடும் உடன சென்றங்காணே மேல
மஞ்சன மாட்டககனாக கண்டேன தோழீநான்.

வாரணம் = யானை, பூரணபொற்குடம் = பூரணகுமபம், ஒரு குடத்தில் ஜலமவிட்டு, பொட்டிட்டு மால்குட்டி, அரிசியைப் பரப்பி அதன்பேரில் வைத்தல், சதிரினமங்கையா = அழகிய பெண்கள், அதிரப்புகுத = அதிரச்சியுண்டாகப் புகுவதாக, சாநதம் அட்டி தது = சநதனம் தடவி, மஞ்சனமாட்டுதல் = ஸநானம் செயவித்தல்.

நமமாழ்வா மறநாராழ்வா. வேளாளா திருக்குருகூரில் பிறந்தவா. மாறா, சடகோபா, வகுளாபாணா, பராங்குசா என்றும் மறு பெயர்கள் இவர்க்கு உண்டு. இவர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருப்பதிகையே அதிகமாகப் பாடினார். அந்நில ஸ்ரீவரமங்கலம் ஒன்று இவர்க்கு இப்பெயர் கி. பி 783-இல் இட்டது. அன்றியும் வாகுண மங்கலத்தைப் பாடியிருக்கிறார் ஆகையால் வாகுணனுக்குப் பின் தான் இவா இருந்திருக்கவேண்டும் இவா பாடினது திருவாய் மொழி, திருவாசிரியம், திருவிருத்தத் திருவந்தாதி இவா பாசாங்குகளில் பக்திசம், ஞானரசம் இரண்டும் கலந்திருக்கும் வேதாந்த விசாரணை அதிகமா யிருக்கும். இவா நடை மறறை ஆழ்வாக்கள் நடையைப் போல அவ்வளவு எளிதல்ல ஆயின நாளெல்லாம் யோகம் பயின்றவர். இந்த விஷயங்களுக்கு ஆதாரமாய்ச் சில செய்யுள்களை மேற்கோளாகக் காட்டுவோமாக —

நெஞ்சமே நலலை நலலை உண்ணைப் பெற்றால்
என செயயோம் இனி யென்ன குறைவினம்
மைந்தனை மலராள மணவாளனைத்
துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்.

சாதி மாணிக்கமென்கோ சவிகொள பொன்முத்தமென்கோ
சாதி நல்லவைமென்கோ தவ்வில் சீரவினக்க மென்கோ
ஆதியஞ் சோதியென்கோ ஆதியமபுருடெனென்கோ
ஆதுமில் காலந்தென்கை அச்சுத் தனமலனையே.

மலராள மணவாளன் = இலக்குமி கணவன், துஞ்சும் போதும் = இறக்கும் போது, சவிகொள = ஒளிகொள, தவ்வில் = கெடுத்தவில்லாத ஆதியஞ்சோதி = முதனமையான அழகிய சோதி, அச்சுதன் = அழிவில்லாதவன்.

குலந்தாவகு சாதிகள் நாலினுங் கீழிழிந்த தெத்தனை
 கலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாளாக ளாகிலும்
 வலந்தாவகு சக்கரத்தண்ணல மணிவண்ணற காளென்றுள
 கலந்தார் அடிபார் தமமடியார எமமடிகளே.

அளிகும பாமனை கண்ணை ஆழிப்பிரான தனை
 துளிகும நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ண நெமமானதனை
 ஒளிகொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ள மவாகண்டா
 சலிப்பினறி யாண்டெமமைச் சனம சனமாந்தாங் காப்பாரே.

இவா இறைவனது உருவத்திருமேனியைப் பற்றிப்
 பல இடங்களில் கூறித் துதித்திருப்பினும் வேறு சில
 இடங்களில், அருவம் முகலிபவைகள் கடந்தபாலுள்ள
 அருந் திருமேனியைப் போற்றிக் கூறியுள்ளார். இது பல
 சமயத்தாரும் கொண்டாடுமாறு இருக்கும்.

உயாவற வுயால் முடையவ னவனவன
 மயாவற மதிநல மருளின னவனவன
 அவாவறு மமராக ளதிபதி யவனவன
 துயாறு சுடாடி தொழுதெழுந மனனே.

வலந்தாவகு சக்கரத்தண்ணல = வலது கரத்தில் சக்கரத்தை
 யேந்தும் ஐயன, மணிவண்ணன் = மணிபோன்ற அழகுடையன,
 உள்கலந்தா = உள்ளத்தே கலந்தவா, அளிகும = காக்கும், ஆழிப்
 பிரான = சக்கரத்தையுடைய தலைவன, நறுங்கண்ணி = வாசனை
 யுள்ள மாலை, சலிப்பினறி = ஓயவினறி, மதிநலம் = அறிவு நலம்,
 அயர்வறு = துன்பமற்ற, அமராகள் = தேவர்கள், துயாறு = துன்ப
 மற்ற, தொழுதெழுந = தொழுதெழுவாயாக.

4. அபராஜிதப் போத்தரையன்

(சு. பி. 870—900)

துங்கன மகன அபராஜிதன் பட்டம பெற்றவுடன் பாண்டியனுடன் போர் நேர்த்து அப்போது ஆண்ட பாண்டியன் ஸ்ரீ வல்லவன் குமாரசன இரண்டாம் வரகுணன். இப்போரில் கங்கைக்குள் அரசன் பருதிவிபதி (தமிழில் பிருதி கங்கை கையெனென்று பெயர்) பலலவனுக்கு உதவி புரிந்தான். தஞ்சாவூரில் புதிதாய்க் கிளம்பின சோழகுல அரசன் விஜயாலயனது மகன் ஆதித்திய ராஜ கேசரி பாண்டியர் பக்கத்தில் நின்று போர் செய்தான். அப்போர் கும்பகோணத்துக்கு அடுத்த திருப்புறம்பியத்தில் சிகழ்ந்தது. அதில் பிருதி மாணமுற்றான். அபராஜிதன் தோல்வியடைந்தான். அதுமுதல் அபராஜிதன் சாசனங்கள் சோழநாட்டில் இல்லை. அவன் சாசனங்களெல்லாம் திருவொற்றியூர், திருத்தணிகை முதலிய ரெனனப்பட்டணத்துக் கடுத்த ஊர்களிலே உள்ளன

கொடுமபாளூர் அரசன் பூதி விக்ரமகேசரி காவேரிக் கரையில் பலலவசேனை மேல் வெற்றி பெற்றான் என்று கொடுமபாளூர் மூவர் கோயில் வடமொழிச் சாசனத்தில் இருக்கிறதால் இந்த யுத்தத்தில் வரகுண பாண்டியன் பக்கத்தில் விக்ரமகேசரி நின்று போர் புரிந்தான் போலும். இவனுக்குக் கற்றளியென்று, வரகுணன் என்றும், இருவர் சேனைவிகள். கொடுமபாளூரில் மூவர் கோயில் என்று என்று விமானங்கள் கட்டி அவைகளில் மகேசுவரனை தன் பெயராலும் தன்னிரு மனைவிகள் பெயராலும் ஸ்தாபித்தான். பின்பு தன் குருவான மதுரை மல்லிகார்ஜுனன்

என்னும் காலமுக சன்னியாசிகளுக்கு ஒரு பெரிய மடத்தைக் கட்டி அவனை மடாதிபதியாய் ஏற்படுத்தினான். அந்த மடத்தில் 50 சன்னியாசிகள் வசித்தார்கள். அவர்கள் போஷண சிமீத்தியமாய் 11 கிராமங்களைத் தானம் செய்தான். இந்த மூவர் கோயிலைத் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்கடிகளொன்று ஒரு கதையுண்டு. மேலே சொன்னதை உத்தேசித்து இது பொய்க் கதையாகும்

திருத்தணி பலலவா கோயில்

இந்தப் புதி விகிதமகேசரிக்ருத திருச்சிபுபளளிக கடுதத திருப்பபாப்ததுறைக கோயிலில் இரு கலவெட்டு களிலும், திருச்செருதுறைக கோயில் கல்வெட்டிலும்

தென்னவன இளங்கோவேளா என்றும், மாறவர்மன பூதியா
 சொன்றும் பெயரிட்டிருக்கிறது. அக கல்வெட்டுகளொள
 றில் இவன மனைவி கற்றளிப பிராட்டி பெயரும் குறித்
 திருக்கிறது. இவனுக்குச் செம்பியன் இருக்குவேளென்று
 மறு பெயருண்டு.

அபராஜிதன் திருத்தணிகையில் வீரட்டானேச்வரன்
 கோயிலைக் கட்டினான் இதன் வேலை ராஜஸ்மீஹன் கட்டி
 டங்குளிலுள்ளதற்கும சோழா கி. பி. 1000-த்துக்குப்
 பின்பு கட்டின கோயில் வேலைக்கும் நடுத்தரமாயிருக்கும்.
 கோபுரம் இரது: விமானம் வேறு, கோயில் வேறு என்று
 கிடையாது. விமானத்துக்குள் காப்பக்கிருக்கும் அந்ந்ரு
 முன் மண்டபமும் தான் உண்டு விமானத்தின் உருவம்
 கஜபருஷ்டாகிருதி. மகாபலிபுரம் உறுத்தேவரத்தத்துக்கும்
 அவ்வாறே. கூரத்தில பரமேசுவரன் கட்டுவித்த கற்றளிக்
 கும் அவ்வாறே. தூண்களின்மேலுள்ள போதிகை உருண
 டது. இது பிறகாலத்துப் பலலவா கட்டிடங்கள் எல்லா
 வற்றிற்கும் தவறாக குறி. சோழா கட்டின கோயில்களெல்
 லாம் போதிகை கோணங்களுள்ளதா யிருக்கும். திருத்
 தணிகைக் கோயிலின் நான்கு சுவர்களிலும் நான்கு புரை
 களில் தட்சிணாமூர்த்தி, பிரமன், தூகை, விஷ்ணு இவர்
 கள் விகிதங்களுண்டு. சோழர்கள் முதலில் கட்டிய
 கோயில்களிலும் இத்தகைய விகிதங்களுண்டு. இக்கோயி
 லைக் கட்டினவன் நம்பி அப்பி.

அபராஜித விகிரம் வாமன் என்ற இவ்வரசனது கல்
 வெட்டுகள் அதிகமாக அடப்படவில்லை. இவன் 3-ம் ஆண்
 டில் திருத்தணிகையிலும் 17-ம் ஆண்டில் மாங்காட்டிலும்

கற்றளி = கற்கோயில்.

பிறந்த கலவெட்டுகள் உண்டு. இவன 4, 5 ஆண்டுகளில் கொடுத்த சாசனங்கள் இப்போது சத்தியவேடு கிராமத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளால் சேரநாட்டுத் தலைவனான குமரநதை என்னும் குறும்பராதிததன் காடு வெட்டிப் பேரரையனும் அவன மனைவி போற்றி நங்கையும் தானம் செயதாராகன. இவன குறும்பருக்கு அரசனாயிருந்த பலலவ வள்ளலபோலும். குறும்பர் எனப்போர் பலலாயிரம் வருஷங்களாய் குறும்பாடு மேய்ப்பவர். குறும்பாடு நெசவுக்கேற்ற மயிருளளது. அம் மயிரினால் குறும்பா நெய்வா. இவர் தமிழ் நாட்டில் உள்ள முல்லை நிலத்தில் எல்லாம் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்துவருகிற வாகன. சேலம், திருச்சிபாளையம், நெனறாறுகாடு ஆகிய லாககளில் இப்போதும் இவரில் பலர் உளா. இவா அரசனான குமரநதைக்குக் காடுவெட்டிப் பேரரையன என்றும் பட்டம் இருக்கிறதால் இவன பலலவ குலத்தவனாயிருக்க வேண்டும். இந்தச் சத்தியவேடு சாசனத்தில் 'விடேல் விடுகு' என்ற அளவைக்குறிக்கும் மொழி உண்டு. இதைப் பற்றி தந்திப்போததரையன சரித்திரத்தில் விவரித்திருக்கிறோம்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழன் ஆதித்தியாஜகேசரி பலம் அதிகரித்தது. சோழ நாடு முழுவதையும் கைக கொண்ட பின்பு, தொண்டை நாட்டின் மேல் படையெடுத்து அபராஜிதனைத் தொற்கடித்தான். இப்போரில் சேர அரசன் ஸ்தானூரவி சோழ அரசனுக்கு உதவி புரிந்தான். தொண்டை மண்டலத்தைச் சோழர் கைப்பற்றவே, பலலவா ஆட்சி ஒழிந்தது. சோழர் பலம் அதிகரித்துத் தொண்டை நாட்டைப் பற்றினவுடன், பலலவாக்குப் பல தலைமுறைகளாய் விரோதிகளான பாண்டியர்

நாட்டின் மேல் பட்டையெடுத்து, அதையும் சோழர் கட்டிச் கொண்டார். ஆகையால் பல்லவரும் பாண்டியரும் ஒருவருடன் ஒருவா போட்டி போட்டுக்கொண்டு போராடினதால், இருவர் பலமும் குறைந்தது, இருவரையும் புதிதாய் உதித்த தஞ்சைச் சோழர் ஆடக்கித தென்னாடெல்லாம் தங்கள் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி விருத்தி செய்தார்.

தொண்டை மண்டலம் சோழாவசம் வந்தாலும் சில இடங்களில் பல்லவ அரசர் ஆட்சி நிகழ்ந்தது. அபராஜிதன் மீகனா கொவிலைய கம்பவர்மன் இவ்வாறு ஆண்டவரில் ஒருவன். அவன் கலவெட்டுகள் பல இடங்களில் அகப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று காஞ்சிபுரத்தில் வந்தவாசிக் குப போகும் வழியில் உள்ள (உட்கல என்கிற) உட்கல கிராமம் அவ் ஆருக்குப் பழைய பெயர்கள் சிவசூடாமணி மங்கலம், விகிரமாபரண சதர்வேதிமங்கலம், அபராஜித சதர்வேதிமங்கலம். சிவசூடாமணி என்பது இராஜஸிம்ஹன் பிருது ; ஆகையால் அவ் ஆரை அவன் பிராம்மணர்களுக்குத் தானம் செய்தான் போலும். அவனுக்குப் பின் அவ் ஆரையே அபராஜிதன் தானம் செய்திருக்க வேண்டும். அவ் ஆர் தொண்டை மண்டலத்து காளியூர்க்கோட்டத்து பாகர் நாட்டில் இருந்தது. அவ் ஆரில் புவன் மாணிக்க விஷ்ணுகருகம் என்ற பழைய கோயிலுண்டு. அதில் பின் வரும் கலவெட்டு இருக்கிறது :— ‘ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கம்பவர் மற்கு யாண்டு பத்தாவது உட்கறசபையாற்கு சடையன் கொடுத்த நெல் நானூற்றுக்காடி. இந் நெல்லால் பொலி ஊட்டு (அதாவது வட்டி) ஆண்டு வரை நூற்றுக்காடி நெல் பவிசையால் நிசதி இருவா பிராமணரை நிலமும் ஞாயிறும் உள்ள அளவும் ஊட்டுவோமானோம் உட்கற் சபையோம். இவ்விருந்தூட்டு முட்டில கங்கை இடக்குமரியிடை எழு நூற்றுக் காத்துள்ளும் செய்தான் செய்த பாவம் படுவோ

மாடேனும் சபையோம்.' மற்றொரு சுவ்வெட்டு பின் வருமாறு :—ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கம்பவர்மற்கு யாண்டு பதினாந் தாவது உடகற்சபையோம் எழுத்துச்சபையன் பக்கல் ஆயிரக்காடி நெல் கொண்டோம். இவ் வாயிரக்காடி நெல்லானும் பலிசை (வட்டி) ஐநதூற்றுக்காடி நெல் ஆட்டாண்டு தோறும் எரிக கட்டி இருத்துவிப்போமானோம் (?) சபையோம் இதன்றென கங்கை இடைக்குமரி இடை செய்தார் செய்த பாவம் படுவாராகப் பணித்தோம். சம்வத்ஸரப் பெருமக்களே அட்டுவிச்சகடவார்? இநதச் சாசனத்தால் ஒவ்வொரு கிராமத்தின் தர்மங்களையும் நடத்த பிரதி சம்வத்ஸரம் பெருமக்களைத் தெரிந தெடுத்தாரா என்று அறியலாம்.

முடிவு

பல்லவரசாட்சி இந்நதது. அவ்வில் சிலர் களளர் சாதி யுடன கலந்தார்கள. சிலர் தெலுங்கருடன ஒன்றாயினார்கள். சிலர் குறுநில மன்னரானார். பல்லவ குலத்தின கிளையினர் ஒருவர் அமராவதியில் 12, 13, நூற்றாண்டுகளில் ஆண்டார். அவரது கலவெட்டு ஒன்று அகப்படாதிருக்கிறது. கடப்பை, பெல்லாரிகளில் இருநத துளம்பப்பாடியில் மற்றோ கிளையினர் துளம்பப் பல்லவர் என்று ஆண்டார். இவரது தலைநகர கம்பிலி. மறுசிலர் தஞ்சாவூர்ச் சோழர்கள் கீழ் பெரிய வேலையில் அமர்ந்தார்கள். கி. பி. 1070 முதல் 1117 வரையில் ஆண்ட குலோத்துங்கச் சோழ ராஜாவின் சேனாபதியான கருணாகரத்தொண்டைமான் பல்லவன் கலங்கத்துப் பரணி எனலும் நூலுக்கு நாயகன். செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் வண்டை, அல்லது வண்டலூர்ச் சிற்றரசன். தஞ்சாவூர்க்கோயிற் கலவெட்டில் பராநதகப் பல்லவராயன் என்ற ஒரு உத்தியோகஸ்தன் பெயருண்டு. பெரிய புராணம் இயற்றின சேக்கிழாருக்கும் உத்தம சோழ பல்லவராயர்

என்று பட்டமுண்டு. பல்லவராயர் பலர் புதுக்கோட்டை நாட்டில் பல இடங்களில் ஆண்டார். பின்பு பல்லவராயர் என்பது சோழ வெள்ளாளரில் ஒரு கோத்திரம் ஆயிற்று. இதே விதமாக தெலுங்கு தேசத்தில் ரெட்டிகளாள் பல்லவாதித்திய குலமொன்றுண்டு. இவரில் சிலர் சிற்றரசராய் ஆண்டார்கள். 17-ம் நூற்றாண்டில் கள்ளருடன் சம்பந்தம் செய்திருந்த ஒரு பல்லவ குலக்களையினர் தொண்டைமா னென்றும் பல்லவ ராஜா வென்று பட்டத்துடன் புதுக்கோட்டை அரசரானார். இப்போது அரசாட்சியுள்ள பல்லவர் இவரே.

பாரசீக நாட்டிற் கருகிலுள்ள சகத்தீபத்தினின்று 2500 வருஷங்களுக்கு முன பார்த்தவரென்று பெயர் பூண்டு ஐம்புத்தீபம் வந்து பல்லவா என்று பெயர் மாறி, கூத்திரியராய் வைதிக தருமத்தைப் பின்தொடர்ந்து இநதியாவின் பல பகுதிகளில் ஆள ஆரம்பித்தார். காஞ்சிபுரத்தில் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன ஆளத்தொடங்கி, ஆரிய முறைகளையும் வடமொழிக் கலைகளையும் தமிழகத்தில் பரவச் செய்தார். கோயில்களை முதலில் பாறைகளால் கட்டுவித்தார். அந்நணாகளுக்கு மானியங்கள் கொடுத்து தெலுங்கு நாட்டினின்று குடியேற்றினார். அந்நணர் பெருக, ஆரிய முறைகளும், வருணச்சிரம தருமமும் பெருகின. தமிழ்ச் செய்யுள் நடைமாறி ஆரிய நடைகளில் செய்யுள்கள் இயற்றப்பெற்றன. சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஓங்கின; மறறைய சமயங்கள் மழுங்கின. பக்தி நெறியும், வேதாந்த வழியும் பரவின. கற்கோயில், கற்சிற்பம் நாடெல்லாம் நிறைந்தன. ஆகையால் இப்போதிருக்கும் சமய நிலை, செய்யுள் நிலை, மொழி நிலை, மக்கள் நிலை, சிற்ப நிலை, இவையெல்லாம் பல்லவரால் மாறி, வளர்ந்து உயர்ந்தவைகளே.

